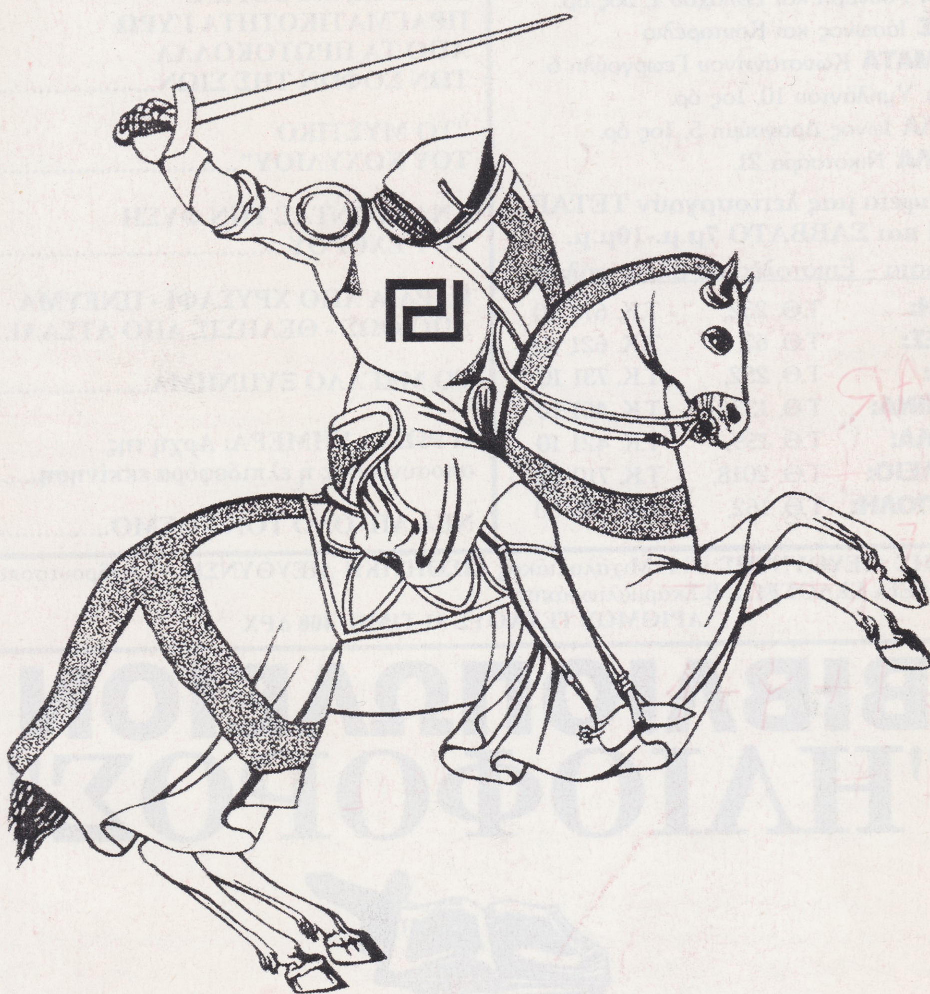
ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ

ΜΗΝΙΑΙΟ ΙΔΕΟΛΟΓΙΚΟ ΟΡΓΑΝΟ ΤΟΥ ΛΑ·Ι·ΚΟΥ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ – Α.Τ. 91

"Η ΜΟΝΗ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΣΠΑΘΙ"

25 ΙΟΥΝΙΟΥ 1996

ΑΘΗΝΑ: ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ 52 - 3ος όροφος
Τηλέφωνο: 8561022
Γράμματα - Επιστολές
ΤΑΧ.ΘΥΡ. 8346 ΟΜΟΝΟΙΑ Τ.Κ. 10010
ΠΕΙΡΑΙΑΣ: Βασιλέως Κωνσταντίνου (νυν Ηρώων Πολυτεχνείου) 24-26 7ος όροφος.
Τρίτη-Πέμπτη-Παρασκευή 7-10 μ.μ.
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: Συγγρού 25, 3ος όρ.
ΠΑΤΡΑ Γούναρη και Ι.Βλάχου 1, 3ος όρ.
ΒΟΛΟΣ Ιάσωνος και Κουταρέλια
ΚΑΛΑΜΑΤΑ Κωνσταντίνου Γεωργούλη 6
ΛΑΜΙΑ Υψηλάντου 10, 1ος όρ.
ΚΑΒΑΛΑ Ιωνος Δραγούμη 5, 1ος όρ.
ΤΡΙΚΑΛΑ Νικοτσάρα 21.

Τα γραφεία μας λειτουργούν ΤΕΤΑΡΤΗ και ΣΑΒΒΑΤΟ 7μ.μ.-10μ.μ.

Γράμματα - Επιστολές σε άλλες πόλεις

ΞΑΝΘΗ:	Τ.Θ. 232,	Τ.Κ. 671 00
ΣΕΡΡΕΣ:	Τ.Θ. 67,	Τ.Κ. 621 10
ΧΑΝΙΑ:	Τ.Θ. 252,	Τ.Κ. 731 10
ΙΩΑΝΝΙΝΑ:	Τ.Θ. 1336,	Τ.Κ. 451 10
ΤΡΙΚΑΛΑ:	Τ.Θ. 159,	Τ.Κ. 421 10
ΗΡΑΚΛΕΙΟ:	Τ.Θ. 2018,	Τ.Κ. 710 02
ΑΛΕΞ/ΠΟΛΗ:	Τ.Θ. 162,	Τ.Κ. 681 00

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΕΚΔΟΤΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Ν.Γ.Μιχαλολιάκος ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ: Π.Ανδρουτσόπουλος - ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΕΚΔΟΣΕΩΣ Β.Σκαρμαλιωράκης,
ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΕΥΧΟΥΣ 91 ΤΙΜΗ: 400 ΔΡΧ

ΚΑΛΕΣΜΑ ΣΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΝΕΟΛΑΙΑ

"Θάρθει πάλι η Ανοιξη να γελάση -
στον Ουρανό, στα πέλαγα, στη γη.
Εμπρός Χρυσαυγίτες στην Νίκη!
Αρχίζει πια στην Ελλάδα να ξημερώνη".

Δεν υπάρχει καμμιά αμφιβολία πια! Μέσα στην γενική σήψη ιδεών και αξιών, στην αδιαφορία και στο χάος μόνο η Χρυσή Αυγή στέκεται με τις σημαίες ψηλά, αντιπροσωπεύοντας ό,τι Ελληνικό, ό,τι Εθνικό, θυμίζοντας σ' όλους ότι εδώ υπάρχουν νεανικές καρδιές γεμάτες ιδανικά κι Ελλάδα έτοιμες ν' αγωνιστούν και να παλέψουν με όλα και με όλους προκειμένου να κρατήσουν την φλόγα αναμμένη!

Και πραγματικά: Σ' όλα τα τελευταία γεγονότα τα τόσο τραγικά για τη χώρα μας, μόνον η Χρυσή Αυγή αντιπροσώπευσε την κρυφή επιθυμία και θέληση του Ελληνικού λαού και έδωσε το παρόν. Ξέρουμε πολύ καλά ότι χιλιάδες νέοι σ' όλη την χώρα νοιώθουν ακριβώς όπως εμείς, την ανάγκη να σηκωθούν όρθιοι και με μια κλωτσιά να τινάξουν όλη αυτή την σαπίλα που τους ενοχλεί και τους περιτριγυρίζει, να διώξουν τα σύννεφα και ν' αντικρύσουν τον Ηλιο τον Ελληνικό. Θέλουν κάποιον, κάτι, να τους καλέσει και να τους πει:

Ελληνες Νέοι, αρκετά, ως εδώ! Σταματήστε τους προδότες! Διώξτε τους ξένους! Τιμωρήστε τους κλέφτες του Δημοσίου χρήματος! Εμπρός!

Ελληνες Νέοι!

Η Χρυσή Αυγή σας περιμένει.

Δυναμώστε τις Ελπίδες σας για ένα δυναμικό μέλλον, για μια περήφανη χώρα, για δουλειά, εκπαίδευση και αναβάπτηση στις Αιώνιες Ελληνικές μας Αξίες.

Θυμόσαστε από τους γονιούς σας τα τρία παλιά αιτήματα: Θρησκεία, Πατρίδα, Οικογένεια; Εμείς οι Χρυσαυγίτες είμαστε έτοιμοι να πολεμήσουμε μέχρι θανάτου: προπαντός για την Πατρίδα! Μια Πατρίδα όχι σαν αυτή που αφήνει τον λαό να ζει μέσα στην αθλιότητα και την αγωνία για το αύριο.

Μια πατρίδα όχι σαν αυτή που κάνει ό,τι της υπαγορεύουν οι ξένοι και παραδίδει αμαχητί αξίες και ιδανικά που άλλοι Ελληνες, παλιότερα έδωσαν την Ζωή τους.

Για μια Πατρίδα δίκαιη και υπερήφανη που να προστατεύει όλους χωρίς καμία προνομιούχο τάξη. Μια Πατρίδα σεβαστή από όλους με πολιτική Ελληνική, αισιόδοξη με εμπιστοσύνη για το Μέλλον.

Ελάτε και σεις σαν εμάς να υψώσετε τη φωνή και τα στήθη σας. Ελάτε να δημιουργήσουμε όλα αυτά που ποθούμε. Ο αγώνας μας δίνει δικαιώματα και δεν θα επιτρέψουμε κανένα να μας τα αφαιρέσει.

Εμείς οι Χρυσαυγίτες έχουμε πάντα κατά νου πως οι στερήσεις, ο αγώνας, οι πληγές και οι αντιξοότητες είναι αναπόσπαστο μέρος της υπηρεσίας μας.

Αυτή η σκληρή, επίμονη υπηρεσία του Χρυσαυγίτη είναι Τιμή και όχι αγγαρεία. Υπηρετούν τα Ιδανικά μόνο όσοι είναι άξιοι τέτοιας Τιμής.

Η πειθαρχία είναι θεμελιακή αρετή του Χρυσαυγίτη, η πειθαρχία η χαρούμενη χωρίς επίδειξη και φιλοδοξία. Θάλεγα, εμείς δεν είμαστε κόμμα πολιτικό, είμαστε κόμμα μαχητικό. Θέλουμε να φέρουμε νέα κοινωνική δικαιοσύνη.

Η ζωή, η δικαιοσύνη, η εκπαίδευση, η εργασία να είναι δικαιώματα και πραγματικότητες για τον καθένα. Θέλουμε να δημιουργήσουμε μια Νέα Πατρίδα, μια νέα αντίληψη ζωής...

Ελληνες νέοι!

Πυκνώστε τις τάξεις μας.

Ενταχθείτε στην Χρυσή Αυγή Είναι η σειρά σας να σηκώσετε ψηλά τις Σημαίες!

Για την Τιμή και το Αίμα
της Αιώνιας Ελληνικής Πατρίδας!

Ν.Γ.ΜΙΧΑΛΟΛΙΑΚΟΣ

Η "ΤΕΛΙΚΗ ΛΥΣΙΣ" ΤΟΥ ΕΒΡΑΪΚΟΥ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΟΣ

(του Danid William Myatt).

Γενικά υποτίθεται πως "Η τελική λύσις του Εβραϊκού προβλήματος" ("Die Endlosung der Judenfrage") έλαβε χώρα κατά τη διάρκεια των ετών 1942 -1945. Μετά τον Β' Π.Π. ήταν μια συνηθισμένη άποψη πως "Η τελική λύσις του Εβραϊκού προβλήματος" συνέβη σε θαλάμους αερίων - όχι μόνο σε στρατόπεδα συγκεντρώσεως στην Πολωνία (όπως του Αουσβιτς) - αλλά και σε στρατόπεδα συγκεντρώσεως στη Γερμανία (όπως του Νταχάου). Οι εφημερίδες έβριθαν από μακάβριες περιγραφές και φωτογραφίες από σωρούς κουφαριών και υπήρξε ο ισχυρισμός στη Στρατιωτική Δίκη της Νυρεμβέργης πως εξολοθρεύσεις έλαβαν χώρα στο Νταχάου.

Αυτός ο ισχυρισμός επαναλήφθηκε πολλές φορές στα επόμενα χρόνια. Ωστόσο σύντομα έγινε φανερό πως ό, τι είχε συμβεί στα Γερμανικά στρατόπεδα συγκεντρώσεως όπως του Μπέλσεν και του Νταχάου κατά την διάρκεια των τελευταίων μηνών του πολέμου (και κυρίως ως αποτέλεσμα των εναερίων Συμμαχικών βομβαρδισμών) ήταν επιδημίες τύφου. Αυτές οι επιδημίες ήταν οι υπεύθυνες για τις χαοτικές καταστάσεις και τα πτώματα που ευρέθησαν από τους Συμμάχους στα Γερμανικά στρατόπεδα συγκεντρώσεως. Το ότι έτσι είχαν τα πράγματα αποκαλύφθηκε, όχι μόνον από τον Διεθνή Ερυθρό Σταυρό, αλλά και από τον Αμερικανό Σύνδεσμο για την Προαγωγή της Επιστήμης όπως και από άτομα σαν τον Αμερικανό δικηγόρο Στέφεν Πίντερ. Παρ'όλα αυτά, αυτές οι ανασκευές στο μύθο της εξολόθρευσης ποτέ δεν έλαβαν εκτεταμένη δημοσιότητα- αν και ένας μεγάλος αριθμός Γερμανών είχαν λανθασμένα καταδικασθεί επί πλαστών αποδείξεων "εξολοθρεύσεως" σε αυτά τα στρατόπεδα συγκεντρώσεως και αρκετοί από αυτούς είχαν εκτελεσθεί. Ακόμη και σήμερα, πάνω από 30 χρόνια μετά την πρωτοεμφάνιση των διαψεύσεων, πολλοί άνθρωποι στην Δύση ακόμα πιστεύουν ότι εξολοθρεύσεις έλαβαν χώρα στα στρατόπεδα συγκεντρώσεως όπως του Μπέλσεν και του Νταχάου.

Μετά από αυτές τις διαψεύσεις, η προσοχή μετατοπίσθηκε, και από τις Δίκες Εγκλημάτων Πολέμου και από τον ελεγχόμενο λαϊκό τύπο, προς τα στρατόπεδα συγκέντρώσεως που είχαν υπάρξει στην Πολωνία, και ιδιαιτέρως το Αουσβιτς, το οποίο είχε καλυφθεί από τους Ρώσους τον Δεκέμβριο του 1944. Στις αρχές της δεκαετίας του '50, η ιστορία των στρατοπέδων εξολοθρεύσεως στην Πολωνία είχε λάβει μία συγκεκριμένη μορφή και έγινε ευρέως αποδεκτή, ακόμη και αν η έκδοση του 1950 της Encyclopaedia Britannica δεν έκανε την παραμικρή αναφορά για οτιδήποτε από "Την τελική λύση του Εβραϊκού προβλήματος", λέγοντας απλώς πως πολλοί Εβραίοι, όπως και άλλοι Ευρωπαίοι πολίτες, είχαν υποφέρει κατά τη διάρκεια του πολέμου ως συνέπεια των καταστάσεων του πολέμου (όπως οι βομβαρδισμοί).

Η ιστορία η οποία διεδόθη στα '50 σχετικά με τις εξολοθρεύσεις, σπανίως εξετάσθηκε από τους ιστορικούς. Ατομα που ενδιαφέρονταν για το ζήτημα των εξολοθρεύσεων βασίζονταν κυρίως σε δύο βιβλία:"The Destruction of the European Jews" (Η καταστροφή των Εβραίων της Ευρώπης) του Ραούλ Χίλμπεργκ και το "The Final Solution: the Attempt to Exterminate the Jews of Europe" (Η τελική λύσις: η απόπειρα να εξολοθρεύσουν τους Εβραίους της Ευρώπης) του Τζέραλντ Ράιτλινγκερ, μαζί με τις μαρτυρίες που παρουσιάσθηκαν στο Στρατιωτικό Δικαστήριο της Νυρεμβέργης του 1946 - 1949. Αργότερα, πολύ περισσότερες ιστορικές εργασίες που αφορούσαν εκείνο που έγινε γνωστό ως είτε "Η τελική λύσις" είτε "Το Ολοκαύτωμα" παρήχθησαν, αλλά πρόσθεσαν ελάχιστα πράγματα στις μαρτυρίες που κατατέθηκαν από τους Ράιτλιγνκερ και Χίλμπεργκ (Εβραίοι και οι δυο φυσικά Σ.τ.μ.) Παράλληλα με εκείνους, πολλές αναμνήσεις επιζησάντων των στρατοπέδων συγκεντρώσεως δημοσιεύθηκαν, καταδίκες εκείνων που υποτίθεται πως είχαν την ευθύνη των εξολοθρεύσεων συνεχίσθηκαν κατά την δεκαετία του '50, του '60 και του '70, με την πιο γνωστή να είναι της "Δίκης του Αουσβιτς" το 1963 - 1965.

Σύμφωνα με όλα αυτά τα βιβλία, αναμνήσεις και δίκες, "Η τελική Λύσις του Εβραϊκού προβλήματος" έλαβε χώρα εντός "θαλάμων αερίων" οι οποίοι ήταν παραλλαγμένοι ως λουτρά. Αφού

εισέρχονταν σε αυτούς τους θαλάμους, τα θύματα εθανατώνοντο με Zyklon - B, το οποίο είναι υδρογόνο του κυανίου. Τα πτώματα ύστερα μεταφέρονταν και καίγονταν, συνήθως σε φούρνους αλλά μερικές φορές - λόγω του αριθμού των πτωμάτων - σε ανοιχτούς λάκους.

Σύμφωνα με τον Χίλμπεργκ, "Στο Αουσβιτς οι Εβραίοι εσκοτώνοντο με υδρογόνο του κυανίου...". Σύμφωνα με τον Ράιτλινγκερ, "25 λεπτά αργότερα, οι ηλεκτρικές αντλίες των "εξαεριστήρων" μετακινούσαν τον δηλητηριασμένο αέρα, η μεγάλη μεταλλική πόρτα άνοιγε συρτά, και οι άνδρες του εβραϊκού Sonderkommando εισέρχονταν..." Δίχως εξαίρεση, αυτή η άποψη των γεγονότων είναι η παρουσιαζόμενη από άλλους συγγραφείς μεταγενέστερους του Ράιτλινγκερ.

Το Zyklon - B είναι υδρογόνο του κυανίου σε αέριο απορροφημένο επί διατομίτου - εξαιτίας αυτού, το αέριο, όταν ενεργοποιηθεί, απελευθερώνεται αργά σε μια περίοδο πολλών ωρών. Το αέριο είναι υψηλής εκρηκτικότητος, προσκολλάται σε επιφάνειες (περιλαμβανομένου και του τριχώματος), και σε συγκεντρώσεις τόσο μικρές όσο σε ογδόντα μέρη στο εκατομμύριο μπορεί να προκαλέσει σοβαρή βλάβη της υγείας.

Εάν τα θύματα είχαν θανατωθεί με αέριο όπως ισχυρίζονται ο Ράιτλινγκερ και άλλοι, με πάνω από δύο χιλιάδες σ'ένα θάλαμο μερικές φορές, το αέριο όχι μόνο έχει προσκολληθεί σε επιφάνειες αλλά ακόμα έχει σχηματίσει θυλάκους μεταξύ των πτωμάτων και κανένας εξαεριστήρας δεν υπήρχε την δεκαετία του '40 που θα μπορούσε να έχει διασκορπίσει όλο το αέριο (που πήγαινε το θανατηφόρο αέριο μετά την εξοδό του από τους θαλάμους αερίων, ούτε κι αυτό έχει ποτέ εξηγηθεί). Σύμφωνα με τον Ράιλινγκερ και τους άλλους, το Sonderkommando χρησιμοποιούσε μάνικες όχι, όπως μπορεί ν'αναμενόταν, για ν'απομακρύνει ίχνη του αερίου αλλά "για να βγάλει το αίμα και τη βρωμιά". Που πήγαινε το νερό αυτό δεν ξεκαθαρίζεται, μιάς και το πάτωμα "δεν είχε αποχετευτικούς αγωγούς". Επιπλέον, κάποιοι από τους επιζήσαντες που έγραψαν αναμνήσεις ισχυρίζονται ότι κατά την διάρκεια της μεταφοράς των πτωμάτων, μέλη του Sonderkommando καθώς και μερικοί από τους φρουρούς κάπνιζαν τσιγάρα. Εάν αυτό είχε συμβεί στ'αλήθεια, το υπόλειμμα του αερίου θα είχε ε-

"Στο Διεθνές Στρατιωτικό Δικαστήριο, στην υπεράσπιση, αντιθέτως με την κατηγορούσα αρχή, εδόθη πρόσβαση σε αποδεικτικά στοιχεία μόνον εάν τα στοιχεία εκείνα κατά κάποιον τρόπο ενοχοποιούσαν τους κατηγορουμένους. Αυτό είναι εύκολο αφού η κατηγορούσα αρχή (δηλ. οι Σύμμαχοι) κατείχαν όλα τα ντοκουμέντα. Οπως λέει ο ιστορικός Βέρνερ Μάισερ: "Το συμβούλιο της υπεράσπισης δεν έχει την παραμικρή ευκαιρία να κάνει την δική του επιλογή υλικού....Χιλιάδες ντοκουμέντων τα οποία φαίνονταν εξαιρετικά πιθανό να ενοχοποιήσουν τους Συμμάχους και ν'απαλλάξουν τους κατηγορουμένους, εξαφανίσθηκαν ξαφνικά"."

κραγεί.

Οτι οι Γερμανοί χρησιμοποιούσαν Zyklon - B για απολύμανση στρατιωτικών σταθμών και καταστροφή των ψειρών (ένα συνηθισμένο πρόβλημα του πολέμου) δεν αμφισβητείται και ακόμα και ένας γρήγορος έλεγχος του τρόπου με τον οποίο οι Γερμανοί χρησιμοποιούσαν το Zyklon - B ως απολυμαντικό, δείχνει τις αυστηρότατες προφυλάξεις που έπαιρναν στον χειρισμό αυτού του θανατηφόρου αερίου. Με την χρήση του αερίου για απολύμανση - και για τον λόγο της εντόνου προσκολλήσεως του σε επιφάνειες, που κάνει τη διάλυσή του δύσκολη - οι Γερμανοί θα εκκένωναν την τριγύρω περιοχή και θα άφηναν ως πάνω από είκοσι ώρες να περάσουν προτού η απολυμασμένη περιοχή να θεωρηθεί ασφαλής. Αυτό έρχεται σε πλήρη αντίθεση με τα είκοσι - πέντε λεπτά που ισχυρίζονται ο Ράιτλινγκερ και οι άλλοι.

Το τι υποτίθεται σχετικά με τις εξολοθρεύσεις από την άποψη της μεθόδου που χρησιμοποιήθηκε (Zyklon B), επιστημονικών είναι ξεκάθαραρά αδύνατον, και ρίχνει αμφιβολία σε όλη την ιστορία της εξολόθρευσης. Ωστόσο τα στηρίγματα συχνά αντικαθίστανται, στην "απόδειξη" της εξολοθρεύσεως επί της μαρτυρίας που παρήχθη σε μία από τις πολλές δίκες που έχουν λάβει χώρα κατά τη διάρκεια των τελευταίων πενήντα ετών - συγκεκριμένα το Διεθνές Στρατιωτικό Δικαστήριο του 1946, το Στρατιωτικό Δικαστήριο της Νυρεμβέργης του 1946 -1949 και η Δίκη του Αουσβιτς. Αρα, είναι απαραίτητο να εξετάσουμε την φύση των αποδείξεων/μαρτυριών που παρουσιάσθηκαν σ'αυτές τις δίκες.

Στο Διεθνές Στρατιωτικό Δικαστήριο, στην υπεράσπιση, αντιθέτως με την κατηγορούσα αρχή, εδόθη πρόσβαση σε αποδεικτικά στοιχεία μόνον εάν τα στοιχεία εκείνα κατά κάποιον τρόπο ενοχοποιούσαν τους κατηγορουμένους. Αυτό είναι εύκολο αφού η κατηγορούσα αρχή (δηλ. οι Σύμμαχοι) κατείχαν όλα τα ντοκουμέντα. Οπως λέει ο ιστορικός Βέρνερ Μάισερ: "Το συμβούλιο της υπεράσπισης δεν έχει την παραμικρή ευκαιρία να κάνει την δική του επιλογή υλικού....Χιλιάδες ντοκουμέντων τα οποία φαίνονταν εξαιρετικά πιθανό να ενοχοποιήσουν τους Συμμάχους και ν'απαλλάξουν τους κατηγορουμένους, εξαφανίσθηκαν ξαφνικά".

Ετσι υπήρξαν σ'αυτές τις δίκες αμέτρητες περιπτώσεις κακομεταχείρισης και πάρα πολλές περιπτώσεις αδίκου βασανισμού είς βάρος των κατηγορουμένων. Ο Μάισερ δίνει ένα τυπικό παράδειγμα: "Ο Οσβαλτ Πολ (ο οποίος δεν εφυλακίσθη μέχρι την 1η Μαΐου '46 - Σ.τ.Σ) δέθηκε σε μια καρέκλα κατά την διάρκεια της ανακρίσεώς του από Αμερικάνους και Βρεταννούς αξιωματούχους, εδάρη μέχρι αναισθησίας, ελακτίσθη και γενικώς κακομεταχειρίσθη ώσπου ήταν ετοιμασμένος να ενοχοποιήσει τον Βάλτερ Φουνκ γραπτώς". Στην Δίκη του Νταχάου υπήρξαν εκατόν - τριάντα - επτά περιπτώσεις όπου άρρενες κατηγορούμενοι υπέστησαν σύνθλιψη των όρχεών τους κατά την ανάκριση. Εδώ τα βασανιστήρια διεκπεραιώθηκαν από τον Αμερικανικό Κλάδο Εγκλημάτων Πολέμου υπό την διεύθυνση του συνταγματάρχη Ντέιβιντ Μάρκους, ενός Σιωνιστή Εβραίου ο οποίος αργότερα άφησε τον στρατό των ΗΠΑ για να πολεμήσει με την τρομοκρατική Χαγκάνα στην Παλαιστίνη. Ο βασανισμός των Γερμανών αξιωματικών και στρατιωτικών (μελών της 1ης μεραρχίας Panzer των Waffen SS Στ.μ) στην υπόθεση του Μελμεντύ είναι αρκετά καλά γνωστός. Πολλοί SS αξιωματικοί και στρατιώτες απλώς τουφεκίσθηκαν χωρίς δίκη ως προειδοποίηση προς τους υπολοίπους για το τι θα συνέβαινε εάν οι κατηγορούμενοι στις δίκες δεν "συνεργαζόντουσαν" και "ομολογούσαν". Ενα τέτοιο επεισόδιο είναι καλοτεκμηριωμένο. Στις 29 Απριλίου 1945, τα μέλη του 1ου Τάγματος, το 157ου Συντάγματος της 45ης Μεραρχίας των ΗΠΑ πολυβόλησαν πάνω από εκατό αιχμαλώτους αξιωματικούς και άνδρες των SS στο Νταχάου. Μια φωτογραφία αυτής της ωμότητας, τραβηγμένη από το Νερίν Γκαν, έναν απελευθερωμένο έγκλειστο του Νταχάου, επέζησε.

Πιό πρόσφατα, η κακομεταχείρισις και ο βασανισμός συνεχίσθηκε κατά τη διάρκεια της δίκης, στο Ντύσσελντορφ, ατόμων που ενεπλέκοντο στο στρατόπεδο συγκεντρώσεως στου Μαϊντάνεκ. Για παράδειγμα, η Χίλντεγκαρντ Λάεχερτ, η οποία κατεδικάσθη σε δώδεκα χρόνια, εμφανίσθηκε στην αίθουσα του δικαστηρίου την ημέρα της καταδίκης της με βαρείς μώλωπες και στους δύο της βραχίονες. Η εμφάνισή της σε αυτήν την κατάσταση δεν έβγαλε το παραμικρό σχόλιο από κανέναν.

Πολλοί Γερμανοί εν αναμονή δίκης απλώς πέθαναν από "φυσικά αίτια", αν και οι θάνατοι κάποιον καιρό έγιναν τόσο συχνοί που ακόμα κι ένας Εβραίος συγγραφέας αναγκάσθηκε να πει: "Ακούμε πάλι και πάλι για περιπτώσεις που φυλακισμένοι κατηγορούμενοι για εγκλήματα πολέμου έχουν πεθάνει "με την ελευθέρα θέλησή τους". Είναι αρκετά εμφανές πως υπάρχει κάτι το εξαιρετικά ύποπτο γύρω απ'όλα αυτά".

Μια άλλη πρόσφατη υπόθεση βασανισμού αφορούσα τον Κλάους Μπάρμπι, εκδοθέντα στην Γαλλία στις αρχές του 1983 (μην δίνετε σημασία που η έκδοσή του ήταν μια παραβίαση και του Γαλλικού και του Βολιβιανού νόμου). Κατά την άφιξή του στη Γαλλία, ο Μπάρμπι εξητάσθη από αρκετούς Γάλλους ιατρούς που απεφάνθησαν πως είναι "σε εξαιρετική υγεία". Ωστόσο τρεις εβδομάδες αργότερα, ο Μπάρμπι εισήχθη στο νοσοκομείο για μια επείγουσα εγχείρηση περιεσφιγμένης κήλης, μια κατάσταση που μπορεί να προκληθεί από χτυπήματα στο στομάχι και στην κατώτερη κοιλιά.

Λαμβάνοντας υπ'όψιν το Διεθνές Στρατιωτικό Δικαστήριο, το Στρατιωτικό Δικαστήριο της Νυρεμβέργης και παρεμφερείς δίκες που έλαβαν χώρα κατά την διάρκεια της αμέσως μεταπολεμικής περιόδου, όταν τα άμεσα βασανιστήρια αποτύγχαναν να εκμαιεύσουν "ομολογίες", οι ανακριτές κατέφευγαν σε άλλες μεθόδους, όπως εικονικές δίκες όπου "θανατικές καταδίκες" ανακοινώνονταν, απειλές στις οικογένειές των κατηγορουμένων (αυτές βρέθηκαν πολύ αποτελεσματικές) και στους συγγενείς τους.

Στο Διεθνές Στρατιωτικό Δικαστήριο, η κατηγορούσα αρχή κατέφυγε σε πολλές αμφίβολες πρακτικές, όπως η χρήσις ενόρκων βεβαιώσεων, αρκετές χιλιάδες των οποίων κατατέθηκαν. Αυτές οι ένορκες βεβαιώσεις, ενάντια στην κανονική νομική πρακτική, δεν επιτρέποταν ν'αμφισβητηθούν από την υπεράσπιση. Στο γεγονός των αποδείξεων της υπερασπίσεως, η κατηγορούσα αρχή είχε το δικαίωμα ν'αποφασίσει - προτού η απόδειξις παρουσιασθεί στο δικαστήριο - εάν ήταν "σχετική". Εάν την έκριναν ως μη "σχετική" (δηλ.που θα μπορούσε να βοηθήσει τους κατηγορουμένους), τότε αποσυρόταν. Επιπλέον το καταστατικό του Διεθνούς Στρατιωτικού Δικαστηρίου δήλωσε πως το δικαστήριο δεν θα ήταν δεσμευμένο από τεχνικούς κανόνες /αρχές των αποδείξεων. Αυτές οι αρχές διασφαλίζουν μια σωστή δίκη υπό το νομικό σύστημα που ισχύει σε όλα τα Δυτικά κράτη. Αρκετά συχνά αποδεικτικά στοιχεία, ζητηθέντα από την υπεράσπιση και τα οποία μπορεί να είχαν βοηθήσει τους πελάτες τους, απλώς εξηφανίσθησαν. Οπως ο Τσάρλς Βένερστρουμ, Προεδρεύων Δικαστής για την Υπόθεση Επτά, στις επόμενες δίκες δήλωσε: "Εάν εγνώριζα επτά μήνες πρωτύτερα ό,τι γνωρίζω σήμερα, ποτέ δεν θα είχα έλθει εδώ... Η κατηγορούσα αρχή έχει αποτύχει να διαφυλάξει την αντικειμενικότητά της ανεπηρέαστη από έναν πόθο για εκδίκηση ή την προσωπική φιλοδοξία να αποκομίσει ετυμηγορίες ενοχής. Ολη η ατμόσφαιρα εδώ είναι μη υγιής. Πολλοί από τους δικηγόρους, γραμματείς, ανακριτές και ερευνητές που ενεπλάκησαν εδώ έχουν γίνει Αμερικανοί μόλις τα τελευταία χρόνια. Το προσωπικό τους παρελθόν είναι ριζωμένο στα μίση και τις προκαταλήψεις της Ευρώπης". Αυτοί οι "πρόσφατοι Αμερικάνοι", περιελάμβαναν άτομα σαν τον Ρόμπερτ Κέμπνερ, έναν Εβραίο γεννηθέντα στη Γερμανία το 1889 και τώρα ξανά διαμένο-

ντα στη Φρανκφούρτη της Γερμανίας, επικεφαλής κατήγορο στην Υπόθεση 11 του Στρατιωτικού Δικαστηρίου της Νυρεμβέργης, τους Φρανκ Στάινερ και Χάρυ Θον οι οποίοι, μαζί με τον υπολοχαγό Πέρλ(ο οποίος ισχυρίζοταν πως ήταν σε ένα στρατόπεδο συγκεντρώσεως στη Γερμανία), ήταν ανάμεσα στους πιο κτηνώδεις α-νακριτές κατά τη Δίκη του Νταχάου, η ειδικότης τους ήταν η συντριβή όρχεων.

Υπό περιστάσεις σαν κι αυτές δεν είναι καθόλου εκπληκτικό που τόσο πολλές ετυμηγορίες ενοχής κατεγράφησαν. Από τους 1672 δικασθέντες κατά τη διάρκεια του Διεθνούς Στρατιωτικού Δικαστηρίου και του Στρατιωτικού Δικαστηρίου της Νυρεμβέργης, 1416 ευρέθησαν ένοχοι και 420 εξετελέσθησαν. Ακόμα και ο τρόπος των τόσο αποκαλούμενων δικαστικών εκτελέσεων,ήταν βαρβαρικός. Αρνούμενοι στο στρατιωτικό προσωπικό το δικαίωμά τους να πεθάνουν από εκτελεστικό απόσπασμα, οι δέκα καταδικασθέντες στο Διεθνές Στρατιωτικό Δικαστήριο (οι οποίοι περιελάμβαναν τον Στρατάρχη Κάιτελ, του οποίου "έγκλημα", ήταν πως υπήρξε καλός στρατιώτης, και ο Ιούλιος Στράιχερ, του οποίου "έγκλημα", ήταν πως υπήρξε καλός στρατιώτης, και ο Ιούλιος Στράιχερ, (του οποίου "εγκλημα" ήταν πως υπήρξε αντι - Εβραίος) κρεμάσθηκαν στις 16 Οκτωβρίου 1946. Ο Ιούλιος Στράιχερ έκανε δεκαπέντε λεπτά να πεθάνει, ο Ρίμπεντροπ δέκα λεπτά και ο Κάιτελ πάνω από είκοσι τέσσερα λεπτά. Κατοπινές εκτελέσεις στο Λάντσμπεργκ ήταν ακόμα πιο βαρβαρικές και χοντροκομμένες: πολλά από τα θύματα, αφού ήταν κρεμασμένα, έπρεπε να πεθάνουν από ασφυξία με το να παραγεμισθούν με βαμβάκι τα στόματα και τα ρουθούνια τους από Αμερικανούς στρατιώτες που στέκονταν κάτω από τις κρεμάλες.

Η μεταχείρισις που εδόθη στους ηττημένους Εθνικοσοσιαλιστές που έπεσαν στα Συμμαχικά χέρια ήταν σχεδόν το ίδιο κτηνώδης. Η μεταχείρισις που υπέστη ο Ιούλιος Στράιχερ ήταν τυπική: σύμφωνα με ένα χειρόγραφο που κατόρθωσε να περάσει λαθραία στην υπεράσπισή του στη Νυρεμβέργη, τον Χανς Μαρξ, "Στο Φρέισινγκ τοποθετήθηκα σ'ένα βορεινό κελλί. Το παράθυρο ήταν ακάλυπτο και έτσι ήταν ακόμα πιο κρύο...Ημουν γυμνός. Τέσσερις ημέρες! Την τέταρτη ημέρα ήμουν τόσο παγωμένος που το κορμί μου ήταν παραλυμένο. Δεν μπορούσα ν'ακούσω το παραμικρό. Κάθε δύο με τέσσερις ώρες (ακόμα και τη νύχτα) νέγροι ερχόντουσαν υπό τη διοίκηση ενός λευκού και με γρονθοκοπούσαν. Εγκαύματα τσιγάρου στις ρώγες. Δάκτυλα μπήγονταν στις κόγχες των ματιών. Βλεφαρίδες και τρίχωμα στήθους ξερριζώθηκαν. Γεννητικά όργανα χτυπήθηκαν με βοϊδομαστίγιο...Τα σαγόνια μου ανοίχθηκαν με ένα ραβδί και έφτυσαν μέσα στο στόμα μου. Δαρμένος με το μαστίγιο - πρησμένο, μελανές βουρδουλιές σε όλο το σώμα. Με χτύπησαν πάνω στον τοίχο. Γροθιές στο κεφάλι...Μια βαριά αλυσίσα κατά μήκος της πλάτης! Οταν αρνήθηκα να φιλήσω τα πόδια του νέγρου, κλωτσιές και γροθιές...Οταν αρνήθηκα να πιω από το ουροδοχείο στο αποχωρητήριο, φρέσκα βασανιστήρια".

Ενας άλλος συντελεστής που έρχεται στο μυαλό όταν εξετάζονται οι περισσότερες των προσφάτων δικών (από την Δίκη του Αουσβιτς του 1963 - 1965 ως τη Δίκη του Μαϊντάνεκ του 1975 - 1981) είναι η ψυχολογική πίεσις που φορτώθηκαν για ν'αντέξουν οι κατηγορούμενοι από όχι μόνο το μήκος των δικών (έξι χρόνια στην περίπτωση της Δίκης του Μαϊντάνεκ) αλλά και ο χρόνος που πέρασαν υπό κράτηση πριν την δίκη (αρκετά χρόνια για εκείνους που ενεπλάκησαν στην Δίκη του Αουσβιτς). Κανείς δεν θα μπορούσε ν'αντέξει μια εξάχρονη δίκη συν χρόνια υπό κράτηση, για παράδειγμα, χωρίς να δοκιμασθεί σοβαρά η αποφασιστικότητα της ίδιας τους της αθωότητος, και εκείνοι που είχαν την απαραίτητα ισχυρή θέληση για να αντέξουν μια τέτοια δίκη

"Ούτε ένα κομματάκι αληθινού αποδεικτικού στοιχείου δεν παρουσιάσθηκε που να αποδεικνύει το βάσιμο του ισχυρού πως οι Εθνικοσοσιαλιστές εξολόθρευσαν κάπου πέντε ή έξι εκατομμύρια Εβραίους κατά την διάρκεια του Β'Π.Π. Οτι έχει παρουσιασθεί, με την μορφή των "ομολογιών" στις δίκες, κλπ, προήλθε ως αποτέλεσμα των βασανιστηρίων, απειλών, κακομεταχείρισης και ψυχολογικής πίεσης. Η μέθοδος που οι ιστορικοί ισχυρίζονται πως έχει χρησιμοποιηθεί για την πλειοψηφία των εξολοθρεύσεων, δηλητηριώδους αερίου, χρησιμοποιώντας το Zyklon - B, είναι επιστημονικώς αδύνατον. Τα τεκμήρια που παρουσιάσθηκαν από διαφόρους ιστορικούς και δικαστήρια, τα οποία συχνά εκλήθησαν ως απόδειξη της εξολοθρεύσεως, είτε είναι τελείως πλαστά (όπως στην περίπτωση της διαβόητης ενόρκου καταθέσεως του Χεςς και των δηλώσεων Γκερστάιν) και μπορεί εύκολα ν'αποδειχθούν πως είναι πλαστές, είτε είναι τεκμήρια τα οποία ερμηνεύθηκαν σύμφωνα με ένα προκατειλημένο πιστεύω. Για παράδειγμα, τα λουτρά του Αουσβιτς, θεωρείται πως έχουν γίνει "θάλαμοι αερίων". Τέτοιοι ισχυρισμοί υποστηρίζονται είτε από ομολογίες φρουρών (που είναι πλαστές, έχοντας εκμαιευθεί υπό βία και απειλή) είτε από μάρτυρες."

και να συντηρήσουν τις διαμαρτυρίες τους της αθωότητος παρά την τεράστια ψυχολογική πίεση για να "ομολογήσουν" ήταν αυτοί οι οποίοι συνήθως πέθαναν υπό κράτηση καθώς περίμεναν την δίκη. Ανθρωποι όπως ο Ρίχαρντ Μπάερ, πρώην Διοικητής του Αουσβιτς, ο οποίος περίμενε με ανυπομονησία την δίκη του όπου θα μπορούσε όχι μόνο ν'αποδείξει την αθωότητά του αλλά με την ασυναγώνιστη γνώση του για το Αουσβιτς θα μπορούσε να πει΄τι πραγματικά συνέβαινε κατά την διάρκεια του πολέμου. Ο Μπάερ πέθανε από "φυσικά αίτια" ενώ περίμενε την δίκη.

Ούτε ένα κομματάκι αληθινού αποδεικτικού στοιχείου δεν παρουσιάσθηκε που να αποδεικνύει το βάσιμο του ισχυρού πως οι Εθνικοσοσιαλιστές εξολόθρευσαν κάπου πέντε ή έξι εκατομμύρια Εβραίους κατά την διάρκεια του Β'Π.Π. Οτι έχει παρουσιασθεί, με την μορφή των "ομολογιών" στις δίκες, κλπ, προήλθε ως αποτέλεσμα των βασανιστηρίων, απειλών, κακομεταχείρισης και ψυχολογικής πίεσης. Η μέθοδος που οι ιστορικοί ισχυρίζονται πως έχει χρησιμοποιηθεί για την πλειοψηφία των εξολοθρεύσεων, δηλητηριώδους αερίου, χρησιμοποιώντας το Zyklon - B, είναι επιστημονικώς αδύνατον. Τα τεκμήρια που παρουσιάσθηκαν από διαφόρους ιστορικούς και δικαστήρια, τα οποία συχνά εκλήθησαν ως απόδειξη της εξολοθρεύσεως, είτε είναι τελείως πλαστά (όπως στην περίπτωση της διαβόητης ενόρκου καταθέσεως του Χεσς και των δηλώσεων Γκερστάιν) και μπορεί εύκολα ν'αποδειχθούν πως είναι πλαστές, είτε είναι τεκμήρια τα οποία ερμηνεύθηκαν σύμφωνα με ένα προκατειλημμένο πιστεύω. Για παράδειγμα, τα λουτρά του Αουσβιτς, θεωρείται πως έχουν γίνει "θάλαμοι αερίων". Τέτοιοι ισχυρισμοί υποστηρίζονται είτε από ομολογίες φρουρών (που είναι πλαστές, έχοντας εκμαιευθεί υπό βία και απειλή) είτε από μάρτυρες.

Αυτοί οι μάρτυρες, συνήθως διαψεύδουν ο ένας τον άλλο (όπως πολλές φορές συνέβη κατά το Διεθνές Στρατιωτικό Δικαστήριο, όπως ο καθένας που διαβάζει τα αντίγραφα των δικών θ'ανακαλύψει) ή βασίζονται σε διαδόσεις και εικασίες. Οταν κάτι τέτοιοι μάρτυρες είναι αρκετά συγκεκριμένοι στις δηλώσεις τους για να εξετασθούν συνήθως βρίσκεται να είναι λανθασμένοι ή ψευδόμενοι. Μια τυπική περίπτωση αφορούσε έναν επιζήσαντα ονόματι Βρμπα ο οποίος ισχυριζόταν πως είχε σταλεί στο Αουσβιτς. Ο Βρμπα κατέθεσε σε πολλές δίκες μετά τον πόλεμο και συνέγραψε τ'απομνημονεύματά του. Ισχυριζόταν πως είχε παραστεί σε μία αεροπορική επιδρομή ενώ ήταν στο Αουσβιτς. Σύμφωνα με αυτόν, αυτή η επιδρομή συνέβη στις 9 Απριλίου του 1944. Ωστόσο είναι γνωστό από τα ίδια τα αρχεία της Πολεμικής Αεροπορίας των ΗΠΑ πως οι αεροεπιδρομές στην περιοχή του Αουσβιτς ξεκίνησαν μόνον μετά τον Αυγουστο του 1944.

Η μικρή επισκόπησις που έχουμε επιχειρήσει δεν σκόπευε να είναι εξαντλητική, αλλά το ουσιώδες έχει ειπωθεί για να ρίξει αμφιβολίες σε όλη την ιστορία της εξολόθρευσης. Οταν το ζήτημα της εξολόθρευσης εξετάζεται κριτικώς, είναι αδύνατο να μην το αμφισβητήσεις. Κριτική και εκτεταμένη εξέταση του "Ολοκαυτώματος" έχει διεκδεπαιωθεί από τον καθηγητή Πωλ Ρασινιέ, έναν πρώην τρόφιμο του Μπούχενβαλντ, τον καθηγητή Φορισσόν, τον Δρ.Μπουτζ και πολλούς άλλους. Χωρίς εξαίρεση, αυτές οι λεπτομερείς μελέτες αποδεικνύουν πως όλη η ιστορία του "ολοκαυτώματος" είναι αναληθής.

Κανένας ιστορικός δεν έχει παρουσιάσει μια εργασία η οποία προσφέρει απόδειξη του "Ολοκαυτώματος". Εκείνοι, όπως οι Ράιτλινγκερ και Χίλμπεργκ, οι οποίοι έχουν γράψει βιβλία επί του αντικειμένου βασίζονται για την πίστη τους στο "Ολοκαύτωμα" σε ομολογίες εκμαιευθείσες υπό πίεση, δηλώσεις από μάρτυρες που εύκολα μπορεί να ανασκευασθούν, ένορκες καταθέσεις των οποίων τα περιεχόμενα (όπως η δήλωσις Γκερστάιν) είναι αλλόκοτα γελοία και ντοκουμέντα όπως το αντίγραφο ενός λόγου που υποτίθεται πως έκανε ο Χίμμλερ στο Πόσεν τον Οκτώβριο του 1943, τα οποία είναι εναποδείκτως πλαστά. Επιπλέον τίποτα δεν μπορεί ν'αλλάξει το γεγονός που ανεφέρθη πρωτύτερα και προτείνεται προς μελέτη, ανάμεσα σε άλλους κι από τον καθηγητή Φορισσόν, ότι η μέθοδος που υποτίθεται πως χρησιμοποιήθηκε για να εξολοθρεύσουν την πλειοψηφία των Εβραίων είναι επιστημονικώς αδύνατη.

Ετσι αποδεκτό, ανάμεσα στους λαούς της Δύσης έχει γίνει, αυτό το ψέμα της εξολοθρεύσεως, ως αποτέλεσμα πάνω από σαράντα ετών εντατικής προπαγάνδας που λίγοι άνθρωποι το αμφισβητούν, ιδίως ανάμεσα στους ιστορικούς. Αυτοί οι ίδιοι ιστορικοί, οι οποίοι τόσο συχνά αποφαίνονται επί του "Ολοκαυτώματος" στα διάφορα ΜΜΕ (που όλοι ξέρουμε από ποιούς ελέγχονται!) με εντυπωσιακή τακτικότητα σπανίως έχουν εάν και καθόλου κάνει κάποια πρωτότυπη έρευνα πάνω σ'αυτό το θέμα. Βασίζονται ολοκληρωτικά στην αποδεκτή άποψη και σε βιβλία όπως εκείνα των Ράιτλιγκερ και Χίλμπεργκ. Οι λίγοι ιστορικοί που έχουν κάνει αυθεντικές έρευνες είτε τους έχουν τις εργασίες απαγορευμένες, όπως του Γερμανού ιστορικού Χέλμουτ Ντίβαλντ, είτε οι ίδιοι πέφτουν θύματα τρομοκρατίας, όπως ο Γάλλος ιστορικός Φρανσουά Ντυπρά ο οποίος εδολοφονήθη τον Μάρτιο του 1978 από την αυτοαποκαλούμενη "Κομάντο Μνήμης Αουσβιτς" (δηλ.την Μοσάντ ή κάποια Γαλλική μυστική κρατική υπηρεσία), διότι "αρνείτο ότι οι Εβραίοι προμελετημένα εξολοθρεύθηκαν από τους Γερμανούς". Ο Φραντσέσκο Μαντζιαμέλι, καθηγητής της Ιστορίας και Φιλοσοφίας στο Παλέρμο της Ιταλίας, υπέστη παρόμοια τύχη. Στην περίπτωση του Χέλμουτ Ντίβαλντ, εξαναγκάσθηκε από τον εκδότη του να επανασυγγράψει το "Geschichte der Dentschen", επειδή δεν συμμορφωνόταν στις

"αποδεκτές απόψεις περί Εθνικο Σοσιαλισμού". Ακόμα κι αυτή η επανασυγγραφή, ωστόσο, δεν ήταν αποτελεσματική στο ν'αποτρέψει τις ενορχηστρωμένες Εβραϊκές διαμαρτυρίες, και ο εκδότης του, ο Αξελ Σπρίνγερ, έδωσε οδηγίες να εκδοθεί μια "εγκεκριμένη και τροποποιημένη έκδοχή". Ο Σπρίνγκερ επίσης ζήτησε συγνώμη γιατί προκάλεσε μια προσβολή με το να εκδώσει το βιβλίο για την πρώτη φορά.

Οποιοσδήποτε ακαδημαϊκός αμφισβητήσει την "αποδεκτή" θεώρηση των συμβάντων κατά την διάρκεια του 1939 - 1945, ιδιαιτέρως την εξολοθρευση, είναι υποκείμενος να πυροβοληθεί (Ντυπρά, Μαντζιαμέλι), να τεθεί εις διαθεσιμότητα από την ακαδημαϊκή του θέση (ο καθηγητής Φορισσόν Παν/μίου της Λυόν), να του κατασχεθούν το σύνολο των εγγράφων του (όπως συνέβη στον Δυτικογερμανό δικαστή, Δρα Βιλελμ Στάεγκλιχ), να ξυλοκοπηθεί ο ίδιος και να απειληθεί η οικογένειά του, ή να δει τον εαυτό του κατηγορούμενο για υποκίνηση σε δολοφονία και ή προώθηση φυλετικού μίσους, όπως συνέβη στον καθηγητή Φορισσόν. Αυτά τα περιστατικά δεν ενισχύουν ακριβώς την ελευθερία της σκέψης στο θέμα του "Ολοκαυτώματος", αφού είναι σταθερά της πανεπιστημιακής ζωής ότι οι περισσότεροι ακαδημαϊκοί θα προτιμούσαν να έχουν μια ειρηνική, ασφαλή ζωή παρά να προκαλέσουν το Status Quo, ιδίως όταν μια τέτοια πρόκλησις θα τους καθιστούσε υποκείμενους σε δολοφονία ή απόλυση από το πανεπιστήμιο. Λίγοι ιστορικοί κατέχουν τον φλέγοντα πόθο για αλήθεια - οι περισσότεροι εύχονται μόνο να εδραιώσουν τους εαυτούς τους ως αξιοσέβαστων ακαδημαϊκών.

Ισως τίποτα δεν δείχνει την δύναμη που οι Μάγοι έχουν επιτύχει επί της Δύσης από αυτό: στα πανεπιστήμια τα τόσο αποκαλούμενα θησαυροφυλάκια της εκμαθήσεως της ελευθερίας, καθένας επιτρέπεται να συζητήσει τμήμα της ιστορία της σκέψης. Αλλά δεν μπορεί κάποιος, και δεν πρέπει, να μελετήσει με οποιοδήποτε σημαντικό τρόπο αυτό το πρόβλημα της εξολοθρεύσεως των Εβραίων. Οποιοσδήποτε θέσει υπό ερώτηση την αποδεκτή έκδοση της ιστορίας, οποιαδήποτε είναι τα τεκμήριά του και όποιος και να είναι, θεωρείται πως είναι είτε ένας "απολογητής των Ναζί" είτε ένας "Νέο - Ναζί". Υπάρχει, στα Παν/μια της Δύσης (το άρθρο εγράφη την δεκαετία του '80), ελευθερία να πιστεύεις σε οτιδήποτε - όσο εκφυλιστικό και ανήθικο κι αν είναι - με εξαίρεση ότι αντιτίθεται στην καθιερωμένη έκδοση της ιστορίας των ετών 1933-1945.

Το ότι ο μύθος του Die Endlosung der Judenfrage έχει υπάρξει υπερβολικά πλεονεκτικός τους Σιωνιστές όχι μόνο δια της δημιουργίας και σταθεροποίησης του κράτους του Ιραήλ (χωρίς το μύθο, το Ισραήλ ποτέ δεν θα υπάρξει), αλλά ακόμα στην κατάπνιξη της κριτικής των Εβραίων γενικώς, πρέπει να είναι εμφανές. Πρέπει επίσης να είναι εμφανές το ότι ο μύθος έχει δυσφημίσει, για τους περισσότερους ανθρώπους στην Δύση, την φιλοσοφία του Εθνικοσοσιαλισμού.

"Οποιοσδήποτε ακαδημαϊκός αμφισβητήσει την "αποδεκτή" θεώρηση των συμβάντων κατά την διάρκεια του 1939 - 1945, ιδιαιτέρως την εξολοθρευση, είναι υποκείμενος να πυροβοληθεί (Ντυπρά, Μαντζιαμέλι), να τεθεί εις διαθεσιμότητα από την ακαδημαϊκή του θέση (ο καθηγητής Φορισσόν Παν/μίου της Λυόν), να του κατασχεθούν το σύνολο των εγγράφων του (όπως συνέβη στον Δυτικογερμανό δικαστή, Δρα Βιλελμ Στάεγκλιχ), να ξυλοκοπηθεί ο ίδιος και να απειληθεί η οικογένειά του, ή να δει τον εαυτό του κατηγορούμενο για υποκίνηση σε δολοφονία και ή προώθηση φυλετικού μίσους, όπως συνέβη στον καθηγητή Φορισσόν. Αυτά τα περιστατικά δεν ενισχύουν ακριβώς την ελευθερία της σκέψης στο θέμα του "Ολοκαυτώματος", αφού είναι σταθερά της πανεπιστημιακής ζωής ότι οι περισσότεροι ακαδημαϊκοί θα προτιμούσαν να έχουν μια ειρηνική, ασφαλή ζωή παρά να προκαλέσουν το Status Quo, ιδίως όταν μια τέτοια πρόκλησις θα τους καθιστούσε υποκείμενους σε δολοφονία ή απόλυση από το πανεπιστήμιο. Λίγοι ιστορικοί κατέχουν τον φλέγοντα πόθο για αλήθεια - οι περισσότεροι εύχονται μόνο να εδραιώσουν τους εαυτούς τους ως αξιοσέβαστων ακαδημαϊκών."

Σημείωσις του Μεταφραστή: Αν και το ανωτέρω κείμενο γράφηκε από τον D.W.Myatt πριν από αρκετά χρόνια, διατηρεί αμείωτο το ενδιαφέρον του λόγω των συμπυκνωμένων στοιχείων και λογικών συμπερασμάτων που παρουσιάζει. Εκτοτε πληθώρα νέων αδιάσειστων στοιχείων έχουν προστεθεί στα ήδη υπάρχονται - όπως η επιστημονική συντριπτική έκθεση Λώυχτερ - με αποτέλεσμα το "Ολοκαύτωμα" για τους γνωρίζοντες, να εχει αναγνωρισθεί ως το μεγαλύτερο ψέμμα του 20ου αιώνος, τουλάχιστον. Οι σπασμωδικές σιωνιστικές αντιδράσεις, όπως:

α) φτηνιάρικα "μελό" του τύπου "Η λίστα του Σίντλερ". β) εκδόσεις από τις ΗΠΑ, γηραίων πρώην Ανατολικοευρωπαίων για να δικασθούν στο Ισραήλ και γ) ενίσχυση της κρατικής καταστολής κατά των αμφισβητιών του "Ολοκαυτώματος", φαίνεται πως δεν κάνουν παρά να καθυστερούν λίγο την τελική αποκάλυψη της αλήθειας γύρω από τα "έξι εκατομμύρια ψέμματα".

ΙΣΤΟΡΙΑ, ΜΥΘΟΙ ΚΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ ΓΥΡΩ ΑΠΟ ΤΑ ΠΡΩΤΟΚΟΛΛΑ ΤΩΝ ΣΟΦΩΝ ΤΗΣ "ΣΙΩΝ"

Αφού παραθέσαμε τους κύριους εκπροσώπους και την αντιπροσωπευτική κατευθυντήρια τάση των 2 μεγάλων ρευμάτων του Διεθνούς Εβραϊκού Σιωνιστικού Κινήματος (δηλ. των "Δυτικών" - "αφομοιωτιστών" Εβραίων και των "Ανατολικών" - "χωριστικών", φανατικότερων περί την παράδοση, εβραίων), θα συνεχίσουμε την παρουσίασή μας σε βάθος, διαφωτίζοντας τα δρώμενα και τα πρόσωπα που κρύβονται πίσω από την σατανική συνωμοσία την οποία περικλείουν τα "Πρωτόκολλα των σοφών της Σιών".

Ο επικεφαλής των Εβραίων που λειτουργούσαν διηθητικά στην Δύση, ο δαιμόνιος διαπραγματευτής και διαφθορέας συνειδήσεων Θεόδωρος Χέρτσλ, είχε σαν πρωτοσυνεργάτη του, τον ομόφυλό του Μαξ Νορντάου, (συγγραφέα του περιβόητου βιβλίου: "τα κατά συνθήκην ψεύδη"), κάτοικο Παρισίων. Οταν ο φανατικός αυτός εβραίος "αγωνιστής" πέθανε, τον Ιανουάριο του 1923, η εβραϊκή εφημερίδα της Βιέννης "Η Αλήθεια" έγραψε στις 1 Φεβρουαρίου του '23: "Στον σιωνιστικό ουρανό ο Μαρξ Νορντάου με τον Θεόδωρο Χέρτσλ ήταν το δίδυμο αστέρι". Ετσι καταλαβαίνουμε ξεκάθαρα, πόσο αξιοσέβαστη ήταν η γνώμη του Νορντάου στο σιωνιστικό στρατόπεδο. Για όσους αναγνώστες μας έρχονται σ' επαφή για πρώτη φορά με το "Εβραϊκό Ζήτημα" και τον Σιωνισμό, θυμίζουμε: Ο Μαξ Νορντάου γεννήθηκε στα 1849, στην Βουδαπέστη με τ' όνομα Σίμων Σύντφελντ. Καταγόταν από μια Πανάρχαιη σεφαρδίτικη οικογένεια της Ισπανίας ("σεφαρδίμ" ονομάζονταν οι εβραίοι της δυτικής διασποράς που είχαν σαν κύριο κέντρο της ζωής τους την Ισπανία και μιλούσαν το ιδιότυπο εβραιοϊσπανικό γλωσσικό ιδίωμα Ladino. Ανάλογης προέλευσης, ήταν στην πλειονότητά τους και οι εβραίοι της Ελλάδας, που ήρθαν τα χρόνια της τουρκοκρατίας, όταν έγινε ο διωγμός τους στην Ισπανία τον 15ο αιώνα επί βασιλέως Φερδινάνδου. Οσοι παρέμειναν στην Ισπανία και αποδέχτηκαν - βάσει σχεδίου των ραββίνων καθοδηγητών - τον "βίαιο" εκχριστιανισμό τους είναι οι γνωστοί "Μαράνιος"). Ο Νορντάου, είχε την ευκαιρία, όντας παιδί πλουσίων, να σπουδάσει Φαρμακευτική, ενώ από νεαρός φοιτητής δημοσιογραφούσε δραστήρια στις μεγάλες εβραϊκές εφημερίδες της εποχής: "Πέστερ Λόϋντ", "Εφημερίδα της Φρανκφούρτης", "Βερολίνειος Ημερησία" κλπ. Στα 1880 μετανάστευσε τελικά στο Παρίσι. Στο "1ο Σιωνιστικό Συνέδριο" της Ελβετικής Πόλης Βασιλείας (1897) ήταν εκλεγμένος αντιπρόεδρος, με πρόεδρο τον Χέρτσλ. Οι δύο αρχισιωνιστές ίδρυσαν στα 1901 στο Λονδίνο τον "Λογοτεχνικό Σύνδεσμο Χέρτσλ - Νορντάου". Επίσης ο Νορντάου επέκρινε τον Γκίνζμπεργκ, επικεφαλής των "Ανατολικών" εβραίων με σφοδρότητα ανάλογη εκείνης του Χέρτσλ. Βέβαια οι αρρωστημένες λογομαχίες των δύο υστερικά φανατικών εβραίων δεν έχουν για μας καμμιά αξία. Ωφείλουμε ωστόσο να επισημάνουμε ότι, παρά την λυσσαλέα αντίθεση κατευθύνσεων και γνωμών, ο Νορντάου παρατηρεί πως: "Ο Γκίνσμπεργκ επ' ουδενί λόγω δεν ήταν ο μισάνθρωπος φανατικός φιλόσοφος", που ισχυρίζονταν οι μη-εβραίοι, οι "γκόϊμ", όταν έλεγαν ότι με σκληρότητα ο Γκίνσμπεργκ θέλει να παραμείνουν στην ταλαιπωρία των "γκέττος" οι ομόφυλοί του εβραίοι, ώστε να μη χάσουν τον ιστορικό τους προορισμό. Και τούτο γιατί, όπως επισημαίνει ο Νορντάου, ο διαφωνών (;) με αυτόν Γκίνσμπεργκ ζητά μιας επίμονη καθήλωση πάλι στο "γκέττος" όπου "...οι ρόλοι έχουν αντιστραφεί, για παράδειγμα, οι διωγμοί συνεχίζουν να υπάρχουν, όμως σ' αυτήν την περίπτωση δεν είναι πια οι εβραίοι τα θύματα, είναι οι εθνικοί, οι γκόϊμ"! Μ' αυτήν του την απαλλακτική για τον Γκίνσμπεργκ κρίση ο Νορντάου τον αποκαθιστά στα μάτια του Διεθνούς Εβραϊσμού σαν συνεπή εβραίο και όχι άστοχο, παρά την διαφορά μεθοδολογίας τους, αλλά επίσης επαναλαμβάνει ουσιαστικά το περιεχόμενο των καθοδηγητικών κατευθύνσεων και γραμμών που χάραξε ο Γκίνσμπεργκ. Κι' αυτές έχουν μόνο ένα στόχο: την απόλυτη εξουσία του εβραίου πάνω στα έθνη. Οι λαοί των Εθνών, οι ανθρώπινες μάζες των "Γκόϊμ"", πρέπει να ριχθούν σε "γκέττος", φυλακισμένοι για πάντα και να υποστούν μαρτύρια και διωγμούς, όπως υπέστησαν οι εβραίοι σύμφωνα με τις συμβουλές και τις αφηγήσεις των νομομαθών τους και των "θεόπνευστων" γραφών τους, ώστε να τους ευλογεί ο Γιαχβέ!

Βέβαια ο Νορντάου χλευάζει τους Ανατολικούς εβραίους, που πιστεύουν τυφλά στις διδασκαλίες και τα κηρύγματα του Γκίνσμπεργκ - "Ασάδ Χαάμ", όμως, όπως προέκυψε από την Ιστορική διαδρομή, ο σκληρός πυρήνας των εβραίων μπολσεβίκων, εφάρμοσε με ακρίβεια τις εντολές του τελευταίου, εγκαθιδρύοντας με σαδιστικό φανατισμό το σύστημα των "γκουλάγκ", γκέττος εξόντωσης δηλ. όπου κυριολεκτικά μαρτυρούσαν οι πατριώτες - γκόϊμ. Και δεν είναι καθόλου τυχαίο πως οι διοικητές των Γκουλάνγκ (ή αργότερα των "Γκουλιτού") ήταν εβραίοι. Απλά ο εβραιοκρατούμενος μπολσεβικισμός είναι διαποτισμένος από τις ολότελα παράφρονες και απροκάλυπτα εκδικητικές απόψεις των "απομονωτιστών" και "κυριαρχικών" εβραίων της λουθα. οι διδαχές του Ασάδ - Χαάμ διαπότισαν τον Σιωνισμό. Χιλιάδες Εβραίοι στην υδρόγειο είναι μαθητές του, πολλές φορές δίχως καν να το γνωρίζουν. Ο Σιωνισμός ανεκάλυψε σ' αυτόν έναν σημαντικό ηγέτη".

Ο Ναούμ Ιωσήφ Σαμουήλ Σοκόλοφ, ένας "διάδοχος" των Νάθαν Σαπίρα και μάλλον ο πιο γνωστός εβραίος συγγραφέας στην Πολωνία έγραψε στα 1920 ένα λατρευτικό ποίημα για τον προύχοντα ομόφυλό του Γκίνζμπεργκ, κι ο εβραίος ποιητής Χαϊμ Μπιάλικ τον αποκαλεί "άστρο" και "προφήτη". Ακόμη λέει πως "υποκλίνεται μπροστά στον δάσκαλο αυτόν που μόνος του κατανόησε την αλήθεια κι οδήγησε τα παιδιά του Λαού του μέσα απ' την απώλεια στην κατανόηση του δρόμου της ελευθερίας" δηλ. της

"Οσον αφορά τους επίμονους και ακαθορίστων κινήτρων αρνητές της ύπαρξης των πρωτοκόλλων της Σιών, υπάρχει και η δήλωση του γραμματέα του μεγάλου αντισιωνιστή και φημισμένου αυτοκινητοβιομηχάνου Χένρυ Φόρντ (που εξέδιδε και την εφημερίδα "Ανεξάρτητη του Ντίαρμπορν"), του κου Λίμπολντ, παρουσία του οποίου ο εβραίος εκδότης του "Ελεύθερου Τύπου" του Ντητρόϊτ, ο Μπερντάϊν δήλωσε προκλητικά τον Σεπτέμβρη του 1920 ότι είχε διαβάσει τα "πρωτόκολλα" στην αρχική τους μορφή (στην εβραϊκή) στην Οδησσό πριν 25 χρόνια! Είναι άλλωστε γνωστή η μεθοδολογία των εβραίων, ο "κανόνας" τους, γύρω από τις ανεπιθύμητες δημοσιεύσεις: να τις εξαγοράζουν ή να τις εξαναγκάζουν σε αποσιώπηση. Οταν αυτά τα πρώτα βήματα δεν αποδώσουν, τότε προβαίνουν σε ανοικτό αγώνα με φθορά των εκδοτικών οίκων ή των εκδοτών. Πρώτα με οικονομική εξάντληση κατόπιν αλλεπάλληλων μηνύσεων ή και με τρομοκρατικές πράξεις."

Ανατολής. Ο Λέων Σιμόν γράφει για τον Γκίνσμπεργκ "Ασάδ - Χαάμ". Ο τίτλος που αυτοπροσάπτει στον εαυτό του, σημαίνει "ένας, κάτω από έναν ολόκληρο λαό", ώστε να καταδεικνύει μιαν αυταπάρνηση και ταπείνωση της προσωπικής του αξίας. Κάτω από τον Σιωνισμό του Ασάδ - Χαάμ υποκρύπτεται μια σοφία και μια οξυδερκής σύνθεση όλων των γνώσεων που ο άνδρας ωφείλει να ξέρει. αν θέλει να κατανοήσει τον Σιωνισμό".

Ακόμη πιο σημαντικά αναφέρεται στο πρόσωπο του Γκίνσμπεργκ ο Εβραίος Λουδοβίκος Μπαρόν, στα 1918: "Η δράση του Ασάδ - Χαάμ, στα τελευταία 25 χρόνια προσέφερε στην νεοαφυπνισμένη εβραϊκή λαϊκή συνείδηση νέα διάσταση και έχει καθορίσει την κατεύθυνσή της. Κάθε νέα γνώση διαλέχτηκε απ' αυτόν και διέταξε τον λαό μας που έπρεπε να σταματάει μπροστά στο καινούργιο. Η δική του επεξεργασία των γνώσεων και εμπειριών είχε σημαντικά επακό-

Παγκόσμιας κυριαρχίας σε βάρος των μη-εβραίων, υπανθρώπων - "γκόϊμ".! Ο Μπιάλικ έγραφε στα γνήσια εβραϊκά, την γλώσσα του Αβραάμ (που "αναστήθηκε" πάλι στο μεταπολεμικό Ισραήλ). Ετσι όταν αποκαλεί τον Γκίνσμπεργκ "άστρο του Ιούδα", δικαιώνει την επανάσταση που εκείνος αναζητά και κηρύσσει ενάντια στην ανθρωπότητα. Οπως ακριβώς ο εβραϊσμός αποκαλούσε "άστρα του Ιούδα" τους Μακκαβαίους, ηγέτες της επανάστασης κατά των Ελλήνων, (προς τιμήν των οποίων ονομάζονται πάμπολλοι εβραϊκοί σύλλογοι "Μακάμπι"). Τελικά αυτό που γίνεται πλέον πρόδηλο, είναι η τρομακτική επιρροή του Γκίνσμπεργκ σ' ολόκληρο το διεθνή εβραϊσμό και η μεταπολεμική "επιβράβευση" του έργου του με την σχεδόν πλήρη επίτευξη της Παγκόσμιας Σιωνιστικής Εξουσίας.

Οσον αφορά τους επίμονους και ακαθορίστων κινήτρων αρνητές της ύπαρξης των πρωτο-

κόλλων της Σιών, υπάρχει και η δήλωση του γραμματέα του μεγάλου αντισιωνιστή και φημισμένου αυτοκινητοβιομηχάνου Χένρυ Φόρντ (που εξέδιδε και την εφημερίδα "Ανεξάρτητη του Ντίαρμπορν"), του κου Λίμπολντ, παρουσία του οποίου ο εβραίος εκδότης του "Ελεύθερου Τύπου" του Ντητρόϊτ, ο Μπερντάϊν δήλωσε προκλητικά τον Σεπτέμβρη του 1920 ότι είχε διαβάσει τα "πρωτόκολλα" στην αρχική τους μορφή (στην εβραϊκή) στην Οδησσό πριν 25 χρόνια! Είναι άλλωστε γνωστή η μεθοδολογία των εβραίων, ο "κανόνας" τους, γύρω από τις ανεπιθύμητες δημοσιεύσεις: να τις εξαγοράζουν ή να τις εξαναγκάζουν σε αποσιώπηση. Οταν αυτά τα πρώτα βήματα δεν αποδώσουν, τότε προβαίνουν σε ανοικτό αγώνα με φθορά των εκδοτικών οίκων ή των εκδοτών. Πρώτα με οικονομική εξάντληση κατόπιν αλλεπάλληλων μηνύσεων ή και με τρομοκρατικές πράξεις. Οπως γνωρίζουμε από τις δηλώσεις πολλών Ρώσων αντιμπολσεβίκων φυγάδων, που ήταν υψηλόβαθμοι Αξιωματικοί και Κρατικοί Λειτουργοί, οι Εβραίοι στην Αγία Ρωσία, ουδέποτε αμφισβήτησαν την αυθεντικότητα των Πρωτοκόλλων. Είναι εβραιοκίνητο παραμύθι στην "Δύση", πως δήθεν η μυστική Τσαρική αστυνομία (η "Οχράνα") τα κατασκεύασε, για να τους ενοχοποιήσει. Και δεν έχει σημασία να καταγραφούν οι πολύτροπες μεθοδεύσεις που χρησιμοποίησαν κατά του Εθνικοσοσιαλιστικού κόμματος, όταν κατέβαλε τιτάνιο αγώνα στην Εκφυλισμένη Βαϊμαρική δημοκρατία εναντίον του εβραιοκρατούμενου κατεστημένου, αποκαλύπτοντας βέβαια τα πρωτόκολλα. Θυμίζουμε μόνον τον πολυθρύλητο εβραίο επικεφαλής της αστυνομίας του Βερολίνου Ισίδωρο Βάϊς, που από το 1926 δρούσε σαν ουσιαστικός κυβερνήτης της πόλης και εκπρόσωπος της εβραϊκής υπερκυβέρνησης του Γερμανικού κράτους.

Το κόμμα και οι υπεύθυνοι των εκδόσεων προσωπικά, υπέστησαν σωρεία δικών, χλεύη του τύπου, ότι "αυτά που ισχυρίζονται για τα πρωτόκολλα είναι συκοφαντία και όποιος τα πιστεύει ηλίθιος". Δαπανήθηκαν βέβαια εκατομμύρια μάρκα και τόννοι δημοσιογραφικού χαρτιού από τους εβραϊκούς συνδέσμους και τα φύλλα τους, ώστε να συντριβεί αυτή η ομάδα ..."ηλιθίων".

Ομως ο παγκόσμιος αντίκτυπος του αντισιωνιστικού αγώνα είχε ήδη βρει "πρόθυμα ώτα ακούειν". Στην Αγγλία κυκλοφόρησε η μετάφραση του βιβλίου του Σέργιου Νείλου (αντίγραφο του οποίου υπήρχε στο Βρεττανικό Μουσείο), με τον τίτλο "Η εβραϊκή απειλή". Επίσης, μακρά αποσπάσματα των πρωτοκόλλων δημοσιεύθηκαν στην εφημερίδα "Ημερήσιο Ταχυδρομείο", με συγκριτική ανάλυση των κατευθυντηρίων οδηγιών των Πρωτοκόλλων και των Οδηγιών που χρησιμοποιούσαν οι "Φωτισμένοι" ("Ιλλουμινάτοι") του εβραίου Αδάμ Βαϊσχάουπτ. Μάλιστα στον πρόλογο του βιβλίου "Η εβραϊκή απειλή" υπάρχουν οι ακόλουθες φράσεις: "Ο αγγλικός κλάδος της Αρίας φυλής επιτέλους αφυπνίσθηκε! Ο Παγκόσμιος Πόλεμος ήταν ένας Πόλεμος των εβραίων, μόνον ο εβραϊσμός κέρδισε απ' αυτόν και οι εβραίοι έκλεισαν στην χούφτα τους ολόκληρο τον κόσμο! Αν η Αρία φυλή δεν αναγνωρίσει τελικά σαν κοινό εχθρό της τους "Σοφούς της Σιών", την "Παγκόσμιο Ισραηλιτική Συμμαχία" και τις μεγάλες εβραϊκές Τράπεζες, τότε είμαστε όλοι αβοήθητα καταδικασμένοι στην σκλαβιά! Γι' αυτό πρέπει αυτός ο λαός των νομάδων να γυρίσει στη Νεκρά Θάλασσα, εκεί όπου βρίσκεται το φυσικό και πνευματικό κέντρο του.

Δεν υφίσταται κανένα πρόβλημα μεταξύ των Χριστιανικών λαών που να μην μπορεί να λυθεί έντιμα και ανέξοδα, αν οι εβραίοι έφευγαν μακρυά, όμως δεν υπάρχει καμμιά δυνατότητα έντιμου διακανονισμού καμμιάς εκκρεμότητας, όσο ο εβραϊσμός έχει στα χέρια του το παιχνίδι".

Λόγια προφητικά, με ποιητική ομορφιά όσο και ψυχρό ρεαλισμό και δυστυχώς ανεκτέλεστα. Σήμερα, κάθε Ευρωπαίος Εθνικιστής βλέπει την πικρή βαρύτητα των παραπάνω διαπιστώσεων, που επαληθεύτηκαν έμπρακτα προς όφελος των εβραιοσιωνιστών.

Το "Ημερήσιο Ταχυδρομείο" επεσήμανε επίσης πάμπολλες φορές την ταυτότητα των οδηγιών των πρωτοκόλλων, με τις θεμελιώδεις αναζητήσεις των Μπολσεβίκων και χαρακτήρισε εμφατικά τα πρωτόκολλα σαν "βίβλο των Μπολσεβίκων". Γνωρίζουμε όλοι ξεκάθαρα, με ποιόν τρόπο ο εβραϊσμός χειρίστηκε και κατηύθυνε την επανάσταση του ρωσικού λαού για δικό του όφελος (θαυμάσια είναι πάνω στο ζήτημα αυτό η εργασία του αειμνήστου δόκτορος Ανδρονίκου, πρεσβευτού της Ελλάδος στην Αγία Ρωσία, "Τι εστί Μπολσεβικισμός").

Επίσης και οι λονδρέζικοι "Καιροί" ("Times") επέστησαν την προσοχή του κοινού στα πρωτόκολλα. Στο περιοδικό "Προφυλακή", του ιδίου εκδοτικού οργανισμού, τεύχος 3/6 της 8ης Μαΐου του 1921 ο εκδότης γράφει, σχολιάζοντας τις οδηγίες των εβραϊκών πρωτοκόλλων και την εφαρμογή τους στην πρόσφατη ιστορία: "Τι σημαίνουν λοιπόν αυτά τα Πρωτόκολλα; Είναι αληθινά; Ποιά κακόβουλη εταιρεία σφυρηλάτησε αυτά τα σχέδια και τώρα θριαμβεύει μέσω της επαληθεύσής τους; Εχουν παραποιηθεί τα πρωτόκολλα; Πολεμήσαμε σαν Αγγλοι όλα αυτά τα θλιβερά χρόνια για να τινάξουμε και να εξαφανίσουμε την μυστική οργάνωση μιας γερμανικής παγκόσμιας κυριαρχίας, ώστε πίσω απ' αυτήν να αντιμετωπίσουμε μια πολύ πιο επικίνδυνη οργάνωση γιατί είναι πολύ πιο μυστική; Με σύσπαση κάθε ίνας του κορμιού του λαού μας ανατρέψαμε μια PAX GERMANICA για να ριχτούμε κάτω από μια μια PAX JUDAICA;"

Είναι στ' αλήθεια αξιοπρόσεκτο πως γράφτηκαν τέτοιες φράσεις σ' ένα από τα σημαντικότερα έντυπα των "Εκδόσεων Νόρθκλιφ", που εξέδιδαν τους "Καιρούς". Λίγους μήνες αργότερα, ο εκδο-

τικός οίκος επανήλθε δριμύτερος στους "Καιρούς" (φύλλα της 17 και 18 Αυγούστου του 1921) με κύρια άρθρα: "Εβραϊκή παγκόσμια συνωμοσία" και "Αποκαλυφθείσα εβραϊκή απειλή". Είναι ομολογουμένως λυπηρό να διαπιστώνουμε αναδιφώντας την ιστορία της Ευρώπης μας, πως δεν έγινε δυνατόν να καταλάβουν όλοι οι Ευρωπαίοι τον φρικτό κίνδυνο, παρά την προσπάθεια που κατέβαλαν οι μαχητές της αλήθειας σε κάθε Ευρωπαϊκή Πατρίδα.

Στα δύο αυτά άρθρα των "Καιρών" ο ανταποκριτής κατέθετε την μαρτυρία του για ένα επίσης πολύ ενδιαφέρον στοιχείο: Στην Κωνσταντινούπολη ανεκάλυψε ένα γαλλικό βιβλίο με την υπογραφή κάποιου "Μωρίς Ζολύ" και τον τίτλο: "Διάλογος μεταξύ του Μακιαβέλλι και του Μοντεσκιέ ή η πολιτική του Μακιαβέλλι στον 19ο αιώνα. Υπό συγχρόνου."

κεί εξέγερση, καθώς και τους εβραίους καθοδηγητές των εξεγερμένων, γνώριζε καλά πως ο κύριος Μωρίς Ζολύ ήταν ο εβραίος Μωυσής Ζόελ, ένας από τους καθοδηγητές της Εξέγερσης!

Οι "Καιροί" έγραψαν με απλοϊκότητα ότι, στο εν λόγω βιβλίο του ο Μωυσής Ζόελ-Ζολύ(!) κηλίδωσε τον γάλλο αυτοκράτορα Ναπολέοντα τον Γ κι αυτό είναι αλήθεια. Αλλά δεν είναι μόνον αυτό. Το βιβλίο του διπρόσωπου "Μωυσή" δεν είναι μόνο "Πρόγονος" και "συγγενής" των μετέπειτα "Πρωτοκόλλων", αλλά συνάμα ένα θαυμάσιο και αξιοπρόσεκτο δείγμα της μεγάλης τέχνης του εβραίου να ψεύδεται ασύστολα κι' επιτυχημένα.

Οι φανταστικοί διάλογοι των Μακιαβέλλι και Μοντεσκιέ και οι εξευτελιστικές κρίσεις του προκύπτουν για τον αυτοκράτορα των Γάλλων,

"Ομως ο παγκόσμιος αντίκτυπος του αντισιωνιστικού αγώνα είχε ήδη βρει "πρόθυμα ώτα ακούειν". Στην Αγγλία κυκλοφόρησε η μετάφραση του βιβλίου του Σέργιου Νείλου (αντίγραφο του οποίου υπήρχε στο Βρεττανικό Μουσείο), με τον τίτλο "Η εβραϊκή απειλή". Επίσης, μακρά αποσπάσματα των πρωτοκόλλων δημοσιεύθηκαν στην εφημερίδα "Ημερήσιο Ταχυδρομείο", με συγκριτική ανάλυση των κατευθυντηρίων οδηγιών των Πρωτοκόλλων και των Οδηγιών που χρησιμοποιούσαν οι "Φωτισμένοι" ("Ιλλουμινάτοι") του εβραίου Αδάμ Βαϊσχάουπτ. Μάλιστα στον πρόλογο του βιβλίου "Η εβραϊκή απειλή" υπάρχουν οι ακόλουθες φράσεις: "Ο αγγλικός κλάδος της Αρίας φυλής επιτέλους αφυπνίσθηκε! Ο Παγκόσμιος Πόλεμος ήταν ένας Πόλεμος των εβραίων, μόνον ο εβραϊσμός κέρδισε απ' αυτόν και οι εβραίοι έκλεισαν στην χούφτα τους ολόκληρο τον κόσμο! Αν η Αρία φυλή δεν αναγνωρίσει τελικά σαν κοινό εχθρό της τους "Σοφούς της Σιών", την "Παγκόσμιο Ισραηλιτική Συμμαχία" και τις μεγάλες εβραϊκές Τράπεζες, τότε είμαστε όλοι αβοήθητα καταδικασμένοι στην σκλαβιά! Γι' αυτό πρέπει αυτός ο λαός των νομάδων να γυρίσει στη Νεκρά Θάλασσα, εκεί όπου βρίσκεται το φυσικό και πνευματικό κέντρο του."

Είχε εκδοθεί από τον εκδοτικό οίκο των Βρυξελλών "Μέρτενς και Υιός" στα 1865 και τον ίδιο χρόνο μια συντομευμένη γερμανική του μετάφραση στην Λειψία από τον οίκο "Οθων Βίγκαντ". Ακολούθησε μια γαλλική επανέκδοση στα 1868 μερίμνη του συγγραφέως. Το βιβλίο αυτό, είχε το εξής παράξενο και τρομακτικό συστατικό: Οι Οδηγίες των Πρωτοκόλλων ήταν ανάλογες έως ταυτόσημες με τις προτάσεις του Ζολύ μέσα στο βιβλίο του! Σαν ο συγγραφέας των Πρωτοκόλλων να είχε αντιγράψει τον Ζολύ ή να υπήρξε συμμαθητής του στον ίδιο δάσκαλο!

Μετά την παρουσίαση του συγκλονιστικού αυτού στοιχείου στους "Καιρούς" στις 27 Αυγούστου του 1921, ο ακάματος ερευνητής και αγωνιστής της Αλήθειας Λόρδος Ντάγκλας δημοσίευσε στο εξαίρετο περιοδικό του "Σωστά Αγγλικά" την κλείδα του φαινομένου: στα απομνημονεύματά του ο υψηλόβαθμος δημόσιος λειτουργός Ρενέ Μαρεΐγ, που υπηρέτησε στο υπουργείο του Πολινιάκ στα 1870 και είδε την εδεν στοχεύουν στο πρόσωπό του, αλλά στην εξάλειψη της μοναρχικής σκέψης από τον Γαλλικό λαό, που αναζητούσε στην Αυτοκρατορική Ιδέα την κάθαρσή του από τα παραμύθια του 1789 και τις κτηνωδίες των μασσωνοκίνητων "Κορδελιέρων" και "καρφαντόλων". Ο Μωυσής Ζόελ προετοίμαζε με το βιβλίο του την πτώση του οίκου του Βοναπάρτη, το βρετανικό πείραμα της "Κομμούνας" του Παρισιού στα 1871 καθώς και τον οριστικό χωρισμό της Εκκλησίας από το Κράτος. Την δράση και το καθοδηγητικό έργο του εβραίου αυτού εγκληματία και ανατροπέα θα αναζητήσουμε λεπτομερειακά στην ιστορική αναδίφηση του Γαλλογερμανικού πολέμου το 1870 και των συμβάντων που επακολούθησαν. Είναι ο πιο ασφαλής και ακριβοδίκαιος τρόπος να παρακολουθήσουμε το ιστορικό στίγμα των προσώπων, των δυνάμεων και του λαού που παρήγαγε τα "Πρωτόκολα" και εφαρμόζει πιστά τις εντολές τους.

(Συνεχίζεται)

"ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΚΟΧΛΙΟΥ"

Κυκλοφόρησε προ ολίγων μηνών από τις εκδόσεις "ΗΛΙΟΦΟΡΟΣ" ένα νέο βιβλίο. Είναι το μυθιστόρημα του συναγωνιστού Περίανδρου Ανδρουτσόπουλου "Το Μυστικό του Κοχλιού". Ο Περίανδρος Ανδρουτσόπουλος δεν είναι ένας κατ' επάγγελμα συγγραφεύς, είναι ένας ΜΑΧΟΜΕΝΟΣ άνθρωπος, μαχόμενος με συνέπεια μέσα από τις γραμμές της "Χρυσής Αυγής" και αυτό κατά την άποψή μου έχει μια ιδιαίτερη αξία γιατί το έργο του δεν είναι έργο ενός χαμένου στα βιβλία χαρτοπόντικα, αλλά ενός ανθρώπου που επιδιώκει να βιώσει τις Ιδέες του.

Το μυθιστόρημα "Το Μυστικό του Κοχλιού" είναι ένα μυθιστόρημα ιστορικό, αναφερόμενο όχι σε γεγονότα πασίγνωστα, αλλά σε μία παρένθεση εάν θέλετε της ιστορίας ή ίσως σε ένα φανταστικό επεισόδιο της ιστορίας. Αναφέρεται στην εποχή λίγο πριν την Αλωση της Κων/πόλεως, στα δύσκολα εκείνα χρόνια όπου οι πάντες ήσαν έτοιμοι να σκυλεύσουν τα Ιερά και Αγια της Αυτοκρατορίας μας και μια χούφτα ΕΛΛΗΝΕΣ, ΕΛΛΗΝΕΣ στην κυριολεξία και όχι στα λόγια έδιναν τον έσχατο αγώνα να περισώσουν την Τιμή της Φυλής, να διαφυλάξουν το Αγιο Φως του Ελληνισμού.

Τόπος της πλοκής του μυθιστορήματος μια πόλη της μαρτυρικής Γης της Ιωνίας, ο Εσπερος, στον οποίον συγκρούονται οθωμανοί, κρυπτο-Ελληνες, εξισλαμισθέντες εβραίοι, Ελληνες Ορθόδοξοι και Ελληνες Εθνικοί. Το ύφος πράγματι θαυμαστό, γεμάτο δυνατές περιγραφές και σκηνές αληθινά εμπνευσμένες. Τα ιστορικά στοιχεία που περιέχονται ή εννοούνται στο βιβλίο όχι μόνο είναι ακριβή, αλλά και τολμηρά, πρωτοπόρα. Για πρώτη φορά σε ένα βιβλίο υπάρχει εάν όχι η θέση, πάντως ο σαφής υπαινιγμός για μια αναζήτηση του ΑΥΘΕΝΤΙΚΟΥ Ελληνισμού πέρα από τα παραδεδεγμένα όρια και με μοναδικό κριτήριο το Αίμα, την Φυλή και τον Αιώνιο Ελληνικό Πολιτισμό. Αυτόν τον μοναδικό Ελληνισμό που ακόμη αναζητεί την Αληθινή έκφρασή του.

Καταπληκτική η σκηνή, όπου οι Εθνικοί ενώνονται με τους Ορθόδοξους μοναχούς για να πολεμήσουν την Τουρκιά. Πραγματικά εμπνευσμένη! Είναι η ώρα όπου οι Ελληνες αποφασίζουν να εκδικηθούν τους Τούρκους και τους εβραίους συμμάχους τους για την σφαγή των Ελλήνων στον Εσπερο. Δεν μπορώ να αντισταθώ στον πειρασμό να μην σας παραθέσω ένα απόσπασμα από το κεφάλαιο αυτό που επιγράφεται "ΑΤΣΑΛΙ ΚΑΙ ΣΙΔΕΡΟ":

""ΕΙΔΕΣ τους; Είδες τους;", ψιθύρισε ο εκκλησιαστικός τρομαγμένος προς τον καμπανάρη της μονής που μειδίασε μ' έναν ελαφρύ τόνο ανεξιχνίαστης ικανοποίησης. Ο πορτάρης, ο υπεύθυνος για τη θύρα της Μονής του Οσίου Λουκά, είχε μόλις πριν δύο στιγμές βροντομανιάσει στους μοναχούς την άφιξη ενός μικρού στρατού στους πορτοκαλαιώνες του μετοχιού στα Ροδίτικα χτήματα. Το νέο ταξίδεψε αστραπιαία στο μοναστήρι κι έφτασε στ' αυτιά του Προϊσταμένου που βρισκόταν με κάποιους άλλους καλογέρους, τυχαία, στο δώμα της ιματιοθήκης.

Ετρεξε όσο μπορούσε μαζί με τη συνοδεία του προς τον πρόναο, στη Λιτή του ναού, διασχίζοντας τον σκεπαστό διάδρομο λαχανιασμένος και ξεφυσώντας. Στάθηκε στο διπλανό δώμα του πρόναου και χτύπησε νευρικά τη δρύϊνη θύρα φωνάζοντας σχεδόν τραγουδιστά και συνθηματικά "Δι' ευχών των Αγίων πατέρων ημών".

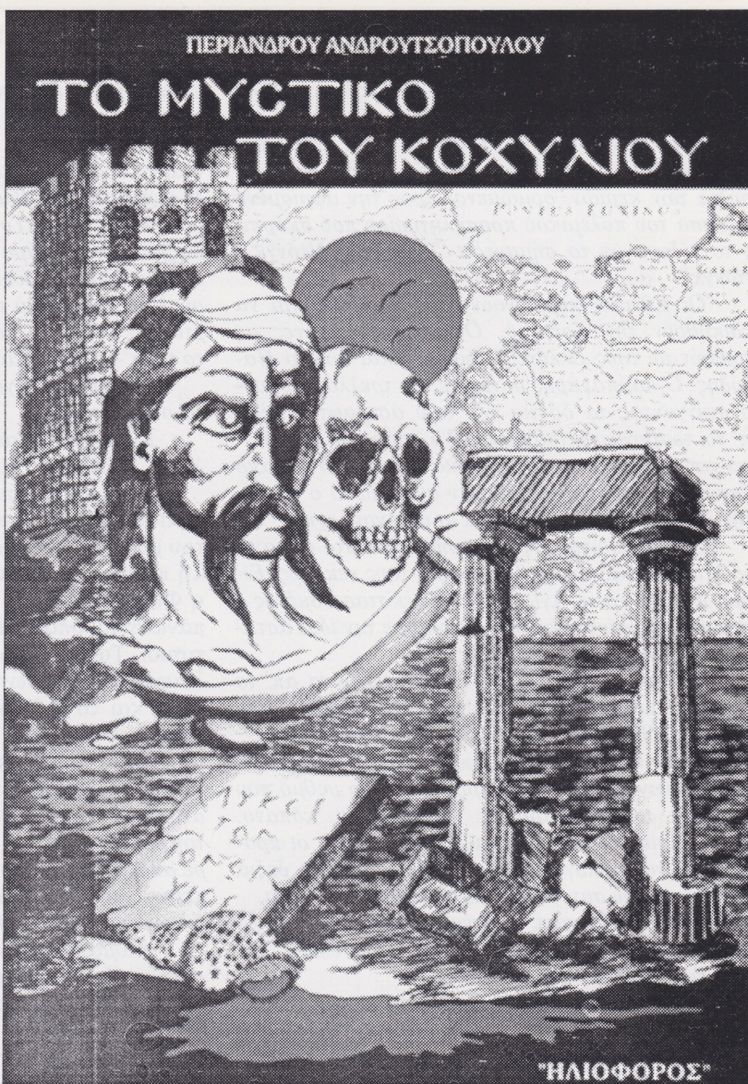
Ο Ηγούμενος βγήκε έξω και πληροφορούμενος τα μαντάτα κατευθύνθηκε ανήσυχος μαζί με τους υπόλοιπους προς την πύλη της μεγάλης Μονής, σέρνοντας το ράσο του στο λιθόστρωτο αυλόγυρο.

"Είδα τους", απάντησε ο καμπανάρης μ' αντίθετα συναισθήματα προς τον εκκλησιαστικό που υποδέχτηκε τον Ηγούμενο στο τέρμα της σκεπαστής στοάς παίζοντας ταραγμένα το μακρύ του κομποσκοίνι. Γρήγορα - γρήγορα μαζεύτηκαν κι άλλοι καλόγεροι της πολυπληθούς μονής και κύκλωσαν τον Ηγούμενο με τρόπο αθόρυβο και τυπικό σαν να προετοίμαζαν την τέλεση μιας ιερής ακολουθίας. Οι περισσότεροι παράτησαν τις δουλειές τους και βρέθηκαν μαζεμένοι στον αυλόγυρο κρύβοντας την ανησυχία τους στα στωικά, όμοια με αγιογραφίες πρόσωπά τους.

Δύο μοναχοί που δούλευαν αμέριμνοι στα κτή-

ματα έφτασαν λαχανιασμένοι και τρομαγμένοι στον προθάλαμο του πυλώνα και πέρασαν στον αυλόγυρο λαχταριστά, σταυροκοπούμενοι που πρόλαβαν να μπουν στη μονή. Οι πολεμιστές είχαν διασχίσει με σταθερό ρυθμό το μακρύ πορτοκαλαιώνα με τις σκόρπιες ελιές κι έφτασαν αγέρωχοι στον εξωτερικό περίβολο του μοναστηριού καθώς έλαμπαν τα ξίφη τους και τα σιδερένια σκουτάρια τους στις κάθετες ηλιαχτίδες που πηδούσαν ατίθασα στα καταπράσινα φύλλα, παίζοντας με τις ανταύγειες.

Σταμάτησαν στις παρυφές του ασπρισμένου εξωτερικού τοίχου μ' ένα νόημα του αρχηγού τους που, αντίθετα, εξακολούθησε μόνος την πορεία του προς την είσοδο της Μονής. Με αργά βήματα πλησίασε υπερήφανα τον πυλώνα και δίχως να κόψει το βήμα του δρασκέλισε το κατώφλι. Ευθυτενής και λυγερός με μάγουλα κοκκινισμένα απ' τον θρασύ καλοκαιριάτικο ήλιο και μάτια ζωηρά κι αλύγιστα απάντησε τη νωχελική συνάθροιση του αυλόγυρου και πλησίασε τον Ηγούμενο στον προθάλαμο.

"Είναι ο Δημήτριος", έκανε χαρούμενος ο καμπανάρης και τον ασπάστηκε φιλικά. Ενα μουρμουρητό χύθηκε απ' την σύναξη των μοναχών. Ο Ηγούμενος πλησίασε τον άξαφνο επισκέπτη ανήσυχος και συνοφρυωμένος.

"Τι θέλεις Δημήτριε;", τον ρώτησε όσο περισσότερο αδιάφορα μπορούσε.

Ο Δημήτριος Πανούδης, αρματωμένος απ' την κορφή μέχρι τα νύχια, έκαμε ένα βήμα μπρος και κοίταξε ερευνητικά τον ανάκατο κόσμο της Μονής σαν να μέτραγε τους καλογέρους. Ο οπλισμός του κουδούνισε προκλητικός.

"Πριν τρεις μέρες πατέρα Νικόλαε, μ' έδιωξες γιατί η ώρα δεν ήταν κατάλληλη, καθώς είπες. Ημασταν άοπλοι και λιγοστοί, έτσι δε μου μήνυσες; Με κέρασες ένα κρασί στ' αρχονταρίκι και μ' έστειλες στην ευχή του θεού. Σήμερα...", είπε και γύρισε αργά και με νόημα το πρόσωπό του προς τον εξωτερικό περίβολο, δείχνοντας με τα μάτια του τους στρατιώτες, "σήμερα είμαστε πιότεροι κι οπλισμένοι σαν αστακοί".

Ο Ηγούμενος πισωπάτησε επιφυλακτικά. Κούνησε αρνητικά το κεφάλι του κι έκαμε το σταυρό του με δέος. "Δεν απαντάς στη βία με τη βία, Δημήτριε, δεν ρίχνεις φωτιά στη φωτιά. Το τάγμα μας αγκαλιάζει τους πονεμένους και τους δυστυχείς, μα δεν πιάνει τα όπλα για να σκοτώσει".

Ο Πανούδης χαμογέλασε με νόημα σαν να περίμενε την απάντηση και χύμηξε μπροστά με τα χέρια ανοικτά και σκόρπισε τη συνοδεία του προθαλάμου λευτερώνοντας το χώρο προς τον αυλόγυρο.

"Καλοί κι οι Παράδεισοι στην άλλη ζωή, Ηγούμενε, καλοί. Ομως τούτη τη ζωή μια φορά τη ζεις μονάχα. Αϊντε καλόγεροι, διαλέχτε. Οι μόνοι που 'μειναν στον Εσπερο είναι τα γυναικόπαιδα. Ή τώρα ή ποτέ!".

Ο καμπανάρης έτρεξε προς την ξύλινη σκάλα στην άκρη της αυλής και σίμωσε το ξυλοσήμαντρο. Επιασε την χάλκινη κυρτή λάμα κι άρχισε να κτυπά ρυθμικά τον κόπανο όπως κι όταν προσκαλούσε τους μοναχούς για τη σύναξη και την προσευχή. Ο ήχος ξεπήδησε ξερός και θαρραλέος. Κανένα ίχνος παθιάρικης ικετευτικής μελωδίας δεν συνόδεψε τη μουσική

του. "Ντονγκ - Ντόνγκ - Ντόνγκ". Μόνο που ο ρυθμός του τώρα ήταν πιο έντονος, πιο μαχητικός. Σιγά - σιγά ξεχώρισε ο ήχος σαν πολεμικό προσκλητήριο κι ολοένα και περισσότεροι μοναχοί γλύστρησαν απ' τις κρυφές γωνιές του μοναστηριού όπου υπηρετούσαν το διακόνημά τους, παραμελώντας τη ζεστή μυρουδιά των κεριών, ορμώμενοι προς την αφρισμένη θάλασσα του πολεμικού προσκλητηρίου που σκόρπιζε το σίδερο με το σήμαντρο. "Ντόνγκ - Ντόνγκ - Ντόνγκ".

"Οι Εθνικοί περιμένουν στον περίβολο για να εκδικηθούν την Τουρκιά. Οσοι είναι Ελληνες ας ενωθούν με τους Ελληνες", φώναξε και πάλι ο Πανούδης. Ο καμπανάρης συνέχισε τον τρελλό του ρυθμό σφίγγοντας τα δόντια του που άστραφταν μέσα απ' τα τραβηγμένα του χείλη. Το ράσο του είχε σκιστεί απ' την έντονη προσπάθεια και φαινόταν από μέσα το αντερί. Τον πλησίασαν σύντομα κι ο διαβαστής κι ο αρχοντάρης πιο μετά κι ο κανονάρχης.

"Δημήτριε, ένας Αγιος περπατούσε στο φαράγγι της Μούρμαινας το πρωί, μέσα απ' τους νεκρούς. Είδαμε Αγιο το πρωί, Αγιο", φώναξε εκστασιασμένος ο καμπανάρης και συνέχισε να κτυπά με την ίδια ασταμάτητη ορμή.

"Ψέμματα", ούρλιαξε ο ηγούμενος μέσα απ' το σωρό των μοναχών που ολοένα και πλήθαιναν στον αυλόγυρο. "Ηταν δαιμονικό, δεν ήταν Αγιος".

"Αγιος ήταν, Αγιος, Αγιος, Αγιος...", εξακολούθησε να φωνάζει ο καμπανάρης στον ίδιο ρυθμό που κτυπούσε το σήμαντρο με το χάλκινο κόπανο. "Αγιος, Αγιος, Αγιος", φώναζαν μαζί του κι οι προσκωλυόμενοι καλόγεροι που επανάλαμβαναν δεξιά κι αριστερά του σαν ψάλτες με αδελφική αβρότητα.

"Οχι", ξανάκανε υστερικά ο Ηγούμενος. "Βουρκολακιασμένο δαιμόνιο ήταν. Ιερόσυλοι...". Η φωνή του πνίγηκε με παράπονο.

"Αγιος, Αγιος, Αγιος", ξανα 'πάντησαν οι φωνές.

Απ' έξω απ' τις παρυφές του περιβόλου οι στρατιώτες έκρουαν τώρα τα ξίφη τους πάνω στις ασπίδες στον ίδιο ρυθμό της παραζάλης του καμπανάρη. Ο ήχος δυνάμωνε, οι καλόγεροι πλήθαιναν στον αυλόγυρο, η φωνή του ηγούμενου σκεπάστηκε απ' τις μαινόμενες κραυγές των αναθαρρημένων μοναχών: "Αγιος, Αγιος, Αγιος!"

"Ηταν ο Αη - Γιώργης!", ξεφώνισε ο καμπανάρης. "Ο Αγιος Ελληνος. Περπατούσε ανάμεσα στους νεκρούς μας και ζητούσε εκδίκηση. Ο Αγιος μας μήνυσε να σκοτώσουμε το δράκοντα, τον όφι τον εξαποδώ. Ηταν όραμα, έχουμε την ευχή του για να διώξουμε τον Τούρκο!".

Φούσκωσε η ανθρωποθάλασσα. Τα σκουτάρια συνέχισαν να κρούονται το ίδιο ρυθμικά με το σήμαντρο του μοναστηριού κι οι στρατιώτες σκαρφάλωσαν τώρα στις πέτρινες επάλξεις του εξωτερικού περιβόλου ανεμίζοντας τα κόκκινα φλάμπουρα και τα μπαϊράκια. Μάταια φώναζε ο Ηγούμενος. Οι ένστολοι χωρικοί μαζί με τον καμπανάρη παρέσυραν τους μοναχούς σε μιαν ακράτητη εκδήλωση χαράς κι απροσδόκητης έξαψης. Ο δοχειάρχης, ο αποθηκάριος, έτρεξε στα καταγώγια της μονής και ξεμαντάλωσε τα σεντούκια με τον κρυμμένο οπλισμό. Οι φανατισμένοι καλόγεροι στριμώχτηκαν όξω απ' τον σκεπαστό διάδρομο της κεντρικής οδού και ποδοπατώντας τα τριμμένα τους ράσα άρχισαν να μοιράζονται τα δερμάτινα ζωνάρια και τα βυζαντινά σπαθιά. Η νωχελική συνάθροιση είχε μετατραπεί σ' ένα ετοιμοπόλεμο τάγμα. Το μαρτυρούσε κι ο ρυθμός του ταραξία καμπανάρη που αντικρύζοντας τώρα ενθουσιασμένος τους αρματωμένους αδελφούς του, ούρλιαξε το σκοπό του στο ξυλοσήμαντρο και ξανακτύπησε κατά το γνωστό: "Το τάλαντο, το τάλαντο, το τάλα -τάλα - τάλαντο".

"Ο Αγιος, ο Αγιος, ο Αγι - Αγι - Αγιος", συνόδεψε ο αρχοντάρης.

Κι αμέσως μετά συμπλήρωσε το πλήθος: "Ο Ελληνος, ο Ελληνος, ο Ελλη - Ελλη- Ελληνος!"."

Ποιό είναι όμως το μεγάλο μυστικό του Κοχυλιού γύρω από το οποίο περιστρέφεται η πλοκή του μυθιστορήματος; Είναι η αυτονόητη και μεγάλη φυσική Αλήθεια αυτού του Κόσμου, το Αίμα, η Φυλή, το Γένος. Η στέρεη και μοναδική βάση πάνω στην οποία θεμελιώνονται οι Εθνικοί Πολιτισμοί. Τα μηνύματα των αιώνων μέσα από το ατέλειωτο ποτάμι των γενεών. Ενα τέτοιο μήνυμα είναι και το βιβλίο του Περίανδρου Ανδρουτσόπουλου και με ένα τέτοιο μήνυμα εξόχως ποιητικό δίνεται η προοπτική του μέλλοντος:

"Τέλος, βγάζοντας μιαν αφύσικη, θεϊκή κραυγή, αναδιπλώθηκε και τίναξε τα πόδια ψηλά, χαράκωσε τον καρπό του με το λεπίδι του Λεωνίδα και πρόσφερε σπονδή αίματος στο θαλασσόλουστο Θεό. Χόρεψε κείνον τον μαινόμενο πυρρίχειο σαν αρχαίος νεκροζώντανος Σπαρτιάτης...

Ακόμα και σήμερα, όπως η βάρκα περνά γιαλό - γιαλό έξω απ' τα ερείπια της πόλης του Εσπέρου, κάθε βράδυ που η σελήνη γιομίζει, ακούγεται λένε ένας μικρός θόρυβος σαν από κοχύλι που σπα. Λες κι οι μύριοι ψίθυροι που ψευτοπηδούν κι ανασταίνονται, ταξιδεύουν στην ακροθαλασσιά και δίνουν μιλιά στα στοιχειά που ξεδιαλύνουν τις ιστορίες του τόπου.".

"Γιατί, απ' το Ναό του Ποσειδώνα στο χωριό των ψαράδων, μέχρι και στα σκοτεινά παλάτια της Αμφιτρίτης, ακούγεται μια μακρόσυρτη πολεμόχαρη ιαχή. Την ακούω κι εγώ, πνεύμα πια χτισμένο στα τειχιά του καστέλλου της Ρόδου. Την ακούμε όλοι μας οι νεκροί ίσαμε δω και ξεδιψάμε απ' τις πικράλμυρες χοές των πιο παράδοξων μυστικών του Αδη. Τι ιαχή!

Αφουγκράσου την!

"Είναι ο πολεμικός πυρρίχειος του πειρατή Ομάρ Γιουνάνκουρτ, το ειρωνικό βάρβαρο γέλιο του αγέρωχου Λύκου της Ιωνίας!"".

Εγώ σαν επικεφαλής της "Χρυσής Αυγής" είμαι περήφανος που ένας Μαχητής του Κινήματός μας έγραψε ένα θαυμάσιο λογοτεχνικό έργο, ένα έργο που αναζητεί την Αλήθεια και τη λύτρωση στις ρίζες του Μύθου και η Αναζήτηση αυτή είναι ο Μοναδικός τρόπος γιατί η λογική είναι φτωχή και ανήμπορη να οδηγήσει στην ΑΝΑΣΤΑΣΗ.

Ν.Γ.ΜΙΧΑΛΟΛΙΑΚΟΣ

ΑΝΑΛΥΟΝΤΑΣ ΤΗΝ ΦΥΣΗ ΤΟΥ ΕΧΘΡΟΥ

Οπως μορφοπλαστική και λειτουργική δύναμη που εγκλείεται στον σπόρο ενός φυτού, δεν είναι πρόδηλη, παρά μόνο όταν αυτό βλαστήσει κάτω από τις κατάλληλες περιβαλλοντικές συνθήκες, χώρου, χρόνου και κλίματος, (ενώ πριν είναι απλά ένας λιποβαρές κι ασήμαντος μικρός κόκκος οργανικής ύλης), έτσι ο Εβραϊσμός, περίκλειστος στον σκληρό κι ανθεκτικό πυρήνα των "συναγωγών", κατά τη διαδρομή 2.000 περίπου χρόνων διασποράς, δεν είχε εκδηλώσει παγκοσμίως την καταστροφική δύναμη καί την ηθικά ανατρεπτική λειτουργία του.

Στην μεταπολεμική περίοδο, με την γέννηση του κράτους του Ισραήλ σαν πρώτο δείγμα της παγκόσμιας εβραιοκρατούμενης πολιτικής, ο Εβραϊσμός ξεκίνησε την νέα ιστορική φάση της δράσης του: την παγκόσμια επίθεσή του για την επιβολή των κοσμοκρατορικών ταλμουδικών οραμάτων.

Με φανερή του έκφραση το αρπακτικό κρατίδιο του Ισραήλ - χαϊδεμένο παιδί των ΗΠΑ και με ισχυρότερο όπλο του, τα ανά τον κόσμο εβραϊκά "Lobbies", τους κρυπτοεβραίους και τους καλοπληρωμένους υπηρέτες του, ο "εκλεκτός λαός" του Γιαχβέ προχωράει ακάθεκτος στην εφαρμογή των ηγεμονικών - μεσσιανικών του σκοπών, για την απόκτηση της παγκόσμιας κυριαρχίας, όντας προς το παρόν "Μεγαλοδύναμος", αλλά όχι ακόμα "Παντοδύναμος".

Εδώ δεν θα ασχοληθούμε με τις όποιες φυγόκεντρες ή αντιεθνικές δυνάμεις λειτουργούν στο εσωτερικό του ίδιου του Εβραϊσμού, αλλά με την υφή των δομικών και λειτουργικών του χαρακτηριστικών που δρουν σε βάρος των Εθνών.

Οι Εβραίοι ακολουθούν πιστά και μεθοδικά τις επιταγές της "Τορά" και τις ταλμουδικές οδηγίες, που συνοψίζονται ουσιαστικά στις ακόλουθες τρεις κύριες οδηγές παραδοχές: α) "Ολά τα πλούτη του κόσμου πρέπει να δοθούν στον εκλεκτό λαό"! β) "Ολοι οι λαοί πρέπει να υπηρετούν τον εκλεκτό λαό"! γ)"Ολοι οι λαοί που καταδίκασε ο Γιαχβέ πρέπει να κατασπαραχθούν από τον εκλεκτό λαό"!

Βέβαια η εφαρμογή αυτών των εγχάρακτων στην συλλογική εβραϊκή συνείδηση εντολών, είναι αδύνατο να γίνει απροκάλυπτα εναντίον ολόκληρης της ανθρωπότητας. Οπότε η ιστορικά σφυρηλατημένη, ενστικτώδης διάθεση του Εβραϊσμού για την ευόδωση προς τον "έξω κόσμο" μεταπλάσθηκε σε μία υπόγεια, μυστική, παραλασσόμενη δράση κι απέκτησε μια χαρακτηριστική "ερπετοειδή" ποιότητα, που σφραγίζει την ιστορική τροχιά του Εβραϊσμού.

Αδυνατώντας οι Εβραίοι να κηρύξουν δημόσια τις απόψεις και τις προσδοκίες τους και εύλογα μη ριψοκινδυνεύοντας μιά "κατ'ευθείαν" αποδοχή των πρακτικών τους, προστάτεψαν επιτυχημένα την πιθανότητα νίκης τους και απέρριψαν έναν έντιμο και φανερό αγώνα του λαού τους για επιβολή και κυριαρχία, με την όποια αξία διαθέτουν.

Αντίθετα, έχουν δημιουργήσει για την πραγμάτωση του ιδεώδους τους, ένα εσωτερικό "μέτωπο" στους κόλπους κάθε έθνους, με σκοπό την χειραγώγηση και καθυπόταξή του στις εβραϊκές επιδιώξεις. Ενα μέτωπο που δρα με κάθε "θεμιτό" ή αθέμιτο τρόπο στην συλλογική ζωή του έθνους - "ξενιστή".

Σ'αυτή την μετωπική χρησιμοποιεί κύρια δύο όργανα: το χρήμα και την "διανόηση", χωρίς ν'απορρίπτει βέβαια την άμεση ένοπλη δράση (τρομοκρατική ή επαναστατική).

Η δύναμη του "χρυσίου" είναι ασφαλώς καταφανής σ'όλη την ιστορία της ανθρωπότητας και ο Εβραίος, δεινός άλλωστε γνώστης της οικονομίας, την χρησιμοποιεί κατά κόρον.

Επίσης όμως χειρίζεται με αριστοτεχνικό τρόπο τις δυνατότητες που του παρέχει η επίδραση της "διανόησης" και η διαμόρφωση της σύγχρονης πολιτιστικής ζωής, δηλαδή της χιλιοειπωμένης "κουλτούρας" των δήθεν προοδευτικών ημερών μας.

Με τη "διανόηση" λοιπόν, ο εβραϊσμός πλήττει τις παραδοσιακές αξίες και τους παραδοσιακούς θεσμούς των λαών, προάγοντας έναν ηθικοπνευματικό εκφυλισμό και παράγοντας ανατρεπτικούς πολιτιστικούς και κοινωνικούς τεχνητούς "μύθους". Ο Εβραϊσμός ανατρέπει φθοροποιώς την διαχρονική αλήθεια και ομορφιά των εθνικών και φυλετικών Μύθων, γεννώντας κίβδηλα "παρά - μύθια", (εκτρωτικές δηλαδή "ψευδοαλήθειες", που προσεγγίζουν μερικώς στην δομή και την έκφραση τους Μύθους, αλ-λ'όμως οδηγούν "παρά" των Μύθων,σε τελικούς στόχους ταυτόσημους με τα εβραϊκά συμφέροντα).

Αυτή η δράση της εβραιοκίνητης "διανόησης" φθείρει το αιώνιο πλέγμα των προσωπικών και συλλογικών αξιών, τον ίδιο τον πολιτισμό των λαών και τελικά κάθε τι που απορρέει από τις ανώτερες σφαίρες της ανθρώπινης ύπαρξής και εμποδίζει την υπερχιλιόχρονη στράτευση του Εβραϊσμού για να κυριαρχήσει σ'ολόκληρο τον κόσμο.

Μόνο μέσα από την παρουσιαζόμενη, στοιχειοθετημένη αλλά και αμείλικτα σκληρά παραδοχή της ιστορικής πραγματικότητας, μπορεί κανείς να βρει την "μυστική" κλείδα ερμηνείας της πολιτικής και πολιτιστικής ιστορίας των 5 τελευταίων αιώνων, που αλλιώτικα μοιάζει, αλλοπρόσαλλη και αντινομοτελειακή, έξω από τους φυσικούς νόμους και τις όποιες θεωρητικές ή στατιστικές προσεγγίσεις.

Μάλιστα, η ιστορική πραγματικότητα προβάλλει ιδιαίτερα διάφανη, μετά τη λήξη του Β'Μεγάλου Πολέμου, με την ήττα των ευρωπαϊκών και λοιπών παραδοσιακών δυνάμεων, οπότε προέκυψε ξεκάθαρα η προσήλωση του εβραίου στην διατήρηση της κυριαρχίας του "Δυτικού", τέως "ελεύθερου" κόσμου, (που έχει ήδη επεκταθεί σαν πρότυπο σχεδόν σ'όλη την υδρόγειο, μετά την αχρήστευση του μαρξιστικού - λενινιστικού προτύπου).

Αυτή είναι η θεμελιώδης "θέση" κάθε αληθινού αντισιωνιστή, για την κατανόηση και ερμηνεία της ιστορίας. Ο Εβραϊσμός απεξαρθρώνει την κοινωνικοικονομική ζωή των λαών με το χρήμα και την πολιτιστική ζωή τους με την "διανόηση", (την "ιντελιγκέντσια" της "αριστερής" φρασεολογίας).

Εδώ οφείλουμε να κάνουμε κάποιες διευκρινίσεις, γιατί υπάρχει μεγάλη σύγχυση μεταξύ εννοιών και ορολογίας. Ναι μεν ο Εθνικισμός έχει μιάν αντισιωνιστική διάσταση, πολεμώντας την δημιουργία του "παγκοσμίου κράτους" των εβραίων, ενός "υποκράτους" σ'ολόκληρο τον πλανήτη, το οποίο θα έχει απλά σαν ιερό κέντρο του, σαν άβατη για τους μη - εβραίους γη, το τωρινό Ισραήλ ή το "μείζον Ισραήλ" που επιδιώκουν οι ισραηλινοί Εβραίοι (οι "σάμπρας").

Εχει όμως ο Εθνικισμός και μία αντιεβραϊκή διάσταση, σ'ένα επίπεδο θρησκευτικότητας, κοσμοθεώρησης και επίσης πνευματικότητας. Εδώ ο Εθνικισμός αντιπαραθέτει στον διεθνή εβραϊσμό την Ελληνικότητα και κατ'επέκταση το "Αριο" στοιχείο της σύστασης και ταυτότητάς του (ή φερ'ειπείν "ινδοευρωπαϊκό", κατά τον ατυχή ορισμό).

Αυτή του η αντιεβραϊκή διάσταση, στην πιό μεθοριακή και καθαρολογική της έκφραση, υπερβαίνει τον αντισιωνισμό, τον αντιεβραϊσμό και εγκολπώνεται μιά ακόμη ιδιότητα: την αντιθετική προς την ιστορική εκδήλωση του "σημιτισμού", δηλαδή τον "αντισημιτισμό" (όρο που χρησιμοποιούν παθιασμένα σαν λεκτικό αφορισμό εναντίον μας όλοι οι εχθροί κάθε εθνικισμού).

Εδώ πρέπει να ξεκαθαρίσουμε ότι, στους φερόμενους σαν σημιτικούς λαούς, όπου εντάσσονται και οι Εβραίοι, περιλαμβάνονται και οι Αραβες, ή ακόμη, (με αντιεπιστημονική αυθαιρεσία), κάποιοι προ- άριοι ιθαγενείς λαοί της Μέσης Ανατολής και της νότιας Μεσογείου.

Και όσον μεν αφορά αυτούς τους λαούς, η αρχαιολογική και ανθρωπολογική επιστήμη έχει ήδη διαγράψει γενναία βήματα που επιτρέπουν την ασφαλή απαγκίστρωσή τους από τον κορμό του σημιτικού κόσμου.

Από την άλλη,δε, είναι το ίδιο εσφαλμένο να αποδίδονται οι ξέχωρες λαοψυχολογικές και ηθικοπνευματικές ιδιαιτερότητες των εβραίων στους υπόλοιπους σημίτες ή να χαρίζονται στους εβραίους ανύπαρκτες γι'αυτούς ιδιότητες των άλλων σημιτών. Οπως επίσης, είναι λάθος και μεγάλο ιδεολογικοϊστορικό ατόπημα να διαγράφεται κάθε αντιθετικότητα των σημιτών με τους Αρίους και να καθαγιάζονται όλες οι σημιτικές ιδιότητες.

Τέλος, ανάλογα σφαλερές είναι εκείνες οι διανοητικές αφαιρετικές επινοήσεις, που επιδιώκουν ταυτοποιήσεις του τύπου: "φοινικιστές" - ινδοευρωπαϊστές, με δήθεν ίσες αποστάσεις και καταδίκη των ιστορικοφυσικών οντοτήτων σαν παραμύθια, εξ'αφορμής σφαλμάτων ορολογίας.

Ο Ελληνισμός είναι μία μοναδικότητα στη φύση και την ιστορία, κορωνίδα και μέρος ή πηγή (δεν έχει ουσιώδη σημασία), μιας άλλης μοναδικότητας: των Αρίων. Ετσι, ανάλογα και οι Εβραίοι αποτελούν μιάν ιδιαιτερότητα, εξαιρετικά διαφορισμένη από τους άλλους σημίτες, αλλά και συνάμα, (έστω τμηματικά), μέρος τους.

Πρέπει επιτέλους να μας γίνει βαθειά πίστη ότι, αν δεν μοχθήσουμε για στοιχειοθετημένη και ξεκάθαρη αντίληψη του ιστορικού "είναι", δεν θα πράξουμε επιτυχημένα το καθήκον μας στο ιστορικό "γίγνεσθαι". Επ'ουδενί δεν πρέπει να χαρίζουμε στον Σιωνισμό και στον γεννήτορά του Εβραϊσμό συμμάχους, αλλά ούτε και να δεχόμαστε, σαν δήθεν ανύπαρκτες, τις ευρύτερες ουσιαστικές διαφορές μας με τον σημιτισμό.

Οι αλήθειες βρίσκονται στην κόψη των λεπτοφυών δεδομένων, και το εφόδιό μας για να τις κατακτήσουμε είναι η συστηματική, απροκάλυπτη και δίχως συναισθηματική σύγχυση γνώση. Μόνον, έτσι γίνεται εύκολο να δούμε ξεκάθαρα ότι, αρκετά συχνά επέρχεται μια απώλεια του στόχου, χάνεται στην διαδικασία της σκέψης και της δράσης μας ο προσδιορισμός του εχθρού.

Ενώ μαχόμαστε ενάντια στα αντεθνικά και απάνθρωπα σχέδια του Διεθνούς Εβραϊσμού, καταλήγουμε τελικά σε μιά συγχυτική αγωνιστική διαδικασία ενάντια σ'ένα τεράστιο σύνολο κοινωνικών και πολιτιστικών φαινομένων, τόσο εκτεταμένο, που καταντάει δαιμονολογική προκατάληψη η υπαγωγή του μόνο στους Εβραίους. Αποδίδουμε δηλαδή στον εχθρό, ικανότητες και λειτουργίες που δεν έχει κι έτσι συχνά

ξεφεύγουν από την προσοχή και την επαγρύπνησή μας άλλες δυνάμεις του, λιγότερο ή περισσότερο κρυμμένες.

Φθάνουμε να μιλάμε για "υπέρτατους άγνωστους" ηγέτες και βοηθούς του διεθνούς εχθρού ή και για υπεραπόκρυφες μυστικές οργανώσεις του, λησμονώντας ότι υπάρχει ήδη μια "φανερή" μυστική παγκόσμια οργάνωσή του, με τους δικούς της υπέρτατους άγνωστους ηγέτες, οργάνωση επιφανής, τόσο παλαιή όσο και δραματικά σύγχρονη: η εβραιοποιημένη και εβραιοκρατούμενη Μασσωνία!

Είναι, με άλλα λόγια, ο αγώνας μας ενάντια στον Σιωνισμό, στον Διεθνή Εβραϊσμό και τις φρικιαστικές επιδιώξεις του, ένας αγώνας ενάντιος σε γενικευμένες και σήμερα παραδεκτές δομές, χρήσιμες για τον εχθρό, αλλά και αποδεκτές έως αξιοθαύμαστες για τον σύγχρονο οικουμενικό "πολιτισμό", του "παγκόσμιου χωριού", της "ειρήνης και ασφάλειας για όλους".

Σ'αυτό το σημείο πρέπει πάλι να τονιστεί ότι, ωφείλουμε ν'αναψηλαφούμε διαρκώς τις γνώσεις μας και συνεχώς να ερευνούμε την ιστορία, ώστε να ξαναφέρουμε στην επιφάνεια όλα εκείνα τα στοιχεία που είναι αναγκαία αν θέλουμε να ξεχωρίσουμε μέσα από τις αντισημιτικές θέσεις ένα περιεκτικό σύνολο, συμπαγές και ξεκάθαρο, αποδεικτικό κι εφαρμόσιμο, δίχως άλογο πάθος.

Ωφείλουμε να κατανοήσουμε πλήρως, με ποιόν τρόπο το Εβραϊκό πνεύμα κατόρθωσε να διεισδύσει στους πολιτισμούς των μη Εβραϊκών λαών, γεμάτων λύσσα εκδίκησης, έχθρας και διάλυσης κάθε τι μη εβραϊκού. Η εκδήλωση αυτής της αρρωστημένης μισαλλοδοξίας του εβραϊσμού έχει τρεις τρόπους έκφανσης: τον νομαδισμό, την υλοκρατία ("μαμμωνισμού"- από τη λατρεία των εβραίων στον Μαμμωνά, κύριο των υλικών αγαθών), καθώς και την στυγνή, "λογιστική" αιτιοκρατία στην σκέψη.

Οι εβραίοι, οδηγημένοι από το πνεύμα του νομάδα, του ξεριζωμένου χωρίς πατρίδα, βρέθηκαν σαν απρόσκλητα ξένα στοιχεία ανάμεσα σε πολλούς λαούς. Διαποτισμένοι από την αποξενωτική και εσωστρεφή, υπεροπτική θρησκεία τους, (που τους τροφοδοτεί μ'ένα ασίγαστο πάθος πραγμάτωσης κυριαρχίας σαν "εκλεκτός λαός" του θεού τους Γιαχβέ!), επειδή ήταν αδύνατο να επιβληθούν σαν απόλυτοι αυθέντες και δεσπότες των λαών που είχαν την ιστορική ατυχία να τους φιλοξενούν, καλλιέργησαν και διέσπειραν με κάθε τρόπο, όπως έναν μολυσματικό ιό, τον αφεθνισμό, τον οικουμενισμό και τον διεθνισμό σαν νέο είδος "πολιτισμού".

Αυτή υπήρξε μια σατανικά πονηρή δράση, απόλυτα κατάλληλη για την αργή διάβρωση κάθε ποιοτικού, διαφοροποιημένου, συλλογικού ή προσωπικού στοιχείου που λειτουργεί μέσα στα όρια μιας παράδοσης κι ενός αίματος. Την δράση αυτή του εβραϊσμού παρατηρούμε ευαργείς και θορυβημένοι να συγκεντρώνεται με αυξανόμενη ένταση, στα πρόσφατα 30 περίπου χρόνια, στο κοινωνικό πεδίο, με την μορφή "σοσιαλιζόντων" "επαναστατικών", αιτημάτων και πολιτικών, καθώς και με την μορφή μιάς υστερικής "δημοκρατίζουσας" ιδεολογίας, που όντας απόλυτα εβραιοποιημένη, παράγει διαρκώς σχετικά "σοσιαλανθρωπιστικά" και διεθνιστικά παραμύθια.

Σχετικά με την βιολογική υφή του Εβραϊσμού, υπάρχει μία αρκετά μεγάλη ομάδα από φυλετιστές αντισημίτες θεωρητικούς που φρονούν ότι οι Εβραίοι δεν αποτελούν μιά φυλετική ομάδα αλλά απλά έναν ψευδολαό, συνιστάμενο από ένα χαοτικό εθνοφυλετικό ανακάτεμα ("φυλές των ερήμων" μαζί με "προσθιασιατική" φυλή, μεσογειακή φυλή και "αλπινοειδή" φυλετικά

"Οι εβραίοι, οδηγημένοι από το πνεύμα του νομάδα, του ξεριζωμένου χωρίς πατρίδα, βρέθηκαν σαν απρόσκλητα ξένα στοιχεία ανάμεσα σε πολλούς λαούς. Διαποτισμένοι από την αποξενωτική και εσωστρεφή, υπεροπτική θρησκεία τους, (που τους τροφοδοτεί μ'ένα ασίγαστο πάθος πραγμάτωσης κυριαρχίας σαν "εκλεκτός λαός" του θεού τους Γιαχβέ!), επειδή ήταν αδύνατο να επιβληθούν σαν απόλυτοι αυθέντες και δεσπότες των λαών που είχαν την ιστορική ατυχία να τους φιλοξενούν, καλλιέργησαν και διέσπειραν με κάθε τρόπο, όπως έναν μολυσματικό ιό, τον αφεθνισμό, τον οικουμενισμό και τον διεθνισμό σαν νέο είδος "πολιτισμού"."

στοιχεία). Κατά τους θεωρητικούς αυτούς, η ετερόκλητη βιολογική σύσταση του Εβραϊσμού από πολυποίκιλα και αντιθετικά στοιχεία, είναι εκείνη που τον καθιστά "συλλέκτη" και όχι παραγωγό ιδεών, ανίκανο να παράγει εκείνες τις ύπατες ανθρώπινες αξίες που χαρακτηρίζουν τον πολιτισμό. Γιατί αυτές οι αξίες, άσχετα από ποιά ιδεολογική σκοπιά προσεγγίζονται, είναι πρώτα θεμελιωμένες στην καθαρότητα του αίματος, που για τη λαογένεσή του στερείται ο Εβραϊσμός.

Στην ίδια κατεύθυνση κινείται η σκέψη του Αδόλφου Χίτλερ, ο οποίος θεωρεί ότι οι εβραίοι στερούνται μιάς ενδογενούς Εθνικής ή φυλετικής συνείδησης, ταυτοποιώντας την συνείδησή τους εξωγενώς, με βάση τα κοινά συμφέροντά τους για την καταστροφή και τον όλεθρο των "άλλων", των μη - εβραίων, οι οποίοι αν αφεθούν σε άγνοια, θα υποκύψουν τελικά στους Εβραίους.

Ο εβραίος, είναι ουσιαστικά αδιάφορος για οποιοδήποτε κράτος τον φιλοξενεί ή ακόμα τον προστατεύει. Οδηγημένος από αυτήν την αντανακλαστική του τάση να μισεί τους "άλλους", χλευάζει σκληρά κάθε προσπάθεια ένταξής του, υπερασπιζόμενος με πάθος τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά του και ανενόχλητη ευκολία επενδύεται ένα ντύμα της εντόπιας εθνικότητας του κράτους που βρίσκεται. Γιατί γνωρίζει καλά τον πραγματικό του απαράλλαχτο εαυτό και πως με μεγαλύτερη ακόμη ευκολία θ'αποκτήσει την οποιαδήποτε άλλη εθνικότητα αν χρειαστεί. Από τα αρχαία χρόνια εξ'άλλου, ο εβραϊσμός καλλιεργούσε δραστήρια τον κοσμοπολιτισμό και την εθνική αποσύνθεση, επέμενε για την κατάργηση των συνόρων και των εθνικών διαφορών. Το Εβραϊκό στοιχείο, νομαδικά, εκούσια ανένταχτο, υπεροπτικό και καχύποπτο, δίχως πατρίδα και αντιπατριωτικό μέσα σε κάθε αφελή πατρίδα που τα επώαζε, υπήρξε ουσιαστικά ο αντίποδας της φυλής, μία "αντί- φυλή". Ακόμη υπήρξε ο αντίποδας του Εθνους, το "αντέθνος" και ο "αντιπολιτισμός", δίχως ν'αναφερόμαστε εδώ σε κάποιον συγκεκριμένο πολιτισμό, αλλά στον κάθε πολιτισμό, νοούμενο σαν εκδήλωση μιας εθνικής σύστασης και ταυτότητας.

Ενα άλλο στοιχείο της εβραϊκής αποσυνθετικής επίδρασης που χρειάζεται να εξετάσουμε βαθύτερα, είναι η αιτιοκρατία. Παράγωγο μιας θρησκείας στην οποία οι σχέσεις μεταξύ ανθρώπου και θεού λογίζονται σαν όροι ρύθμισης συμφερόντων, σαν εμπορικό "δούναι και λαβείν", σαν ένα μικρόψυχο εργασιακό συμβόλαιο προσφοράς δουλικής εργασίας και θεϊκής ανταμοιβής. Δηλαδή μιά στυγνή σχέση κέρδους - απώλειας, η Εβραϊκή αιτιοκρατία ωρίμασε στην ιστορική διαδρομή σαν υπολογιστική σκέψη κινούμενη σε μία απρόσωπη, μηχανιστική, αντιφυλετική και ποσοτική κατεύθυνση. Είναι η ίδια τάση που μετεξελιγμένη κι οργανωμένη διεθνιστικά, παρήγαγε τον διαφωτισμό και την αδίστακτη σκληρή αιτιοκρατία της νεώτερης εποχής. Στο εβραϊκό νοητικό πρότυπο, υφίσταται η αξιωματική παραδοχή πως όλα μπορούν να υπολογιστούν ως να κανονιστούν, αλλά επίσης πρέπει να υπολογιστούν και να κανονιστούν με την "ανθρώπινη" λογική, γιατί οι Εβραίοι πιστεύουν ότι αυτοί είναι οι "άνθρωποι" ενώ οι άλλοι είναι "γκόϊμ" (δηλαδή υπάνθρωποι, κτηνάνθρωποι). Αρα με το θαυμάσιο χάρισμα του νου, που γι'αυτούς πρόσφερε ο Γιαχβέ μπορούν ανεμπόδιστα να κατανοήσουν και να ρυθμίσουν τα πάντα. Με την υπολογιστική διάνοια οι εβραίοι "άνθρωποι" κατασκευάζουν μιά σταθερή ζωή, νομικά και οικονομικά, η οποία υποτίθεται πως είναι "σύμφωνη με την λογική και την φύση". Μιά σταθερή ζωή κατάλληλη για όλους τους τόπους και διαχρονική, θεμελιωμένη στα ερείπια κάθε άλλης προϋπάρχουσας φυλετικής, εθνικής και παραδοσιακής δημιουργίας. Ιδού η πεμπτουσία και η πηγή των δύο ρευμάτων της σκέψης των νικητών: μαρξισμός και φιλελευθερισμός. Η ποσότητα, η οικονομία και οι νόμοι της "κοινωνικής αριθμητικής", που θα δημιουργήσουν στον πλανήτη τον πρωτόγονο παράδεισο που αφαίρεσε ο Γιαχβέ από τον Αδάμ! Ομως η αποκορύφωση αυτής της ψυχοπαθολογικής, αφαιρετικής κι αυθαίρετης ροής σκέψης βρίσκεται στην "θρησκεία" της "φυσιοκρατικής" και αιτιοκρατικής "Θεάς Λογικής", γεννήματος της οικουμενιστικής μασσωνικής "γαλλικής επανάστασης" και των μασσώνων και εβραίων του κύκλου των "εγκυκλοπαιδιστών" (που υπήρξαν οι καθοδηγητές της). Στον "ναό" αυτής της "θεάς" βρισκόταν, σαν σφραγίδα της εβραϊκότητας, ο συμβολισμός του "ναού του Σολομώντα", του "μεγάλου" εβραίου βασιλιά και "μεγάλου διδασκάλου του τάγματος" των ναϊτών που έφεραν το εβραϊκό δηλητήριο στον εσωτερικό και έσπειραν το μασσωνικό σαρκοφάγο φυτό στην Ευρώπη.

Οσον αφορά το τρίτο στοιχείο έκφανσης του Εβραϊσμού, την υλοκρατία, αυτή έχει δύο κύριες όψεις: από την μία ο "μαμμωνισμός" και ο πρακτικισμός κι από την άλλη όλες εκείνες οι εκδηλώσεις στον σύγχρονο πολιτισμό, στην λογοτεχνία, στην τέχνη και την επιστήμη που προς όφελος των Εβραίων φενακίζουν, γελοιοποιούν, παραμορφώνουν, σπιλώνουν, αδικούν κι αμφισβητούν σαν φαντασιώσεις κάθε τι που για μας είναι ή περιέχει μιάν ιδανική αξία. Ολες εκείνες οι εκδηλώσεις στα προαναφερόμενα πεδία που προάγουν και καλλιεργούν τα κατώτερα, αισθησιακά και ζωώδη στοιχεία της ανθρώπινης φύσης. Ετσι ώστε να φθείρεται, να πλήττεται, να χαλαρώνει και να γκρεμίζεται τελικά δίχως ντροπή, δισταγμό ή περίσκεψη κάθε πνευματικό, κάθε ανώτερο έρεισμα των λαών μας και ν'ανοίγει ο δρόμος για την ξέφρενη επίδραση των πιό χθόνιων και κατώτερων ανθρώπινων ενεργειών. Οπότε τελικά να εξυπηρετείται το απόκρυφο αριστοτεχνικό παιχνίδι του εβραίου. Αυτό είναι το πλαίσιο τακτικής της σημιτικής συνωμοσίας.

Σχετικά με τον "μαμμωνισμό" του Εβραίου:

είναι η θεοποίηση του χρήματος και του πλούτου, η παθιασμένη διάθεση για την κερδοφόρα χρηματική συναλλαγή που μετατρέπει ακόμα και τον ίδιο τον ναό που έχτισε ο Σολομών για τον Γιαχβέ, από "οίκο του Θεού", σε "οίκον εμπορίου", σε τράπεζα. Ο "μαμμωνισμός" κρύβεται ριζωμένος στην ίδια την βιβλική προσταγή: "Ο Κύριος σου σε θέλει πλούσιο, θα δανείσεις χρήμα σε πολλούς λαούς, μα δεν θα δανειστείς από κανένα". Αυτή ακριβώς η μεθοδολογία του Εβραίου, γεννήτορα και θεράποντα της τοκογλυφίας είναι χαρακτηριστική σ'ολόκληρη την ιστορία και έδρασε σαν κύρια αιτία της φθοράς των Ευρωπαϊκών παραδόσεων από τον σύγχρονο υλισμό, μέσω μιάς οικονομίας χωρίς ψυχή κι ενός πλούτου χωρίς πατρίδα. Αυτόν τον Εβραϊκό πυρήνα έχει σαν βάση της η προτεσταντική - "πουριτανική" (των "πουριτανών" - πρώτων αγγλοσαξώνων προτεσταντών αποίκων της Αμερικής, προπατόρων του κατεστημένου WASP: White AngloSaxon Protestant), μεγιστοποίηση της οικονομικής επιτυχίας και καταξίωσης, που είναι βάση της κάθε προσωπικής επιτυχίας. Και όχι μόνον η αντίληψη ζωής του WASP αλλά ο καπιταλιστικός τρόπος σκέψης και δράσης στο σύνολό του. Οι άνθρωποι δηλαδή του marketing και των "δημοσίων σχέσεων", οι επιτυχημένοι ψευδολόγοι έμποροι ονείρων και ψυχών, οι "ιμπρεσσάριοι" των εταιρειακών συμφερόντων, με τ'όνομα του θεού στα χείλη και το χρήμα στην καρδιά. Αυτοί που εκφράζουν άψογα την ρήση του χαρτονομίσματος του δολλαρίου: "In God we trust" (εμπιστευόμαστε στο θεό). Κάθε άτομο ή φορέας με την "ανθρωπιστική" και ειρηνιστική ιδεολογία, που στην ουσία βρίσκονται στην υπηρεσία των υλιστικών πρακτικών και στην λεωφόρο του αστικού "καθωσπρεπισμού" της "επιτυχίας". Αν κατανοήσουμε αυτές τις βαθύτατες αλήθειες είναι αμέσως αυτονόητη η αλήθεια του ισχυρισμού του μεγάλου σοφού Werner Sombart, ο οποίος στο βιβλίο του "Οι εβραίοι και η οικονομική ζωή" (Η μεταφυσική του καπιταλισμού) γράφει: "....η Αμερική (ΗΠΑ) είναι σε όλα τα "μέρη" της μια χώρα δομικά εβραϊκή και ο Αμερικανισμός δεν είναι τίποτε άλλο παρά αποσταγμένο εβραϊκό πνεύμα".

Κι ακόμη προκύπτει αυτόματα η δικαίωση του μεγάλου δασκάλου της φυλετικής θεωρίας Hans Gunther πως: "οι φορείς και πομποί του λεγομένου "μοντέρνου" πνεύματος εργάζονται για την ωφέλεια των Εβραίων". Μ'άλλα λόγια φανερώνεται ολοκάθαρα μπροστά στα μάτια μας η αιτία της άμεσης και ισχυρότατης σύνδεσης των Αγγλοσαξόνων και της Μασσωνίας, με αρμό, "κόλλα" τον Εβραϊσμό, καθώς και η "κλείδα" της εξέλιξης της Ευρωπαϊκής και δυτικής ιστορίας των τελευταίων αιώνων.

Οπότε μπορούμε να ερμηνεύσουμε την στάση του τωρινού προέδρου των ΗΠΑ "Μπίλλι" Κλίντον, όχι απλά σαν αποκύημα του γάμου του με την εβραϊκής προέλευσης σύζυγό του Χίλλαρυ ή σαν ψηφοθηρική συμπεριφορά και εξάρτηση από τον εβραίο αντιπρόεδρό του Αλ Γκορ. Ο "χαριτωμένος" και "ανθρωπιστής" WASP Μπίλλι, που συμμετέχει στο υπουργικό συμβούλιο του Ισραήλ και δακρυρροεί για τον κίνδυνο που διατρέχουν οι "αθώοι" Ισραηλίτες από τους Αραβες "τρομοκράτες" δεν είναι ένα πρόσωπο - εξαίρεση. Είναι η απροκάλυπτη, σύγχρονη έκδοση του Φραγκλίνου Ρούσβελτ (ή Ροζενφελντ), στην εποχή μας, που δεν υπάρχει λόγος τήρησης των προσχημάτων.

"Οπότε μπορούμε να ερμηνεύσουμε την στάση του τωρινού προέδρου των ΗΠΑ "Μπίλλι" Κλίντον, όχι απλά σαν αποκύημα του γάμου του με την εβραϊκής προέλευσης σύζυγό του Χίλλαρυ ή σαν ψηφοθηρική συμπεριφορά και εξάρτηση από τον εβραίο αντιπρόεδρό του Αλ Γκορ. Ο "χαριτωμένος" και "ανθρωπιστής" WASP Μπίλλι, που συμμετέχει στο υπουργικό συμβούλιο του Ισραήλ και δακρυρροεί για τον κίνδυνο που διατρέχουν οι "αθώοι" Ισραηλίτες από τους Αραβες "τρομοκράτες" δεν είναι ένα πρόσωπο - εξαίρεση. Είναι η απροκάλυπτη, σύγχρονη έκδοση του Φραγκλίνου Ρούσβελτ (ή Ροζενφελντ), στην εποχή μας, που δεν υπάρχει λόγος τήρησης των προσχημάτων."

ΚΑΡΔΙΑ ΑΠΟ ΧΡΥΣΑΦΙ - ΠΝΕΥΜΑ ΑΠΟ ΦΩΣ - ΘΕΛΗΣΙΣ ΑΠΟ ΑΤΣΑΛΙ

Ανάμεσα σε μια μόλις χούφτα από αληθινά σπουδαίους μεταπολεμικούς Εθνικοσοσιαλιστές (Ε.Σ.) συγγραφείς και διανοούμενους - άνδρες όπως ο George Lincoln Rockwell, o Sir Oswald Mosley, ο Δρ. William Pierce, ο Colin Jordan - στέκεται μία γυναίκα της οποίας η ξεχωριστή πίστη την τοποθετεί ανάμεσα στους καλύτερους από εκείνους που αφιερώθηκαν σ' ένα Μεγάλο Σκοπό. Αυτή η γυναίκα είναι η Savitri Devi.

Η μοναδικά γυναικεία της άποψη δεν έχει γίνει κατανοητή, ή ακόμα και καλόδεκτη, από όλους. Ο Nick Griffin κάποτε την περιέγραψε ως "τρελλή" και ο Martin Webster διαστρέβλωσε περίπου την ίδια του την σεξουαλική ανωμαλία και την αντιμετώπισε ως "μια λεσβία" (μια κατηγορία ανασκευασμένη στο βιβλίο της "Πρόκλησις" όπου επιδεικνύει προσβολή και απέχθεια στην αναφορά μιας λεσβίας).

Γεννημένη στις 30 Σεπτεμβρίου 1905 στην Λυών της Γαλλίας, ο πατέρας της S.D. ήταν Ελληνας και η μητέρα της Αγγλίδα. Εχοντας σπουδάσει Χημεία και αποκτηθέντος ενός διδακτορικού στην Γαλλία, έφυγε για την Ινδία το 1932. Επικουρούμενη από την επιδεξιότητά της σε επτά γλώσσες, ξεκίνησε να μαθαίνει ο,τιδήποτε μπορούσε και αφορούσε τις μεγάλες θρησκείες του κόσμου και ειδικά την αρχαία παγανιστική θρησκευτική παράδοση αυτού του τομέα, χρονολογούμενη πίσω στον Αριο Πολιτισμό της Κοιλάδος του Ινδού. Πήρε το όνομα Devi (αντί του κανονικού της επιθέτου: Πόρτα) κατά την ινδική λέξη για τη Θεά.

Ως συμπλήρωμα των ευάριθμων άρθρων, δοκιμίων και ποιημάτων, η μεγάλη προσφορά της S.D. είναι τα βιβλία της. Εξεδόθησαν με δικά της έξοδα, συνήθως για μερικούς κοντινούς συναγωνιστές και τυπώθηκαν κυρίως στην Ινδία. Σήμερα, τα αυθεντικά αντίτυπα είναι εξαιρετικά σπάνια και τιμώνται άνω των 100 Αγγλικών λιρών (περίπου 40.000 δρχ). Δυστυχώς, μόνο κάνα - δύο από τα βιβλία της τυπώνονται σήμερα ευρέως.

Το πρώτο της βιβλίο "Ενας Γιος του Θεού" ήταν μια έκθεση του επόμενου έργου της "Ακενατών - Μια Παράστασις σε Πέντε Πράξεις" (1948) το οποίο ακολουθεί την ιστορία του διωγμού των τελευταίων πιστών του Βασιλιά Ακενατών[1] λατρευτές του "Ζέστη και Φως εντός του Ηλίου" - πριν το 1.400 π.Χ. Γραμμένο στο Ρέυκγιαβικ της Ισλανδίας, το δράμα αφορά μια νεαρή πιστή, την Ζετούτ Ατών, και την αγάπη της για τον ενταφιασμένο και θλιβερά ξεχασμένο και βεβηλωμένο Ακενατών. Μια ευκαιρία της προσφέρεται: ν' αναστήσει επισήμως την πίστη, αλλά μ' ένα φοβερό τίμημα για ην Ζετούτ - Ατών, το οποίο εξαναγκάζεται ν' αρνηθεί.

Στο "Χρυσός Στο Καμίνι" (1949) η Devi πιάνει το θέμα του Εθνικοσοσιαλισμού σαφέστερα όταν καταδεικνύει τις παραλληλίες με την Γερμανία του Γ Ράϊχ, "Και τον Ανδρα που είχε υπερασπίσει την Φιλοσοφία του Ηλιου ενάντια στην φιλοσοφία των απόλυτων συμφερόντων, ήταν από δω κι εμπρός γνωστός ως "εκείνος ο αιρετικός" ή "εκείνος ο εγκληματίας", μέχρι που, εντός ολίγων ετών, η πίστις προς αυτόν είχε παύσει ολοσχερώς". Σε εκείνο που θεωρώ ως το καλύτερο βιβλίο της, η Devi περιγράφει τον Adolf Hitler και την Εθνικοσοσιαλιστική άποψη ως εκφάνσεις της υπερβαίνουσας πνευματικής αλήθειας.

Πάντοτε λογική, πάντοτε πραγματική, το πλάτος της μόρφωσής της, η γνώσις της λάμπει μέσα από κάθε σελίδα. Η αισιοδοξία της - "Τίποτα δεν μπορεί να καταστρέψει ό,τι είναι κτισμένο στην αλήθεια". Σε αυτές τις λέξεις, που εγράφησαν σε ένα ΕΣ φυλλάδιο του 1948, βρίσκεται η εμπιστοσύνη μας στο μέλλον. "Η σταθερότης της όπως εκδηλώθηκε όταν άκουσε τα νέα "Το Βερολίνο είναι μια Κόλαση φωτιάς" λίγες ημέρες μετά την 20η Απριλίου 1945 - "Και απεικόνισα στον εαυτό μου τον Ανδρα ενάντια στον οποίο και γύρω από τον οποίο λυσσομανούσε τότε η μανία ενός κόσμου κατακτημένου από δαίμονες... και είχα νιώσει όλους τους περίσσια βασανισμένους μέσα στην μακρινή ασφάλειά μου, διότι δεν μπορούσα να σηκώσω το βλέμμα μου σ' εκείνο το τραγικό πρόσωπο την ώρα της καταστροφής και να πω στον προδομένο μου Ηγέτη: "Η Ανατολή και η Δύσις μπορεί να έχουν στραφεί εναντίον σου τώρα, αλλά εγώ είμαι μαζί σου για πάντα!"

Τυπωμένο το 1952, τέσσερα χρόνια αφ' ότου εγράφη, εδώ είναι ήδη μια (κατα)μετρημένη ανασκευή του παραμυθιού της μαζικής εξολόθρευσης των εβραίων "Ουδείς εβραίος ή μη-εβραίος, δεν κάηκε ποτέ ζωντανός κατ' εντολή οποιασδήποτε ΕΣ αρχής". Ούτε και το "Εβραϊκό Θέμα" ξέφυγε: "Δεν υπάρχει η παραμικρή αμφιβολία ότι πολεμήσαμε και ακόμα πολεμούμε τον Εβραϊσμό. Και πολεμώντας τον Εβραϊσμό και το "διώκοντας τους εβραίους" ομοιάζουν πάρα πολύ. Ωστόσο, δεν είναι το ίδιο. Εχουμε πολεμήσει και πολεμούμε ακόμα τον Εβραϊσμό εν αμύνη και μάλλον σε υπεράσπιση της ολότητος της Αρείου ανθρωπότητος".

Μέχρι και ο φεμινισμός προβλέπεται: "Οι άριστες των γυναικών, όπως παρατηρεί ο Νίτσε, δεν είναι φεμινίστριες". Στην πραγματικότητα, στο κείμενο και στις υποσημειώσεις, το βάθος της κατανόησης της κάθε πλευράς του Εθνικοσοσιαλισμού, σε αρχή και πρακτική είναι κάτι λιγότερο από συγκλονιστικό.

Μερικά από τα καλύτερα κεφάλαια ζωγραφίζουν ζωηρές εικόνες διαφόρων ΕΣ Γερμανών ακόμα γύρω στο 1948, κατάπληκτων να βρίσκουν αυτήν την κυρία μ' ένα Βρετανο - Ινδικό διαβατήριο (επιλεκτικώς) να διανέμει εξαιρετικά παράνομα και ακραία ΕΣ φυλλάδια, ενώ εκείνοι δεν τολμούσαν. Οπλισμένη με 5.000 από αυτά, γραμμένα και υπογεγραμμένα από την ίδια, κάτω από μια μεγάλη Σβάστικα, τελείωναν με το κάλεσμα στους Γερμανούς να "αντισταθούν στους διώκτες μας!" Οταν συνελήφθη δεν της είχαν μείνει παρά λίγες εκατοντάδες.

"Η Πρόκλησις" (1951) λέει την ιστορία αυτής της συλλήψεως, δίκης και της επακόλουθης περιόδου στη φυλακή στη Γερμανία του 1949. Υπάρχει λιγότερο ιστορικό και φιλοσοφικό περιεχόμενο, αλλά είναι συναρπαστικό να διαβάζεις από πρώτο χέρι για το πώς οι Πολωνοί, οι εβραίοι και άλλοι φυλακισμένοι αντιδρούσαν με μια αυτο - ομολογούσα "Ναζί" στο μέσον τους. Σε κάποια στιγμή η Devi έφτασε να χάσει παρά τρίχα τα διάσημα χρυσά σκουλαρίκια της: "Και σχετικά με τα σκουλαρίκια σου σε σχήμα Σβάστικας; ρώτησε ο βοηθός κυβερνήτη". Ευτυχώς, αρνήθηκε την προσφορά της να δει τον φάκελλο "με τις φωτογραφίες", αλλιώς θα τα είχε βρει και κατασχέσει. Πιο σοβαρή ήταν η ανακάλυψις του χειρόγραφου "Χρυσός στο Καμίνι" και μέρους του "Η Αστραπή και ο Ηλιος" και η επαπειληθείσα καταστροφή τους.

Παρά τις σοβαρές οικονομικές δυσκολίες, η Devi επέστρεψε στην Γερμανία το 1953, ένα ταξείδι που αφηγείται στο "Προσκύνημα" (1953). Εκτός της επισκέψεώς της στον τόπο γεννήσεως του Χίτλερ στο Μπράουνάου αμ Ινν και στην Φωλιά του Αετού[2] στο Μπέρχτεσγκάντεν, κατόρθωσε να επισκεφθεί την Νυρεμβέργη, το Μόναχο και το φρούριο του Λάντσμπεργκ. Η ικανότης της Devi ήταν να δίνει στον Εθνικοσοσιαλισμό της αίσθημα το ίδιο καλά όπως και έκφραση.

"Η Αστραπή και ο Ηλιος" (1956) τοποθετεί αυτήν την πνευματική διάσταση, την έννοια του Ανθρώπου "ενάντια στο Χρόνο" εντός μιας ιστορικής και θρησκευτικής συνάφειας. "Ο Χίτλερ τόλμησε να ωθήσει τον Αρειο ν' αγωνισθεί για την τελειότητα - τόσο συλλογικώς όσο και ατομικώς - τώρα. κι έτσι ενάντια στο επικρατούν πνεύ-

"Δεν είναι οι εβραίοι ανθρώπινα όντα όπως όλοι;" ρωτάει ένας εβραίος κομμουνιστής στο "Μακρυγένηδες[3] και η Δίποδη Θεά ή η αληθινή ιστορία της "πιο ανεπιθύμητης Ναζίστριας" και ...μισή δωδεκάδα Γάτες" (1961). "Τα ανθρώπινα όντα, όταν γίνονται επικίνδυνα, είναι ακριβώς πιο επικίνδυνα από οποιοδήποτε άλλο ζωντανό πλάσμα", απάντησε η Ηλιοδώρα. "Και αυτοί οι άνθρωποι είναι επικίνδυνοι στην ολότητά τους, ως λαός, ακριβώς επειδή προσπαθούν να εμφυσήσουν στον υπόλοιπο της ανθρωπότητος, και ειδικότερα στις πιο χαρισματικές και υγιείς φυλές, το ν' απαρνηθούν ή να εξευτελίσουν το αιώνιο δόγμα του Αίματος και της Γης, ενώ οι ίδιοι (αν και κάθε άλλο παρά καθαρόαιμοι) το διακηρύσσουν για τους εαυτούς τους με θρησκευτικό φανατισμό".

μα της φθοράς και της γενικής παρακμής - ενάντια στην ροή του χρόνου. Με το να θέσει την βιολογική (αρχή), η οποία είναι η θεμελιώδης αρχή, ο Χίτλερ κατ' αυτόν τον τρόπο "προετοίμαζε την χαρισματική, φυσική αριστοκρατία (elite) του ανθρωπίνου είδους για τον ρόλο που πρέπει να παίζει στον σχηματισμό της θεϊκής Φυλής της νέας γης, που θα ακμάσει ειρηνικά μετά που αυτή η Σκοτεινή Εποχή θα έχει φθάσει σ' ένα τέλος"".

Γραμμένο το 1945-46, πολύ πριν το τρέχον κύμα του ενδιαφέροντος για την οικολογία και για την τόσο καλούμενη θεωρία της Νέας Εποχής "Η καταγγελία του Ανθρώπου" (εκδοθέν το 1959) εξετάζει τη θεότητα ως εκδήλωση σε όλα τα ζώντα πράγματα και σε όλη τη φύση, πράγματι. Διαφωνώντας ριζικά ενάντια στις διεφθαρμένες "πάραγε και κατανάλωνε" αξίες της σύγχρονης κοινωνίας, εγκαλεί στη θέση τους για μια νέα κοινωνική τάξη βασισμένη στις αιώνιες θετικές αλήθειες της ζωής. Η Devi είχε προβάλλει, πάντοτε με επιχειρήματα, πως το δικαίωμα του Αρείου να εξουσιάζει ήταν βασισμένο πάνω στην φυσική και ηθική δύναμη. Αμείλικτος στην άμυνα, ναι, αλλά ποτέ απάνθρωπος. Μάλλον το αντίθετο. Μια τέτοια κοινωνία θ' απαγόρευε όλη την σκληρότητα σε βάρος των ζώων (η Εθνικοσοσιαλιστική Γερμανία είχε καταργήσει δι' αυστηρών νόμων τις ζωοτομές), βασίζοντας το Αρειο πρότυπο ζωής επί μιας συμπαθείας με αρχές για τα ζωντανά πλάσματα και ακολούθησε τον Χίτλερ στην προώθηση της χορτοφαγίας.

"Δεν είναι οι εβραίοι ανθρώπινα όντα όπως όλοι;" ρωτάει ένας εβραίος κομμουνιστής στο "Μακρυγένηδες[3] και η Δίποδη Θεά ή η αληθινή ιστορία της "πιο ανεπιθύμητης Ναζίστριας" και ...μισή δωδεκάδα Γάτες" (1961). "Τα ανθρώπινα όντα, όταν γίνονται επικίνδυνα, είναι ακριβώς πιο επικίνδυνα από οποιοδήποτε άλλο ζωντανό πλάσμα", απάντησε η Ηλιοδώρα. "Και αυτοί οι άνθρωποι είναι επικίνδυνοι στην ολότητά τους, ως λαός, ακριβώς επειδή προσπαθούν να εμφυσήσουν στον υπόλοιπο της ανθρωπότητος, και ειδικότερα στις πιο χαρισματικές και υγιείς φυλές, το ν' απαρνηθούν ή να εξευτελίσουν το αιώνιο δόγμα του Αίματος και της Γης, ενώ οι ίδιοι (αν και κάθε άλλο παρά καθαρόαιμοι) το διακηρύσσουν για τους εαυτούς τους με θρησκευτικό φανατισμό".

Στο "Μακρυγένηδες...", η αγωνία μιας πολυαγαπημένης γάτας, που πεθαίνει από μια ριγμένη πέτρα καθώς η κυρία της ταξιδεύει για την πατρίδα από την Εγγύς Ανατολή, δίνεται γλαφυρά με συμβολική ποιότητα την οποία οι γατολατρευτές της Αρχαίας Αιγύπτου θα είχαν αναγνωρίσει:

"Κύριε, εσύ που είσαι η ουσία αυτής της ολόφωτης απεραντοσύνης", προσευχόταν, "είσαι Εσύ, μονάχα Εσύ Εκείνος που πάντοτε ελάτρευα, είτε ως χάρη των βουβών[4] πλασμάτων, είτε ως η περηφάνεια, η εξυπνάδα και η κατακτητική δύναμη της θέλησης, του Ηγέτη μου και εκείνων που είναι πιο κοντά σ' αυτόν απ' όσο εγώ. Διότι Εσύ λάμπεις σε αυτούς. Εσύ είσαι αυτοί..." Και αυτή επανέλαβε στα Γερμανικά, στα εκατομμύρια των Ηλιων του διαστήματος και στην μεγάλη Ψυχή εκείνων, όλη την ιερή επίκληση των Ευρωπαίων Αρείων της παλαιάς εποχής στον Ηλιο μας: "Heil Dir, Lichtvater allwaltende!"

Κατά την διάρκεια των τελευταίων χρόνων της, έζησε με τις αγαπημένες της γάτες σε πλήρη ανέχεια σχεδόν σε μια βρωμερή κατοικία στο Νέο Δελχί, μόλις και μετά βίας συντηρούμενη από την πενιχρή βοήθεια των μακρινών θαυμαστών της. Κατά τη διάρκεια μιας επισκέψεως σ' έναν φίλο της στην Αγγλία το 1982, η σαθρή της υγεία την πρόλαβε και πέθανε στις 22 Οκτωβρίου στο Εσσεξ. Η τέφρα της μεταφέρθηκε στην ΕΣ οργάνωση "Νέα Τάξις"[5] στο Αρλινγκτον της Βιρτζίνια (ΗΠΑ). Το κορμί της αποτεφρώθηκε στο κρεματόριο του Κόλτσερστερ, παρουσία μιας χούφτας παλαιών πιστών της φίλων και συναγωνιστών. Ενας συγκινητικός φόρος τιμής από τον στενότερο φίλο της Devi, επίκλησις στους θεούς της Αρχαίας Αιγύπτου, ήταν όλη κι όλη η νεκρική τελετή.

"Τον θεοποίησα "αυτόν" εξ αρχής - γιατί είναι "ένας Θεός", εάν όχι ένας τέλειος υπέρμαχος της υψηλότερης ανθρωπότητος; Εχω χαιρετήσει σ' αυτόν την ενσάρκωση του παντοτινού Εαυτού της Αρείας Φυλής: Αυτός που έρχεται πάντα την αυγή - ή πριν την αυγή - κάθε νέας εποχής για να εγκαθιδρύσει τη Νέα Τάξη της αλήθειας, πανομοιότυπη εικόνα της αιωνίου Τάξεως της Φύσης, στην ανθρώπινη κλίμακα, - διότι Αυτός που επιστρέφει δεν είναι τίποτε άλλο παρά εκείνο. Εκεί όπου τόσοι πολλοί υπηρέτησαν ένα πολιτικό κόμμα, εγώ έζησα μια θρησκευτική πίστη: την αέναη Πίστη του Φωτός και της Ζωής ριζωμένες σ' αυτή τη γη, να αγκαλιάζουν τον Κόσμο - γιατί η Θρησκεία της Φυλής δεν είναι τίποτα άλλο από αυτά".

Σ.Τ.Μ.

1. Νεωτεριστής Αιγύπτιος Βασιλιάς, από τις διδαχές του οποίο "δανείστηκαν" οι εβραίοι τον "μονοθεϊσμό" τους (πλήρως διαστρεβλωμένο κατά τα φυλετικά τους πρότυπα). Ο Ακενατών ηττήθηκε στην σύγκρουσή του με την κατεστημένη τάξη της Αιγύπτου.

2. Ορεινό καταφύγιο - στρατηγείο και θερινή κατοικία του A.Hitler.

3. Η Πρωτότυπη λέξη "Long - Whiskers" σημαίνει αυτούς με τα μακριά γένια και φαβορίτες και παραπέμπει στην τυπική εβραϊκή (ραββινική κυρίως) εμφάνιση.

4. Αυτών που δεν έχουν ανθρώπινη λαλιά.

5. Ιδρυθείσα από τον Ηρωα J.L.Rockwell τη δεκαετία του '60. Ο J.L.Rockwell δολοφονήθηκε από κυβερνητικούς πράκτορες το '69. Σήμερα η οργάνωσις δεν υφίσταται ουσιαστικά.

ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΞΥΠΝΗΜΑ

CYRIEL VERSCHAVE, Αλβερίγκεν (Φλάνδρα)

Ο Σύριελ (Κύριλος) Φερσαΐβε, θεολόγος, λογοτέχνης και ποιητής, υπήρξε από την εφηβεία του μέλος του φλαμανδικού εθνικιστικού χώρου. Μεγάλος καλλιτέχνης, γνωστός για την φιλανθρωπία και το κοινωνικό του έργο, πιστός φλαμανδός αλλά και συνάμα πολιτικός στρατιώτης της Ευρωπαϊκής Ιδέας που λάτρευε παθιασμένα. Δολοφονήθηκε μετά από δίκη - φάρσα σαν κρατούμενος των "συμμάχων" - "ελευθερωτών" με την κατηγορία του "συνεργάτη". Τα οστά του μετακομίσθηκαν (από άγνωστους εθνικιστές) από τον άθλιο τάφο όπου βρισκόντουσαν, στην ρίζα του τεράστιου Κέλτικου Σταυρού στο Ντίξμουντ, πόλη σύμβολο του φλαμανδικού και του Ευρωπαϊκού Εθνικισμού.

Εκεί κοιμάται, γαλήνιος παραστάτης του συμβόλου, στο χώμα της λατρεμένης του Φλάνδρας κι ονειρεύεται την επαλήθευση του στίχου που έγραψε για τους Ευρωπαίους μαχητές των Βάφεν - SS:

"Τα κορμιά σας σπορά του Ιάσωνα από δόντια δράκου στα χωράφια της Ευρώπης"

Το μάτι του ιστοριογράφου έχει από καιρό πια ανακαλύψει μεγάλες κινήσεις στους κόλπους των λαών, κινήσεις που προδίνουν μια βαθειά ριζική μεταλλαγή. Προ πάντων στον εσωτερικό κόσμο της Ευρώπης προετοιμάστηκε μια καινούργια μορφή του κόσμου.

Με την καταδάμαση των αποστάσεων και την υπερνίκηση των συνόρων χάθηκε στα μάτια των λαών το πρόβλημα του χώρου. Αισθάνονται τον εαυτό τους μικρό μπροστά στη γυμνή απεραντωσύνη του κόσμου, όπου οι νόμοι του μεγέθους και της μικρότητας αποκτούν ένα αμείλικτο κύρος.

Ετσι χρειάστηκε να συγκεντρωθεί ολόκληρη η διασκορπισμένη ζωτική δύναμη, γιατί μονάχα οι μεγάλοι λαοί μπόρεσαν να διατηρήσουν τη ζωή τους μέσα στο γιγάντιο αυτό πλάτεμα.

Η ανησυχία και η δυστυχία γεννούν όνειρα. Είναι δυστύχημα ότι το μοναδικό όνειρο που στάθηκε ικανό να οραματισθεί ο περασμένος αιώνας ήταν τόσο υλιστικό όσο και οι προϋποθέσεις να διευρυνθούν οι ζωτικοί χώροι χάρις στην ταχύτητα της συγκοινωνίας: Η φαντασία του δεν μπόρεσε να συλλάβει τίποτε άλλο από το απλό και τριμμένο μέσο της κοινοκτημοσύνης της ύλης!

Ωστόσο, τα όνειρα δεν συγκρατούνται από φτιαχτά μέσα ή από την ύλη, αλλά πετούν ψηλά, φτάνοντας στον πιο μακρυνό προορισμό τους. Να θέλωμε να στηρίξωμε πάνω στην ύλη μια νέα βιωτική ενότητα, αυτό είναι αντινομία και όχι όνειρο! Η ύλη είναι πεπερασμένη και κάποτε θα αποσυντεθεί. Το χρυσάφι είναι η θεοποίηση της ύλης! Γι' αυτό το χρυσάφι δεν έχει θέση σε κανένα όνειρο μιας μεγάλης ενότητας. Το ξίφος χωρίζει λιγότερο από το χρυσό! Οι πλουτοκρατίες δεν μπορούν ν' αντλήσουν τη δύναμή τους παρά μόνο από τη φτώχεια των άλλων. Οι πόλεμοι και οι συμφορές είναι γεννήματα του χρυσού και δεν θα εξαλειφθούν ποτέ όσο το χρυσάφι αποτελεί το θεμέλιο της ύπαρξής μας. Πρέπει να προκύψει μια νέα δύναμη αν ο κόσμος θέλει πραγματικά να γνωρίσει την απολύτρωση.

Οι ρίζες του ανθρώπου βρίσκονται στον εγκέφαλο και στην καρδία. Πνεύμα και αίμα, δικαιοσύνη και αγάπη - αυτά πρέπει ν' αποτελέσουν τη δύναμη που θα μας φέρει την ευτυχία. Η δύναμη αυτή σαν δείχτης του ύψους και του βάθους της φύσης πρέπει να μας υποδείξει το δρόμο προς το νόμο της τάξης, την αγνή φύση που λυτρώνει και ξυπνάει μέσα μας την αγάπη. Η φύση μας είναι αιώνια ενώ το χρυσάφι εξυπηρετεί τις ορέξεις μας που αδιάκοπα αλλάζουν και δημιουργεί το νοσηρό ρυθμό της αλληλοδιαδοχής της ηδονής και του πόνου. Η κυριαρχία του χρυσού οδηγεί στην κόπωση. "Η ιστορία μας εκούρασε", έλεγα πριν από λίγα χρόνια, καθώς φαινόταν ότι ήσαν ατελείωτες οι ταλαντεύσεις του εκκρεμούς της μοίρας μας πάνω στο ζυγό του χρυσού!

Οσο η πλάστιγγα είναι ασταθής δεν μπορεί να υπάρξει μια τάξη διαρκείας. Η ανησυχία δεν μπορεί ν' ανεχθεί την ησυχία. Πραγματικοί και αιώνιοι φορείς της τάξης είναι ο παλμός του αίματος, το κύμα της ζωής. Λοξασμένος ο Κύριος που αυτό είναι σήμερα το όνειρο της Ευρώπης. Προς τα εκεί στράφηκε πάλι μ'όλη της τη δύναμη η Ευρώπη. Αυτή είναι η χαραυγή. Τα μάτια της βλέπουν το αίμα του τοκετού που είναι προάγγελος και πλήρωμα της ζωής. Μονάχα η ζωή κάνει τέλεια τη ζωή. Ο χρυσός είναι νεκρός, το αίμα ζει γιατί αναβλύζει τη ζωή. Το αιμα του Θεού ρέει στις φλέβες της φύσης. Σε μια στιγμή υπερκόσμιας διαίσθησης, μέσα στις ομορφιές της ανοιξιάτικης νύχτας, ένοιωσε ο Μυσσέ τη ζωή του Θεού και οραματίσθηκε το αίμα: "Απόψε τρέχει στις φλέβες του Θεού το κρασί της νεότητας" (Νύχτες). Το αίμα, δηλαδή η ζωτική βούληση του Θεού, ξεχύθηκε στη φύση σαν ζωή, το αίμα ήταν το πρώτο ρεύμα της δύναμης που προήλθε από την αιματηρή θυσία του Λυτρωτή.

Πρέπει να ξαναβρούμε το δρόμο προς το αιμα. Αυτό είναι ξεκίνημα. Κι' όποιος θέλει να φτάσει στο τέρμα, πρέπει μια φορά ν' αρχίσει. Ο ίδιος ήλιος καίει το πρωί και το μεσημέρι. Το αίμα είαι ο ήλιος της ζωής. Στους περασμένους ευτυχισμένους αιώνες, η Ευρώπη δεν ήταν ακόμα χωρισμένη σε κράτη και ήταν κατοικημένη από συγγενικούς λαούς που ζήτησαν και βρήκαν την αδελφοσύνη του αίματος - τότε μιλούσαν για ήλιο του Θεού. Και στους αθώους κόλπους των λαών τους διαμόρφωσαν σιγά σιγά οι βασιληάδες τα κράτη.

Στους ευτυχισμένους κείνους αιώνες της Ευρώπης των λαών, οι πολιτείες, αδιάφορα ποιάς χώρας, ενώθηκαν ενστικτώδικα η μια με την άλλη με δεσμούς που προορίζονταν να διαιρέσουν τους ανθρώπους: το χρη-

ματικό κέρδος και το εμπόριο. Μπροστά στο παράδειγμα της Χάνζας, του φυσικού αυτού φαινομένου μιας ενωτικής τάσης, ονειρεύτηκε και ο δικός μας Αρτεβέλδης να δημιουργήσει ένα κράτος από πολιτείες, μια ευρωπαϊκή ενότητα, γιατί ήξερε ότι θα προσκολληθούν σ' αυτό και άλλες πόλεις. Η καρδιά του τούλεγε ότι το ιδεώδες αυτό ήταν αφετηρία για μια βιωτική τάξη. Το ιδεώδες είναι η φυσική βάση που εκδηλώνεται αχτινοβολώντας. Και αχτίνες είναι τα καλύτερα ενωτικά στοιχεία. Μονάχα όποιος εμποδίζει τα ιδεώδη να κλώσουν το νήμα της τάξης αναγκάζεται να καταφύγει σε πολέμους. Ο πόλεμος δεν δημιουργεί ενότητα, αλλά οδηγεί στη βία και στην ενότητα της υποδούλωσης. Αντίθετα, το ιδεώδες είναι η συνένωση που πηγάζει από το στενό προσέγγισμα των καρδιών. Η Φύση είναι ο καλλίτερος δάσκαλος. Οι πρωτόγονοι λαοί όταν θέλουν να σφραγίσουν μια συμμαχία αναμιγνύουν το αίμα τους. Αυτή είναι η αρχέγονη, αφελής Φύση. Το όνειρο του Αρτεβέλδη ήταν μεγαλοφυές γι' αυτό και γεμάτο αφέλεια, όμοιο με την ανάμειξη του αίματος των αγρίων. Η μεγαλοφυία είναι μια συμπύκνωση της Φύσης.

Στην ίδια εποχή, μια άλλη μεγαλοφυία οραματίζονταν το ίδιο όραμα της ενότητας με βάση μια μονοιασμένη Ευρώπη που τον καιρό εκείνο ήταν ολόκληρος ο κόσμος. Ο Λάντης! Το όνειρό του ήταν πιο συνειδητό, όχι όμως βαθύτερο. Ενοιωθε ολοζώντανη την ιδέα του αυτή που ήταν γέννημα προσωπικού πάθους και ενδόμυχης αναγκαιότητας. Δεν ήταν όμως μονάχα προσωπικά στοιχεία που τούδιναν την επίγνωση της ιδέας του. Ο ανθρωπινότερος των ανθρώπων που ήταν- όπως είναι κάθε μεγαλόπνοος ποιητής - χρωστούσε στη δύναμη της διορατικότητας το βαθύ αυτό ανθρώπινο συναίσθημα. Ο,τι ζούσε στα σκοτάδια της τοτεσινής ανθρωπότητας αυτός το ακτινοβολούσε φωτεινά.

Ο Λάντης είχεν οραματισθεί μια ενωμένη, Ευρώπη, μια αυτοκρατορία που να αγκαλιάζει ολόκληρη την οικουμένη, δίνοντας τόπο ακόμα και στους Σκύθες και τους Γαραμαντούς. Μια τέτοια συμπολιτεία ενσάρκωνε γι' αυτόν την εγγύηση της ειρήνης και της ελευθερίας. Είχε φαντασθεί έναν Αυτοκράτορα, αναγνωρισμένο και σεβαστό απ' όλους, που σαν δίκαιος κριτής κάθε διαφοράς θα στέκονταν πάνω από άρχοντες και λαϊκούς. Το κράτος του δε θάπρεπε να πλαισιώνεται από σύνορα καταχτητικά, αλλά να συγκρατιέται μονάχα από τη διάδοση της ίδιας ιδεολογίας και το δεσμό του αίματος.

Σκοπός του δεν ήταν η εξουσία, αλλά η σοφία, όχι η δόξα των όπλων, αλλά η δικαιοσύνη, όχι η υποδούλωση, αλλά η ελευθερία, μ' άλλα λόγια η πειθήνια υποταγή σε δίκαιους και σοφούς νόμους. Κι' ακόμα δεν ήταν η συνένωση των κρατών σ' ένα μονάχα κράτος; αλλά η συμβίωση πολλών λαών που από δική τους θέληση σμίγουν ο ένας με τον άλλο κάτω από μια ενιαία ηγεσία. Οχι το μεθύσι της κυριαρχίας αυτής και μόνον, αλλά η απολύτρωση εκείνων που βρίσκονται στα νύχια της πιασμένοι - τέλος και πρώτ' απ' όλα η Ειρήνη!

Πάνω κάτω με τούτα τα λόγια καθορίζει ο Παπίνι το όνειρο του πιο μεγάλου από τους Ιταλούς που υπήρξε ταυτόχρονα και ένας από τους πιο μεγάλους Ευρωπαίους και ανθρώπους. Ειρηνική αρμονία! Ειρήνη στην αρμονία, μια ειρήνη που ενώνει τα πάντα σ' ένα σύνολο που το συνταιριάζει χωρίς καμμιά βία.

Νέοι λαοί της Ευρώπης, αυτό που οραματίζεσθε είναι το αιώνιο όραμα που βγαλμένο από τα πιο σκοτεινά βάθη της Φύσης στάθηκε πάντοτε πόθος και αναγκαιότητα. Το ίδιο όραμα οραματίστηκαν όλοι οι μεγάλοι άνδρες κάθε φορά που το επίπεδο της Ιστορίας γλύστρησε πολύ χαμηλά.

Αυτό ήταν το όνειρο του Μάρκου Αυρηλίου πάνω στο θρόνο που ήταν κάτι στον τότε κόσμο, αυτό ήταν το όνειρο του Λάντη σε μια εποχή που συναγωνίζονταν αμείλιχτα για την απόλυτη κυριαρχία δύο μεγάλες δυνάμεις, οι οποίες σαν η υπερφυσική εξουσία με τη βοηθητική χάρι, σαν φορεύς αίματος και πηγή αίματος, ήταν απόλυτα συνδεδεμένες μεταξύ τους. Το ίδιο όνειρο ύμνησε ο Μπετόβεν στον αιώνα του που συγκλονίζονταν από επαναστατικές θύελλες: "Ολοι οι άνθρωποι θ' αδελφωθούν". Αυτό ήταν το όνειρο του πλήθους - και όχι εκείνων που οδηγούσαν το πλήθος - που ακολούθησε το Μάρξ και πίστεψε ότι οι άνθρωποι θα φτάσουν στην ποθητή ενότητα με βάση το χρυσό και το μοίρασμα του χρυσού. Τέλος, αυτό ήταν το όνειρο των λαών που γελάστηκαν και αποτυφλώθηκαν το 1918 από το ιδεαλιστικό όνομα της "Κοινωνίας των Εθνών".

Σήμερα ο κόσμος πάλλεται από κηρύγματα αλήθειας και σαφήνειας. Ο απαίσιος χαλασμός αναδεύει ολόκληρη τη Φύση και στον αγέρα απλώνεται παρθενική αγνότητα και πρωινή δροσιά.

Νέοι της Ευρώπης πούχετε μέσα σας το σφρίγος της νεότητας και αντλείτε από τη φύση σας στην πρωταρχική της εθνική δύναμη, σεις έχετε κληθεί να πραγματώσετε το ευρωπαϊκό όραμα του Λάντη. Σ' όποιο λαό και αν ανήκετε, αυτό δεν έχει σημασία. Η μια αρμονία σας καλεί όλους στην ευρωπαϊκή συμβίωση. Εξυπηρετείτε το ίδιο ευρωπαϊκό ιδεώδες που διαμόρφωσε την Ευρώπη και χάρισε σ' αυτή τη λύτρωση και τον πολιτισμό, ένα ιδεώδες που υπεράσπισε χθες η Ισπανία σε μια σταυροφορία τεσσάρων χρόνων και για το οποίο σήμερα η νεολαία όλων των χωρών ξεκίνησε σε μια νέα σταυροφορία εναντίον του μπολσεβικισμού, ορθώνοντας ένα προστατευτικό τείχος από μυαλά και αίμα. Αυτό πρέπει να είναι το όνειρο της ζωής σας, η σταθερή σας θέληση. Αυτό θα σας κάνει εσάς τους ίδιους, τα κορμιά σας, την εργασία σας, το επάγγελμά σας, την οικογένειά σας όργανα της ευγενικής λύτρωσης που οι ερχόμενοι αιώνες περιμένουν από σας.

Στις φλέβες της νεότητας τρέχει ελεύθερο αίμα. Αυτή μονάχα μπορεί να ονειρεύεται την Ωμορφιά και να θυσιάζεται για τόνειρό της με χαρά, ακόμα και μπροστά στο θάνατο. Οι γέροι έχουν τη δύναμη μονάχα να ονειρεύονται: "Αχ, να ήμουν νέος!" και να ευλογούν το όνειρό σας.

Να εκπληρωθεί όσο πιο αψεγάδιαστο! Γιατί το ρήμα του Θεού που κυριαρχεί σ' όλους τους αιώνες λέει: "Και θα υπάρχουν πάντα φτωχοί ανάμεσά σας..."

Να ευχηθούμε να εκρίζει ψυχικά τον πόλεμο αυτό η Ευρώπη και ν' αναβλύσουν πάλι οι πηγές της Φύσης στη σωστή τους κοίτη, όπως μας τις δώρισε ο Θεός και τους ξανάδωκε δύναμη ο Χριστός. Να ευχηθούμε να ιδεί η Ευρώπη ό,τι οραματίστηκε ο Λάντης και τραγούδησε ο Μπετόβεν. Να ευχηθούμε τέλος να μη ταράξει την αναγέννησή της το περασμένο κακό του Λονδίνου και του Παρισιού.

Δεν είναι καιρός που στο Παρίσι πέθανε ο γηραιός καρδινάλιος Μπωντριγιάρ. Την ώρα που ψυχορραγούσε και βρίσκονταν πια κοντά στο Θεό ευλόγησε τη σύμπνοια των λαών εδώθε και εκείθε του Ρήνου. Ετσι είχεν ευλογήσει και τις μάζες των Γάλλων νέων που ξεκίνησαν για το ανατολικό μέτωπο αφού έφευγαν για μια ευγενική σταυροφορία: Να διασώσουν τον παληό χριστιανικό πολιτισμό της Ευρώπης.

Σύριελ Βερσαϊβε,
Φλαμανδός ποιητής και λογοτέχνης

Η ΡΩΣΣΙΑ ΣΗΜΕΡΑ:

Αρχή της αποσύνθεσης ή ελπιδοφόρα εκκίνηση.

Η Νέα μετασοβιετική Ρωσσία, επικεφαλής της κοινοπολιτείας ανεξαρτήτων κρατών (GUS), είναι στην ουσία μία χώρα που αναζητά μιά καινούρια σταθερή ταυτότητα και μορφή μέσα από εσωτερικούς πολιτικούς αγώνες και διεθνείς αλληλεπιδράσεις. Με αφορμή την επικείμενη (εντός 2μήνου), εκλογική αναμέτρηση για το Προεδρικό αξίωμα σ'αυτήν την χώρα θα παρουσιάσουμε στο κείμενο αυτό μία επισκοπική προσέγγιση των ποικίλων συνιστωσών της ρωσικής εθνικής και κοινωνικής ζωής. Σκοπός είναι η συμπαγής και σαφής ενημέρωσή μας για την πληρέστερη αντίληψη του εκεί δρώμενου, το οποίο αντανακλά πολυεπίπεδα στην Ευρώπη και στην Πατρίδα μας.

Στο τέλος της ψυχροπολεμικής περιόδου, με την "ρηγκανική" της κορύφωση, η ΕΣΣΔ άρχισε να αυτομεταμορφώνεται. Η "διαφάνεια" (Glasnost) και η "αναδόμηση" (Perestroika) που διακήρυξε ο τελευταίος Γ.Γ. του ΚΚΣΕ Μιχαήλ Γκορμπατσώφ, σε μία προσπάθεια ελεγχόμενης κλιμακωτής μεταμόρφωσης του Σοβιετικού συστήματος, δεν στάθηκαν αρκετές για να στηρίξουν την διαδικασία αλλαγής. Ο (αν)ύπαρκτος σοσιαλισμός κατέρρευσε κάτω από την ασφυκτική πίεση της παγκόσμιας οικονομίας της αγοράς. Ηταν η θριαμβική επισφράγιση του αριστοτεχνικού σχεδιασμού αποσταθεροποίησης της ΕΣΣΔ που είχε επεξεργαστεί ο Henry Kissinger από τα 1972. Ο δαιμόνιος Εβραίος πολιτικάντης συμβούλεψε τις ΗΠΑ και τους δυτικούς ακολούθους τους "να ανοίξουν την κλειστή οικονομία του Ανατολικού συνασπισμού με επιτήδειες εμπορικές σχέσεις, έτσι ώστε να προξενηθεί τελικά αποδιοργάνωση στον τελικό έλεγχο και τον κεντρικό οικονομικό σχεδιασμό του σοσιαλιστικού προτύπου". Παράλληλα στο δεύτερο μισό της δεκαετίας του '80 εξαπολύθηκε η κούρσα εξοπλισμών για τον "πόλεμο των άστρων" με τεράστιο οικονομικό κόστος. Η επιπλέον προσπάθεια της ΕΣΣΔ αναπτύχθηκε στα 2 νέα αυτά επίπεδα: α) προσαρμοστική δραστηριότητα για εμπορικοοικονομικούς λόγους στις διεθνείς σχέσεις της παράλληλα με την ελεύθερη αγορά και β) προσπάθεια υποστήριξης της πολυέξοδης τεχνολογίας για τους διαστημικούς εξοπλισμούς, των οποίων είχε αρίστη τεχνογνωσία αλλά τελικά αδυναμία οικονομικής στήριξης. Εκεί η ΕΣΣΔ απεξαρθρώθηκε, αποσυντονίσθηκε και τελικά αυτοκατέρευσε. Μοιραίος άνθρωπος ο Μιχαήλ Γκορμπατζόφ και οι περί αυτόν (κύρια Γιέλτσιν και Σεβαρνάτζε). Οταν ο ιστορικός ρόλος της για την στήριξη του Διεθνούς Σιωνισμού είχε λήξει, η "τελευταία αυτοκρατορία" του πλανήτη, γινόταν δυνητικά πολύ επικίνδυνη για τα εβραϊκά συμφέροντα. Οι υποβόσκουσες παραδοσιακές εθνικές δυνάμεις του ρωσσικού λαού αντικαθεστωτικές και εγκολπωμένες στο Σοβιετικό κράτος κέρδιζαν έδαφος. Πολλοί "δημοκράτες" αντικαθεστωτικοί για τους οποίους "αγωνιούσε" φρόντιζε και θρηνούσε η "Δύση" ήταν Εβραίοι. Λόγω γεωπολιτικών συμφερόντων της η ΕΣΣΔ στήριζε τις αντιισραηλινές Αραβικές χώρες και αποτελούσε δυνητικό παράγοντα ανατροπής του παγκόσμιου Statuw quo του μεταπολέμου. Ετσι, κλιμακωτά, οι "σύμμαχοί" της στον Β΄ Μεγάλο πόλεμο και κατοπινοί ανταγωνιστές της πέτυχαν με την ολόψυχη και πολύπλευρη υποστήριξη του Διεθνούς Εβραϊσμού και των στοιχείων του μέσα στην ΕΣΣΔ να την αποσυνθέσουν. Στην φάση που άρχιζε να ξεφεύγει από τον έλεγχο των Εβραιοσιωνιστών.

Μετά από 70 περίπου χρόνια ιστορικής πορείας, δηλητηριασμένη από την κομμουνιστική ιδεολογία που την οδήγησε σε ακαμψία και αγκύλωση, έχοντας αποτύχει να εκπληρώσει τις λειτουργίες που ή θα γέννησε και σχεδίασε, η ΕΣΣΔ αυτοαναιρέθηκε με ψήφισμα του "Ανώτατου Σοβιέτ" της. Ενα αποτυχημένο πραξικόπημα των "συντηρητικών" του ΚΚΣΕ έφερε τον Γιέλτσιν στην θέση του κυβερνήτη και διέγραψε τις παλαιότερες "επιγραμματικές" διαφορές των πολιτικών ομάδων: εθνικομπολσεβίκοι και Εθνικιστές βρέθηκαν να μάχονται εξεγερμένοι τον "αλκοολικό αχυράνθρωπο των ΗΠΑ" Κο Γιέλτσιν. Κι αυτός χρησιμοποιώντας δυνάμεις του κράτους επεβλήθη έως τις μέρες μας. Τυπικά η πολιτική ζωή συνέχισε ομαλή και δημοκρατικοποιούμενη. Η μετασοβιετική Ρωσσία και το πολυκρατικό υβρίδιο της "Κοινοπολιτείας Ανεξαρτήτων Κρατών", αντικατέστησαν την ΕΣΣΔ. Τα ανεξάρτητα κράτη που προέκυψαν από την διάλυση της Σοβιετίας είναι όσες περίπου και

οι τέως "Σοσιαλιστικές Δημοκρατίες" της. Ολα αυτά τα κράτη, που γεννήθηκαν από την αποσάθρωση, βρίσκονται παγιδευμένα στην αναγκαστική κληρονομιά της τραγικής, βίαιης και σύνθετης ιστορίας των προηγουμένων 80 περίπου χρόνων. Ολα αυτά τα κράτη "ανεξάρτητοι" δορυφόροι και σύμμαχοι της Ρωσσίας, αναπτύσουν την αυτόνομη ζωή τους όντας σε νεογνική φάση κοινωνικά, οικονομικά και πολιτικά. Οπότε η εσωτερική πολετική τους ζωή παραμένει εύθραστη, προβληματική και εξαρτούμενη από τα ενδορωσσικά τεκταινόμενα. Ταυτόχρονα οι εσωτερικές διεργασίες αυτών των κρατών επιδρούν αμφιμονοσήμαντα στην ρώσσικη πολιτική ζωή.

Και πρώτα απ'όλα η "Υπερκαυκασία", η περιοχή - σύνορο Ασίας κι Ευρώπης που διέρχεται μέσα από αυξομειώσεις της διαρκής κρίσης που γέννησε η ανεξαρτητοποίηση των κρατών. Η ρήξη μεταξύ Αρμενίων και Αζέρων στο βουνό Καραμπάχ ("Ναγκόρνο Καραμπάχ") λειτούργησε σαν εκλυτικό σημείο καταστροφής της μέχρι τότε σοβιετικής "πολιτικής των Εθνικοτήτων" (1988). Σ'όλη την τέως ΕΣΣΔ οι αρχικές συμπλοκές των μειονοτήτων εξελίχθησαν σε μάχες και οι επιχώριες πολιτοφυλακές έγιναν στρατοί.

Η ΚΑΚ - Ρωσσία προσπάθησε να περιορίσει την διαμάχη στα όρια της δικής της επιρροής, όμως αυτή πήρε τάχιστα διεθνείς διαστάσεις. Απόλυτα λογικά η τουρκία, χαϊδεμένο παιδί των ΗΠΑ και "συνεταιράκι" του Ισραήλ στην μείζονα Μεσανατολή δεν μπορούσε να παραμείνει αδιάφορη στον Αρμενο - Αζερικό πόλεμο ο οποίος αντανακλά στην εσωτερική της πολιτική. Κι επίσης εύλογα και "αντανακλαστικά" το Ιράν της Ισλαμικής επανάστασης επιφυλάσσεται διαρκώς γύρω από την ενδεχομενική τουρκοϋποκινούμενη ανάφλεξη των 20 δισεκατομμυρίων Αζέρων που κατοικούν στην επικράτειά του. Αυτόματα, η όποια ρωσσική αδυναμία, δισταγμός, υπερβολή ή απλά παρέμβαση, συναρθρώνει αμέσως Τουρκία, Ιράν, Αζερμπαϊτζάν και την ασθενική Αρμενία με την ρωσσική Εξωτερική πολιτική. Οπότε μπορεί ευχερέστατα ο οιοσδήποτε να κατανοήσει την άμεση συσχέτιση των γεωπολιτικών εξελίξεων στην προαναφερθείσα περιοχή με την εσωτερική ρωσσική πολιτική πραγματικότητα.

- Παράδειγμα αλληλεξάρτησης των Εθνικών υποθέσεων μιας τέως χώρας τμήματος της ΕΣΣΔ, με την Ρωσσία της μετασοβιετικής περιόδου αποτελεί η Γεωργία. Μια χώρα που υπήρξε επί σειρά ετών η ήρεμη και "καθώς πρέπει" πρόσοψη της ΕΣΣΔ κυριολεκτικά βουτήχθηκε σ'ένα κοινωνικό και πολιτικό χάος στην περίοδο της κυριαρχίας του ξενόφοβου τέως κομμουνιστη ή κατόπιν λαϊκιστή - "υπερπατριώτη" προέδρου της Ζβίαντ Γκαμσαχουρντία που την κυβέρνησε για 2 περίπου χρόνια μετά από σαρωτική εκλογική νίκη (του 87%). Στην χώρα αυτή που το 30% των κατοίκων δεν είναι Γεωργιανοί ήταν μοιραίο να επέλθει η σύγκρουση.

Ο πρόεδρος Γκαμσαχουρντία αποκαλούσε κάθε πολιτικό του εχθρό "πράκτορα του Κρεμλίνου" και τους πολιτικούς συμβούλους του που συνιστούσαν ομαλή μετεξέλιξη "ρωσσόδουλους ηλίθιους". Ο υστερικός αντιρωσσισμός του επιτάχυνε την έκρηξη τρομερών ενόπλων συγκρούσεων που γενικεύτηκαν. Ετσι το 1992 ανέλαβε την εξουσία ο Σεβαρνάτζε (τέως ΥΠΕΞ της ΕΣΣΔ επί Γκορμπατσόφ) ενώ ο Γκαμσαχουρντία ανετράπη με πραξικοπηματική δράση. Η διαρκής απειλή εσωτερικής αποσύνθεσης οδήγησε την τωρινή ηγεσία της Γεωργίας να ζητήσει την ρωσσική προστασία.

Το φάντασμα του δολοφονημένου φανατικού προέδρου πλανιέται πάνω από την Μιγκρελία (περιοχή όπου πλειοψηφούν ακόμη ραγδαία οι οπαδοί του). Ακόμη οι Οσσέτοι αυτονομιστές εναλάσσονται στο προσκήνιο, της ανταρσίας με τους Αμπχάζιους, ενάντια στην κεντρική εξουσία της Τυφλίδας.

Μάλιστα οι τελευταίοι δεν δίσταζαν να κηρύξουν αυτόνομη την Αμπχαζία (όπου μόνο το 17% των κατοίκων είναι Αμπχάζιοι ενώ το 45% Γεωργιανοί). Κάποιοι "Δυτικοί" αναλυτές και Γεωργιανοί πολιτικοί απέδοσαν την κίνηση αυτή των Αμπχαζίων σε ρωσσικό δάκτυλο, ώστε το Κρεμλίνο να εμφανίζεται σαν ο από μηχανής θεός - σωτήρας της γεωργιανής κυβέρνησης, διαιωνίζοντας την εκεί επιρροή του.

Γεγονός είναι ότι οι Αμπχάζιοι είχαν πάντα δυσανάλογα μεγάλη δύναμη σχετικά με τον πληθυσμό τους, αφ'ότου "σοβιετοποιήθηκε" η περιοχή. Νοτιότερα ακόμη, ακουμπώντας στα τουρκικά σύνορα μια μικρή περιοχή η Αντζάρσκαγια, που δημιουργήθηκε σαν αυτόνομη επαρχία από τους Σοβιετικούς στα 1921, ξεφεύγει σιγά αλλά σταθερά από τον έλεγχο της Τυφλίδας. Αν η Γεωργία μείνει απροστάτευτη από την "Ρωσσική άρκτο", η Αντζάρσκαγια είναι ένα έτοιμο πιάτο για την Αγκυρα, που ήδη διαμορφώνει πλήρως το οικονομικό της περιβάλλον και προπαγανδίζει έξυπνα την "τουρκικότητα" των Λαζο - τούρκων κατοίκων της. Εξ' άλλου είχε αποσπαστεί δυναμικά από την τουρκία με πολεμική δράση του Ρωσσικού στρατού (1878) και τώρα οι "Νέο - οθωμανοί" τσομπανόσκυλοι των ΗΠΑ, ζητούν πίσω τα "πάτρια" (!) τους, αρχικά μέσω της τραπεζοοικονομικής δρασης της "Πρωτοβουλίας Συνεργασίας της Μαύρης Θάλασσας".

Η ρέουσα και εξαιρετικά ασταθής κατάσταση των διαφόρων κρατών και επαρχιών ή αυτόνομων περιοχών της Υπερκαυκασίας προβληματίζει άμεσα την Ρωσσία για έναν επιπλέον άμεσο λόγο: πάμπολλες χιλιάδες Ρώσσων εποίκων ζουν στην μείζονα αυτή περιοχή. Και μπορούν να νοιώθουν ασφαλείς μόνο επειδή ο Ρωσσικός στρατός παραμένει ακμαίος, συμπαγής κι όταν απαιτείται επαρκώς φονικός για κάθε θρασύ αντίπαλο.

Παρά τις αποσυνθετικές επιδράσεις των

Η Εθνικιστική αφύπνιση, και ιδιαίτερα στην νεολαία, στην Ρωσσία είναι πλέον ένα γεγονός αδιαμφισβήτητο που ανησυχεί πάρα πολύ την Δύση για τις πιθανές προεκτάσεις του.

"δυνάμεων της διάλυσης" που προσπαθούν να υπάγουν την Ρωσσία στον έλεγχο των "Διεθνών Κύκλων" (κι ας μη γελιόμαστε, αυτές οι δυνάμεις δεν είναι "αντικομουνιστικές" στην ουσία τους, απλά είναι όργανα του Διεθνούς Σιωνισμού, που χρησιμοποίησαν - και ίσως ξαναχρησιμοποιήσουν - τους μπολσεβίκους μέχρις του ορίου λήξης χρησιμότητας) ο ρωσσικός στρατός είναι ο μόνος ικανός "πυροσβέστης" μιας πυρκαγιάς στην "πυριτιδαποθήκη" του Καυκάσου.

Χαρακτηριστική πρόσφατη περίπτωση επικίνδυνης και εμβόλιμης καταστροφικής εξέγερσης αποτελεί η επανάσταση των τραχύτατων, πολεμικών και αδίστακτων Τσετσένων. Αφού κήρυξαν την ανεξαρτησία τους με πραξικοπηματική δράση, ο Κόκκινος Στρατός αντέδρασε με εισβολή - κατοχή που συνεχίζεται μ' ένα κύκλο αίματος, σφαγών και αντεκδικήσεων. Πίσω από την επιπόλαιη συμπάθεια όλων των "Δυτικών" για τους Τσετσένους κρύβονται ή Αμερικανικός και φιλότουρκος δάκτυλος τύπου "Βοσνίας" ή απειρομεγέθης άγνοια και βλακεία - όπως στην περίπτωση της Ελλάδας, που βρέθηκαν μέχρι υποστηρικτές της Ελληνικής προέλευσης των Τσετσένων.

Η γεωπολιτική και γεωστρατηγική πραγματικότητα είναι ολότελα διαφορετική: Οι Τσετσένοι ήταν η δεξαμενή της KGB για δεκαετίες, έρριξαν το προσωπείο του μοντέρνου και κατέδειξαν τον παθιασμένο Ισλαμισμό τους. Υποσχέθηκαν ανεξαρτησία (!) σε όλες τις άλλες φυλές της περιοχής που θα πολεμούσαν τους Ρώσσους και τους "ρωσσόφιλους πράκτορες", ώστε να δημιουργηθεί μια "Ισλαμική Ομοσπονδία των Ορεινών Κοινοτήτων". Ακόμη πρίν από την έκρηξη του ανοικτού Ρωσσο - Τσετσενικού πολέμου, τον Αύγουστο του '92 πολλές εκατοντάδες φανατικών Τσετσένων ανταρτών συνέρευσαν την Αμπχαζία, για να πολεμήσουν στο πλευρό των "Αμπχαζίων αδερφών". Θυμόμαστε όλοι πολύ καλά την κτηνώδη και εξοντωτική συμπεριφορά των Αμπχαζίων εναντίων των Ελληνικών κοινοτήτων.

Ετσι μπορεί κανείς να δει με πολύ μεγάλη σοβαρότητα την άποψη των Ρώσσων Εθνικιστών του "Κινήματος Ρωσσικής Ενότητας" που υποστηρίζουν ότι: "η κατευθυνόμενη ανάφλεξη των "Ισλαμικών" (αυθεντικών μουσουλμανικών ή επίπλαστων) κινημάτων μέσα στην Ευρώπη, ή εναντίον Λευκών Ευρωπαϊκών Ορθοδόξων Λαών, είναι μια έξυπνη βαλβίδα εκτόνωσης της τρομερής πίεσης του Αραβικού και Περσικού Ισλάμ πάνω στο Εβραϊκό κράτος - φονιά Ισραήλ. Οι Εβραιοσιωνιστές, στρέφοντας το Ισλάμ μέσω πρακτόρων και σκηνοθετημένων "Ισλαμικών" κινημάτων, αλλάζουν στόχο στις Ισλαμικές χώρες, υποδεικνύοντας σαν εχθρό τους τα Ορθόδοξα Λευκά Εθνη, ενώ ουσιαστικά φθείρουν δύο εχθρούς τους μένοντας αλώβητοι. Βέβαια το Βατικανό, φιλτραρισμένο από Εβραίους και Μασσώνους και οι Προτεστάντες ολότελα ελεγχόμενοι από τους Εβραίους σιωπούν συνένοχα. Ετσι ξεκινούν πως κατόπιν θάρθει η σειρά τους, προκειμένου να συνεχίσει η Ειρήνη του Ισραήλ".

(Συνεχίζεται)

ΝΕΑ ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΜΕΓΑΛΗ ΒΡΕΤΤΑΝΙΑ

Τον Ιούλιο θα γίνει η δίκη του Βρεττανού Συναγωνιστή Charlie Sargent εκδότη του Εθνικοσοσιαλιστικού περιοδικού "THE ORDER" και ηγετικού στελέχους του COMBAT 18. Θυμίζουμε πως ο Συναγωνιστής κατηγορείται για "διασπορά ρατσιστικού μίσους" και αντιμετωπίζει το φάσμα εξοντωτικής ποινής που ίσως φτάσει και τα 10 χρόνια κάθειρξη!

Το COMBAT 18 τον τελευταίο καιρό εμφανίζεται τόσο δυναμωμένο ώστε ακόμη και ο "Βρεττανός" πρωθυπουργός Τζων Μάιητζορ να αναφερθεί σ' αυτό στην Βουλή λέγοντας χαρακτηριστικά: "Το COMBAT 18 είναι μια αποκρουστική οργάνωση, κάτι το πραγματικά αηδιαστικό και γι' αυτό δεν μπορεί να υπάρχει μέρος για τέτοιον τύπο πολιτικής στο Ηνωμένο Βασίλειο". Το COMBAT 18 είναι ο βασικός φορέας της "Εθνικοσοσιαλιστικής Συμμαχίας" που ως στόχο έχει τη συνεργασία των διαφόρων Εθνικοσοσιαλιστικών οργανώσεων της Μεγάλης Βρεττανίας. Εκτός από το "THE ORDER" που αποτελεί το επίσημο όργανό του και κυκλοφορεί κάθε 2 μήνες, το COMBAT 18 εκδίδει και διάφορα άλλα έντυπα ειδικού χαρακτήρα όπως το "PUTSCN", "RED WATCH" και άλλα. Επίσης έχει θέσει υπό την σκέπη του το νεανικό μουσικό περιοδικό "BLOOD AND HONOUR" (μετά την δολοφονία του ιδρυτή του Ιαν Στιούαρτ - Ντόναλντσον), την δισκογραφική εταιρία ISD RECORDS καθώς και την συντριπτική πλειοψηφία των Βρεττανικών WHITE POWER συγκροτημάτων.

Αξίζει να αναφερθεί πως το COMBAT 18 είναι υπέρμαχο των Ελληνικών θέσεων στην διένεξη με την Τουρκία, υποστηρίζοντας πως το Αιγαίο είναι αποκλειστικά Ελληνικό και πως η Κύπρος είναι Ελληνικό τμήμα υπό κατοχήν, θέσεις που έχουν αναπτυχθεί από τις στήλες του "THE ORDER".

Πρόσφατα το COMBAT 18 απέκτησε ερείσματα και στη Σερβία όπου Σέρβοι Εθνικοσοσιαλιστές ίδρυσαν το Σερβικό παράρτημα του "THE ORDER" και του "BLOOD AND HONOUR". Η διεύθυνση του "THE ORDER" είναι:

"THE ORDER"
B.M. BOX 5608
LONDON WC13XX
ENGLAND

ενώ του Σερβικού παραρτήματος:

"THE ORDER"
DRAGAN PETROVIC-BAIBA
IVE ANDREA 2 - 15 2/3,
35000 JACOVINA
YUGOSLAVIA/SERBIA

ΣΟΥΗΔΙΑ

Ακολουθώντας το παράδειγμα των 15 για τα μέτρα εναντίον του "Ρατσισμού", η Σουηδία ετοιμάζεται κι αυτή με τη σειρά της να πάρει μια σειρά από μέτρα για την καταστολή του Εθνικοσοσιαλικού Κινήματος.

Με τη νέα νομοθεσία θα απαγορεύονται αυστηρά οι παρελάσεις, οι συναυλίες, τα σύμβολα και άλλα πολλά. Φυσικά, όλα αυτά δεν ισχύουν για τους "αναρχικούς", οι οποίοι άλλωστε δεν αποτελούν κίνδυνο για το υπάρχον Σουηδικό σύστημα.

Και όμως αρκετοί επιμένουν να θεωρούν τη Σουηδία πρότυπο δημοκρατικής και πλουραλιστικής χώρας...

ΑΜΕΡΙΚΗ

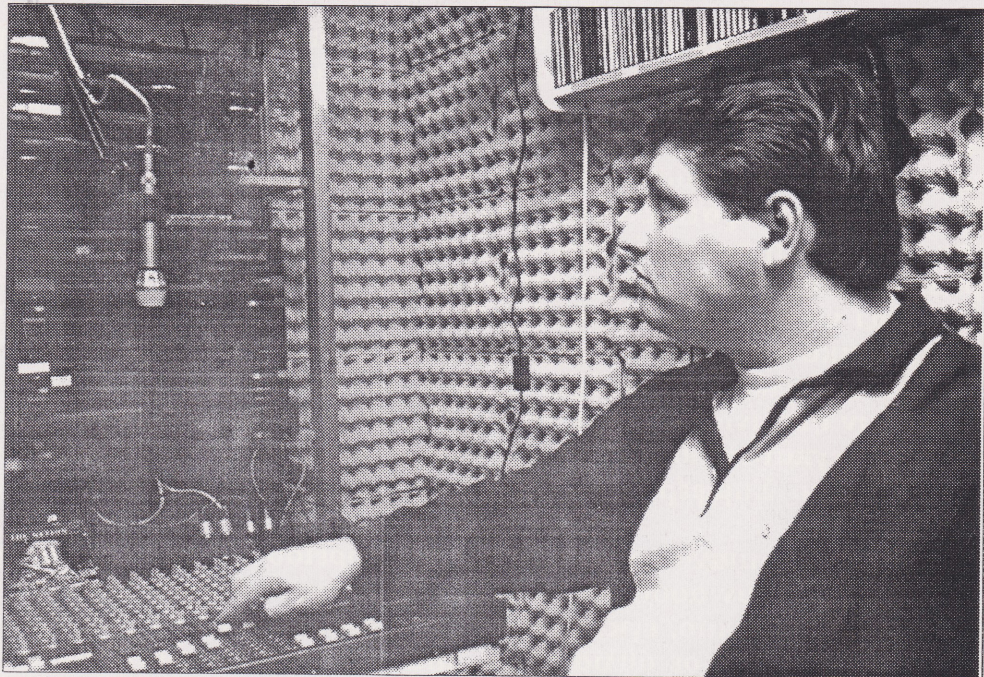
Στις 16 Ιουλίου θα γίνει η έφεση του GEORGE ERIC HAWTHORNE εναντίον της πρωτόδικης απόφασης του δικαστηρίου που τον καταδίκασε σε 1 χρόνο φυλάκιση για τον ξυλοδαρμό του αρχηγού της αριστερίστικης συμμορίας SHARP.

Τα προβλήματα όμως του Συναγωνιστή δεν σταματούν εκεί καθώς η αλληλογραφία του μπλοκάρεται εδώ και καιρό. Αυτός ο τρόπος αντιμετωπίσεώς του δεν είναι καθόλου τυχαίος αφού ο HAWTHORNE (ηλικίας 25 ετών) είναι γνωστός Εθνικοσοσιαλιστής - Ακτιβιστής. Συγκεκριμένα είναι εκδότης του εκπληκτικού Ιδεολογικού - Μουσικού περιοδικού "RESISTANCE" (το οποίο έχει παγκόσμια κυκλοφορία 15.000 τεύχη!), ιδιοκτήτης της δισκογραφικής εταιρίας "RESISTANCE RECORDS" η οποία έχει δώσει στέγη στις μεγαλύτερες WHITE POWER μπάντες της Αμερικής που θέλουν να τραγουδήσουν για τα προβλήματα του Λευκού Ανθρώπου και τραγουδιστής του δημοφιλούς συγκροτήματος RAHOWA (RACIAL HOLY WAR).

Στο RESISTANCE αρθρογραφούν μάλιστα και μορφές του Παγκόσμιου Εθνικοσοσιαλιστικού Κινήματος όπως ο JAMES MASON και ο DAVID DUKE, γεγονός που δείχνει και την ποιότητα του περιοδικού. Η ποικίλη δραστηριότητα του HAWTHORNE εκτός των άλλων έχει απασχολήσει (φυσικά αρνητικά) το MTV, το "TIME", την "WASHINGTON POST" και τους "NEW YORK TIMES". Ευχόμαστε δικαίωση στον αγώνα του Συναγωνιστή GEORGE ERIC HAWTHORNE.

ΔΑΝΙΑ

ΡΑΔΙΟΣΤΑΘΜΟΣ ΤΩΝ ΣΥΝΑΓΩΝΙΣΤΩΝ ΤΟΥ DNSB

Οι Δανοί Αγωνιστές του DNSB (στις δραστηριότητες των οποίων έχουμε επανειλημμένως αναφερθεί) μας πληροφόρησαν ότι προσφάτως έθεσαν σε λειτουργία δικό τους ραδιοφωνικό σταθμό. Μετά από πολλές προσπάθειες προς αυτήν την κατεύθυνση, τα πρώτα βήματα έγιναν τον Ιανουάριο του '95, ενώ η άδεια δόθηκε στις 21 Φεβρουαρίου του '96. Μετά από ένα χρόνο γραφειοκρατικών διαδικασιών, δημοκρατικής δικτατορίας και αδιαφορίας. Τώρα οι αγωνιστές του DNSB προσπαθούν να πάρουν άδεια για περαιτέρω επέκταση του ραδιοσταθμού τους (που εκπέμπει σε τοπική κλίμακα για την ώρα) ούτως ώστε να καλύπτει μια περιοχή 100.000 περίπου ακροατών. Ευελπιστούν πως θα έχουν έτοιμα τα μηχανήματα μαζί με την σχετική άδεια πολύ σύντομα.

Το όνομα που επέλεξαν είναι "Ράδιο Οασις", διότι πιστεύουν πως ο ραδιοσταθμός τους είναι μια πραγματική όασις μέσα στην πλανερή έρημο των Σιωνιστικώς ελεγχόμενων μ.μ.ε.. Μεταδίδουν όχι μόνο τις ανησυχίες και τους προβληματισμούς τους γύρω από ιδεολογικά, φιλοσοφικά, ιστορικά θέματα και το μέλλον της Αρείας Φυλής, αλλά και μουσική από σημερινά συνειδητοποιημένα φυλετικώς συγκροτήματα, όπως οι RAHOWA ΚΑΙ ΑΛΛΟΙ.

Ο ραδιοσταθμός είναι ένα ανεξάρτητο κομμάτι το DNSB και θα καταστεί οικονομικώς αυτάρκης καθώς περνάει ο καιρός. Το μεγαλύτερο μέρος του έμψυχου και άψυχου υλικού του "Ράδιο Οασις" ανήκει βεβαίως στο DNSB, αλλά υπάρχει ήδη κι ένας συνεχώς αυξανόμενος πυρήνας υποστηρικτών/χρηματοδοτών εκτός του Κινήματος. Μέσω του ραδιοσταθμού οι Δανοί Αγωνιστές στοχεύουν σ' ένα κοινό νεολαίας και φίλων της μουσικής και γενικότερα ανθρώπων που ενδιαφέρονται για την πολιτική. Ζητούν την συνεργασία ανθρώπων απ' όλες τις χώρες που ασχολούνται με την μουσική και έχουν Εθνικιστική/Εθνικοσοσιαλιστική Ιδεολογία να έλθουν σ' επαφή με τον ραδιοσταθμό στην διεύθυνση: P.O. BOX 32, DK-2670 Greve, Denmark.

Παρ' όλη την αντίδραση των θλιβερών κόκκινων, των φιλελευθεροδημοκρατών και λοιπών βολεμένων αντιεθνικοσοσιαλιστών, ο ηγέτης του DNSB Johni Hansen (στην φωτογραφία κατά τη διάρκεια του προγράμματος) μας εύχεται καλή τύχη και υπόσχεται πως το "Ράδιο Οασις" θα συνεχίσει να αναπτύσσεται μέχρις πανεθνικής εμβελείας. Τους ευχόμαστε το καλύτερο δυνατόν.

ΕΘΝΙΚΙΣΜΟΣ: Η ΜΟΝΗ ΑΛΗΘΕΙΑ

"ΕΜΕΙΣ ΑΝΑΨΑΜΕ ΤΗ ΔΑΔΑ ΣΕ ΜΑΣ ΓΕΝΝΗΘΗΚΕ Η ΟΡΓΗ ΜΙΑ ΝΕΑ ΘΕΛΟΥΜΕ ΕΛΛΑΔΑ ΠΟΥ ΘΑ ΣΚΕΠΑΣΕΙ ΟΛΗ ΤΗ ΓΗ"

Αυτή την ώρα, που χωρίς αμφιβολία, έχει ο λαός διαπιστώσει την συστηματική εξόντωση των λαϊκών στρωμάτων απ' τους ψευτοσοσιαλιστές του ΠΑΣΟΚ.

Αυτή την ώρα που τα οράματα και οι υποσχέσεις των φιλελευθέρων φαντάζουν αστεία και δεν πείθουν κανένα.

Αυτή την ώρα που η Ελλάδα υποχωρεί σε όλα τα μέτωπα και ακολουθεί η μία μετά την άλλη οι αποτυχίες στα Εθνικά Θέματα.

Αυτή την ώρα που η κοινωνία μας στην κυριολεξία διαλύεται θα πρέπει οι Ελληνες Πατριώτες να σκεφθούν και να αποφασίσουν για το μέλλον.

Τι άλλο πρέπει να γίνει για να αντιληφθεί και ο τελευταίος πολίτης αυτής της χώρας ότι το πολιτικό κατεστημένο είναι όχι μόνο ανίκανο να χειριστεί τα προβλήματα αυτού του Λαού αλλά και επικίνδυνο για το μέλλον του Εθνους.

Οσοι πιστεύουν ότι είναι δυνατόν να αλλάξει αυτό το σύστημα μέσα απ' τις δομές που έχουν ήδη εγκατασταθεί ή αφελείς είναι ή παριστάνουν τους αφελείς παραμερίζοντας το Εθνικό Συμφέρον προκειμένου να εξυπηρετήσουν το δικό τους συμφέρον.

Υποχώρηση στο Σκοπιανό, εγκατάλειψη της Βορείου Ηπείρου, αδιαφορία για τη Θράκη, όπου αλωνίζουν ασύδοτοι οι πράκτορες της Αγκυρας, ασάφεια και επικίνδυνες ενέργειες στο Αιγαίο, εγκληματικότητα, ναρκωτικά, ένα εκατομμύριο λαθρομετανάστες, μια παιδεία σε άθλια χάλια, μια υγεία διαλελυμένη, αυτά είναι τα έργα των "φωστήρων" που μας κυβερνούν και που φιλοδοξούν να μας κυβερνήσουν. Ως πότε θα τους πιστεύετε; Ως πότε θα τους ακολουθείτε; Δεν βλέπετε ότι τα πράγματα πηγαίνουν από το κακό στο χειρότερο; Δεν πρέπει, επιτέλους, να ΑΝΤΙΣΤΑΘΟΥΜΕ στην παρακμή, στη διαφθορά, στην ταπείνωση;

Εμείς, οι Ελληνες Εθνικιστές, υψώνουμε μια Σημαία και δείχνουμε ένα Δρόμο. Είμαστε η ΜΟΝΗ ειλικρινής εναλλακτική λύση απέναντι στο ένοχο και ανίκανο κατεστημένο γιατί είμαστε οι μόνοι που δεν έχουμε να διαπραγματευτούμε τίποτε με αυτούς, δεν έχουμε τίποτε να πουλήσουμε και τίποτε να παζαρέψουμε. Αυτός είναι και ο λόγος που το σύστημα πολεμά τόσο σκληρά το Κίνημά μας. Αυτός είναι και ο λόγος που το σύστημα κατασυκοφαντεί τον Αγώνα των Ελλήνων Εθνικιστών.

Οι Ελληνες Εθνικιστές Αγωνίζονται για μια Πατρίδα πραγματικά Υπερήφανη, για μια Ελλάδα που δεν έχει να κάνει κανένα συμβιβασμό με κανέναν Αλβανό, Σκοπιανό ή Τούρκο, για μια Ελλάδα ανυποχώρητη στα Εθνικά Θέματα, όπως η Ιστορία και το Καθήκον επιβάλλουν.

Αγωνιζόμαστε για μια κοινωνία δίκαιη, όπου ο Ελληνας θα έχει δικαίωμα και υποχρέωση στην εργασία και δεν θα λυμαίνονται τον μόχθο του οι κερδοσκόποι εκλεκτοί του πολιτικού κατεστημένου.

Αγωνιζόμαστε για την Κοινωνία των Ελλήνων, μια κοινωνία βασισμένη στην Παράδοση, τα Ηθη και τα Εθιμα του Ελληνισμού.

Αγωνιζόμαστε για ένα Νέο Ελληνικό Πολιτισμό ενάντια στον χυδαίο και αγοραίο αμερικάνικο τρόπο ζωής, για έναν Πολιτισμό βασισμένο στις ακατάλυτες Αξίες του Αρχαίου Ελληνικού Πνεύματος.

Ο Αγώνας είναι σκληρός και δύσκολος αλλά είναι το μοναδικό που μας απέμεινε για να σώσουμε την Πατρίδα μας και την Αξιοπρέπειά μας.